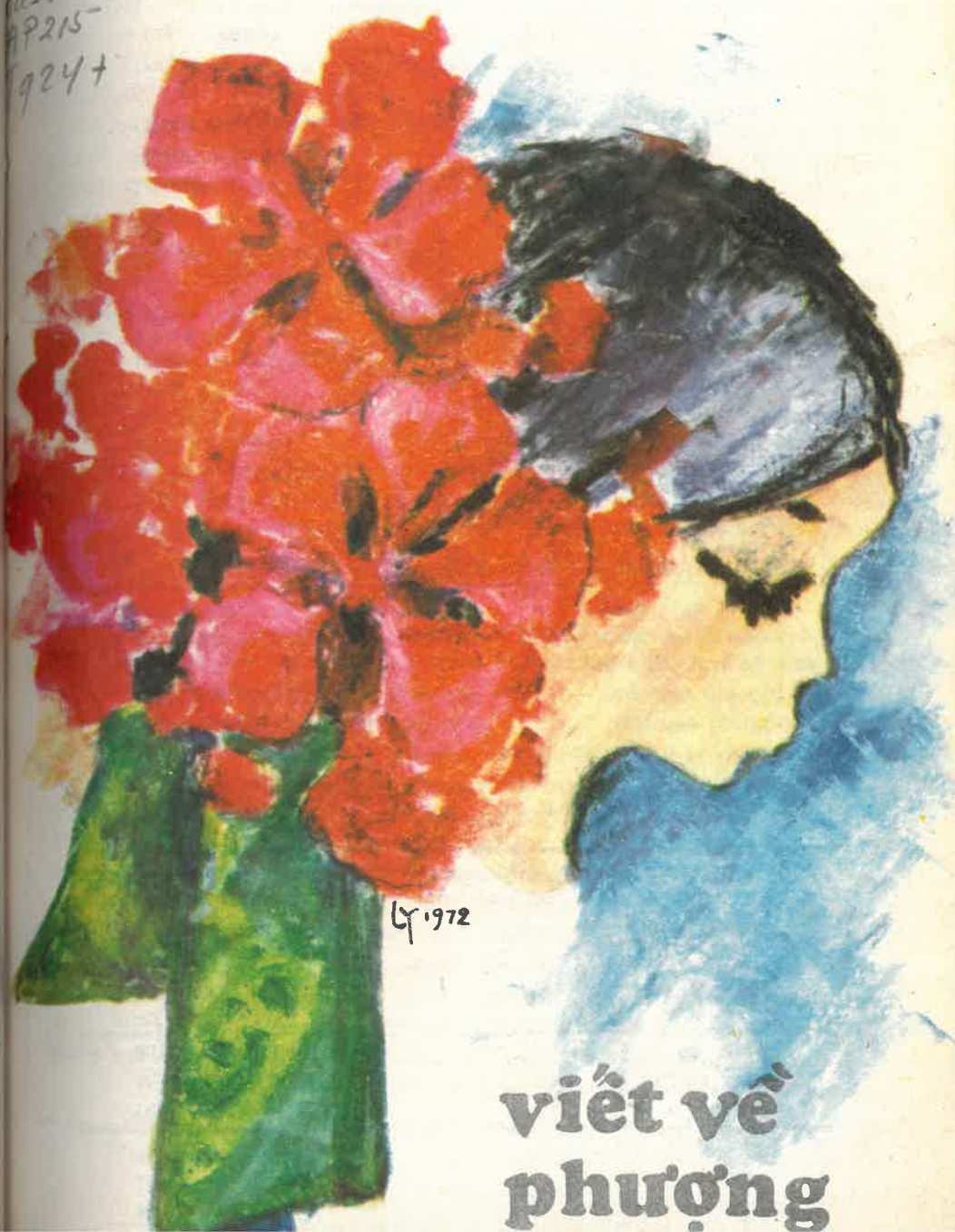

tuổi ngọc

tuần báo của tuổi vừa lớn

0507
P215
9247

ly 1972

viết về
phượng

TUẦN LỄ TỪ 15 - 6 - 72 | số 55 | BỘ | giá 60 đ.
ĐẾN 22 - 6 - 1972 | MỠI

tuổi ngọc

TUẦN BÁO CỦA TUỔI VỪA LỚN

CHỦ NHIỆM : DUYÊN ANH VŨ MỘNG LONG
CHỦ BÚT : ĐÌNH TIẾN LUYỆN
THƯ KÝ : TỪ KẾ TƯỜNG
QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN
TRỊ SỰ : PHẠM ĐÌNH THỐNG

VIẾT VỀ PHƯỢNG

tháng năm mùa hạ HOÀNG HẢI THỦY
tình hoa phượng PHẠM VĂN BÌNH
nhớ người thời xưa NGUYỄN NGŨ
ngày tháng nào PENSÉE
viết cho ngày rời xa MIÊN KHANH
như sương VƯƠNG CHU TUYẾT
nhớ con ve sầu HOÀNG LÂM VIÊN
kỷ niệm bay xa NGUYỄN HOÀNG ANH THỤY

MÙA HÈ VÀ KỶ NIỆM

những ngày cuối HOÀNG MINH
cho những chiều lạng lẽ HIỀN THY HỌA MY
trên trang lưu bút THÙY
bây giờ mùa hạ NGUYỄN MINH THỤY
từ một con tim HOÀNG ĐIỆP
cho công trường với hồng TRẦN THU NGUYỄN
một chiều mùa hạ PHẠM NGUYỄN
bạn bè ngày tháng cũ KIỀU GIANG

T H O

phạm chu sa — thụy miên — phạm cao hoàng — kiều thu —
nguyễn ngọc nghĩa — thúy quỳnh — ngô thị kim oanh —
phạm hữu quang — hát tề tam thừa — hoa vông vang —
trần hồng thụy — bùi thỵ thu hà — nguyễn ngọc vân —
nguyễn vũ thị hương — anh chi

TRUYỆN DÀI

tình mộng HOÀNG HẢI THỦY
vương cổ hện ĐÌNH TIẾN LUYỆN
mùa áo vàng TỪ KẾ TƯỜNG

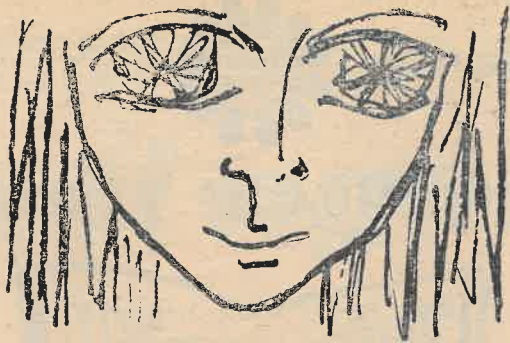
Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão Saigon — Đ.T. : 23.595
BIÊN LAI SỐ 597/BTT/NBT NGÀY 24-4-1971
TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

PHƯỢNG, MÙA HÈ VÀ KỶ NIỆM

Trời tặng mùa hạ những đóa phượng lớn, mùa hạ tặng lại học trò. Nên hoa phượng là hoa của học trò, nở vào mỗi mùa bãi trường, mùa thi. Ai cũng đã một lần đi qua trên con đường ấy, con đường của tuổi học trò hoa mộng. Năm nào, thuở nào, hay mới hôm qua thôi, khi vừa vạt qua một bên những lớp xic phượng cũ. Và tìm thấy đây những dấu vết chân mình. Lảo đảo ngu ngơ theo mẹ tới trường hay lần cuối búi ngùi chia tay bạn bè sau một niên học. Một niên học hết để lại tiếp tục một niên học khác hay là niên học cuối cùng để bỏ một ngôi trường thân yêu, bước xuống những tam cấp của ngưỡng cửa cuộc đời. Và những mùa hè của cuộc đời thì không bao giờ ta quên được, khi ngồi lại dưới một bóng mát kỷ niệm. Phải không cậu bé, cô bé hôm qua ta vừa gặp trên đường? Phải không những cây phượng trong sân trường đã mười tuổi, hai mươi tuổi, ba mươi tuổi? Phải không những con ve sầu của mùa hè vẫn sống? Gom lại giùm ta những trang giấy trắng còn dư ở cuối vở và chép lại giùm ta những kỷ niệm.

TRÊN TRANG VỎ CỬ ĐÁ MỞ RA

ANH CHI

tặng em ngàn đóa phượng
nở rực giữa mùa hè
tặng em chồng sách vở
ngoan ngoãn những giòng thơ
tặng em vàng kỷ niệm.
về hong lại thuở nhỏ
ngày nào em đến anh
môi em ngọt như cỏ
mắt em hiền như sông
tay thơm mùi giấy mới
ta yêu nhau tình cờ
như đường kẻ giao nhau
ngắn ngơ

là đôi môi em lúc học bài
là đôi mắt em lúc ngủ mơ
nhớ anh
là những chữ những nét chì xanh đỏ
những ngày hò hẹn
những đầu tuần cuối tuần
những thứ hai thứ ba
là tháng giêng tháng năm
là mùa thu mùa đông
với những ly chanh đường

với những lời mắng mỏ, trách móc
yêu thương.
với những lần trốn học
lén lút theo nhau đưa nhau
rộn rã
mang mang.

tặng em ngàn đóa phượng
những ngọn nắng ngọn mưa
trời tháng sáu
xưa ta không chạm tay vớt được
những ngọn rong
bên bờ hồ rêu ẩm
xưa ta rót mắt nụ hoa vàng
trên đầu dốc lãng quên
anh về hát to giữa trời
nhớ làm sao nhớ làm sao
đôi mắt em
vàng trán em và những nụ hôn to
hôn nhỏ.
nhớ làm sao nhớ làm sao
nhớ làm sao
ngày cũ.
tặng em ngàn đóa phượng

thêu vào chéo khăn ngày chia tay
giữ cho nhau những tờ thư mỏng
gấp giữa trang vở mở đôi
lưu cho nhau những giọt nước mắt
rơi trên trang vở mở đôi
nhớ cho nhau trăm nghìn kỷ niệm
lâu thời
trên những trang vở đôi mở đôi
vở òa như đóa hoa chưa kịp nở

học trò

khi tuổi thơ đã lên đi qua
mà tôi không hề biết
lúc tôi ngồi ở bàn học bên cửa sổ
và nghĩ đến nàng
nàng đi, và bằng đôi chân của chim,
sóng nhảy
sóng nhảy trong hồn tôi
và nàng nhảy trên trang vở mới
thầy giáo đã khuyên tôi hoài
học ban toán thì mơ mộng ít thôi
nhưng rồi quên mất
bên sách vở, bút thước, compas
và nàng đến
nàng rón rén
đôi mắt ngơ ngác, nàng bước
con số, công thức tôi quên hết cả
buổi chiều rồi ngồi làm thơ
chép kín cả những sách vở học trò
để sáng mai thầy giáo hỏi
mà bài toán không bao giờ xong
ở nhà đã làm gì hôm qua
buổi chiều nghĩ tới nàng
rồi buổi tối cũng nghĩ tới nàng
ôi, học trò ban B mơ mộng
và thầy giáo không khuyên tôi nữa

xin trời mãi mãi

xin trời cho tôi mãi mãi làm trẻ nhỏ
để ngày ngộ đứng giữa sân trường
tiểu học
tay nhay mực tím
vở lòng với sỏi đá cỏ hoa
trong cặp đầy những sách vở

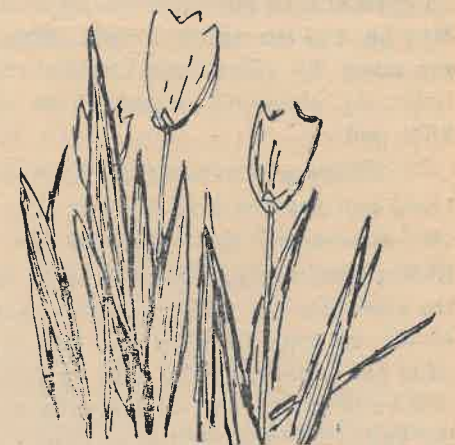
trong lòng âm ập những tình thương
để tôi vô tư nhìn trời
vô tư ngậm kẹo
và hồn nhiên hát những bài ca
xin trời cho tôi mãi mãi làm trẻ nhỏ
để ngày thơ gặp thuyền giấy thả xuống
giòng nước mưa

xòe tay đếm tuổi
nhớ bằng trí nhớ cỏ non
đi trên chiều chuộng
tắm trong niềm vui
đơn sơ nghĩ ngợi
vu vơ giận hờn

xin trời cho tôi mãi mãi làm trẻ nhỏ
để ngoan ngoãn ngủ giấc ngủ
thiên thần trong rừng thủy tinh
không hay giật mình
hiền hòa như chim muông
lâng lâng như mây trời
quên lo lắng
quên đắng cay

xin trời cho tôi mãi mãi làm trẻ nhỏ
xin trời
cho tôi
đừng bao giờ trở thành
như người đã lớn

ANH CHI
1965

THÁNG NĂM MÙA HẠ HOÀNG HẢI THỦY

Mùa hạ sáng choang. Buổi sáng tinh sương trời còn mát và trong như ngọc. Hứa hẹn một ngày dài, vui, không biết bao nhiêu là trò vui: đi bắt chim, bẫy chim, câu cá, tắm sông. Chú thiếu nhi mười ha, mười bốn tuổi là tôi những ngày hè năm ấy ở Hà Đông đang tuổi nghịch ngợm. Giường tôi ngủ có cánh cửa sổ mở ra vườn. Ngoài vườn, ngay cửa sổ là một cây ngọc lan. Mùa hè, hoa lan nở thơm ngát những buổi sáng khi tôi mới thức, còn nằm mơ màng. Và tiếng chim kêu ríu rít. Chim sẻ, chim sáo. Chúng trở dậy trước tôi, chúng đã ra khỏi tổ và sắp kéo nhau đi về cánh đồng sau nhà kiếm mồi.

Những năm trước 1946, trước cuộc kháng chiến chống Pháp, tôi sống trong một tòa nhà lớn. Nhà của thầy tôi xây dựng lên sau gần nửa đời làm việc nhà nước ở tỉnh lỵ nhỏ bé này. Nhà có lầu, có vườn rộng bao quanh. Những năm ấy, gia đình tôi lại ít người. Tha hồ rộng rãi. Mùa hè, tôi có trò chơi hấp dẫn nhất là leo lên trần nhà bắt chim sáo. Ở hai đầu hồi để có tôi vài chục tổ chim sáo. Mùa hè, sáo đẻ trứng và nở con. Khi nghe tiếng sáo non kêu chim chirp và đứng dưới sân nhìn lên thấy sáo mẹ tha mồi về tổ là anh em tôi biết trên mái có sáo non. Trèo lên trần nhà thả tay vào ổ bắt sáo. Mỗi ổ có chừng ba bốn con sáo non mới nở. Sáo non

chừng bảy tám ngày là có thể bắt xuống và nuôi được. Bắt sớm quá sáo chết. Những con sáo mẹ mất con la quang quác một lúc, náo loạn chừng năm phút rồi thôi. Chúng như quên ngay là bảy con của chúng vừa bị bắt. Chúng lại tiếp tục sống như không có chuyện gì xảy ra cả và có thể trong một mùa hè, sáo mẹ đẻ và ấp trứng, nở con tới hai lần. Thời ấy còn nhỏ quá, tôi không chú ý mấy đến chuyện sáo mẹ đẻ trứng mấy lần trong một mùa hè.

Tôi chỉ biết bắt sáo non. Mép sáo non có một đường viền vàng. Mỗi lần bắt đầu nuôi một con sáo là tôi lại tràn đầy niềm tin con sáo của tôi sẽ sống, sẽ già, tôi sẽ tuổi lười nó và dậy nó nói tiếng người. Nhưng không con sáo non nào sống được quá một tháng. Sáo non dễ nuôi. Cho nó ăn chuối chín và nếu chăm chỉ, đi ra đồng bắt châu chấu về cho nó ăn. Phải vất vả và cánh châu chấu đi. Sáo non ăn phải châu chấu còn càng có thể chết hóc. Nếu nuôi được con sáo nào hơi lớn, mép nó tự nhiên biến mất viền vàng. Phải tia cánh nó kéo nó bay mất. Sáo được người nuôi trở thành quen người. Thả ra khỏi lồng, nó chạy theo người, lon ton thật dễ thương.

Có năm, mẹ tôi làm thêm nghề dệt màn cung cấp cho nhà binh Pháp. Sau 1940, đường giao thông từ Pháp sang Đông Dương không đi lại được dễ dàng, mẫu quốc lại bị Đức Quốc Xã chiếm đóng, quân trang, quân dụng của nhà binh Pháp ở Đông Dương không được tiếp tế nên họ phải đặt mua ở bản xứ. Nhờ nghề dệt màn, nhà tôi trở thành đông vui trong mấy năm. Máy dầy nhà tranh được dựng lên ở cuối vườn, những khung cửi dệt màn được đặt ở đó. Tiếng khung cửi lách cách vang lên suốt ngày. Có những anh thợ dệt nuôi chim sáo thật cừ. Sáo của các anh nuôi thì sống, sáo của tôi thì chuyên môn eo uột rồi chết ngum củ tỏi. Tôi còn nhớ có anh thợ dệt nuôi được một con sáo thật già. Anh hy vọng sẽ tuổi lười nó và dậy nó nói. Một hôm bỗng dung con sáo lăn cổ ra chết. Anh thợ cay cú lắm. Anh bảo tôi bằng giọng bí mật là có thằng giết con sáo của anh. Buổi trưa khi khung cửi nghỉ chạy, anh gọi tôi ra góc vườn, dùng dao mổ bụng con sáo của anh ra khám nghiệm. Trước sự ngạc nhiên của tôi, trong dạ dày con sáo chết có một viên sỏi tròn xoe. Có kẻ nào đó đã cho con sáo ăn một viên sỏi. Sáo được người cho ăn nên rất tin người. Khi nó đói, nó kêu và há mỏ ra, người bỏ gì vào mỏ nó nó cũng nuốt. Anh thợ cho tôi biết anh sẽ tìm ra kẻ giết con sáo và trả thù cho con sáo. Thủ phạm chắc chắn là một anh thợ dệt khác. Vụ án mạng rồi trôi qua, chỉ có con sáo chết oan uổng và chủ nó hậm hực ít ngày. Bây giờ tôi hiểu vì sao người ta có thể giết nhau được vì những lý do không đâu, như vì một con sáo bị chết.

Tôi bắn súng cao su vào hạng gần bét. Tập mãi mà vẫn không sao khá được. Nhưng mùa hè, lúc nào tôi cũng có cây súng cao su cầm tay, hay đặt ở cạnh quăng. Một bà bạn của mẹ tôi mới đây, khi nhắc đến những ngày ở Hà Đông, còn nói: « Từ những năm anh còn nhỏ, tôi đã biết thế nào

anh cũng trở thành văn sĩ. Lúc nào tôi cũng thấy anh cầm cái súng cao su hay cái kèn harmonica và quyền tiêu thuyết... ». Bà nhớ hình ảnh tôi trong những ngày hè năm xưa.

Cả một mùa hè, tôi chỉ bắt được một con chào mào. Bắn loạn quạ mà không ngờ trúng. Con chào mào ấy đến ngày chết. Khi thấy con chim rớt xuống và tôi chui vào bụi cây để lượm nó, tôi run lên vì cảm động. Tôi đem xác con chim chết cứng về nhà như một chiến lợi phẩm, treo nó đến mấy ngày trên cửa sổ, gặp ai cũng khoe.

Mùa hè là mùa chim vành khuyên và chim di. Những con di đá ăn thóc khỏe, dễ nuôi nhưng li li không hót hoặc chỉ hót rất ít. Vành khuyên nhậy hơn, hót nhiều hơn nhưng yếu và khó nuôi. Vành khuyên chỉ ăn chuối chín, phải hái hoa dâm bụt gài vào lồng cho nó ría. Những lồng chim khuyên đan bằng tre, hình vuông, trên có hai cái bẫy sập. Giá chừng một hào. Cũng chừng một hào một con chim khuyên, mua ở chợ Hà Đông đây hàng chim.

Cứ năm ngày lại có một phiên chợ. Mừng một, mừng năm, mừng mười, ngày rằm v.v. Những sáng mùa hè, từ tảng sáng người từ vùng quê gồng gánh đi vào họp chợ như nước chảy. Từ La Khê, Bông Đỏ vào, đồng bào họp chợ đi qua cửa nhà tôi. Những gánh ổi chín vàng, ruột đỏ ối gọi là ổi đào. Mùi ổi ta chín thơm lạ thường. Miền Nam nhiều ổi nhưng không biết gì sao không thấy có giống ổi ta trái nhỏ, chín vàng, mềm đến bóp về ổi ra được như thế.

Và hoa sen. Vào dịp hè mỗi năm, mẹ tôi thường mua hoa sen lấy nhụy ướp trà. Người quen gánh từng gánh hoa sen tới tận nhà. Anh em tôi xúm vào bóc hoa sen lấy nhụy. Buổi trưa, một góc nhà đầy hoa sen. Tôi nghịch trái những cánh hoa lên gạch, cởi trần nằm lên đó ngủ, mát lạnh cả lưng.

Mùa hè, tôi đi hót tóc cua. Kiểu tóc ngắn thời đó có những cái tên là bàn chải, móng lừa, đờ-mi ca-rê. Chỉ có một cùm tóc ngắn dựng đứng lên đằng trước. Mẹ tôi nói : « Sao mà cứ thích cắt tóc ngắn cũn cỡn như thế. Trông nghênh ngáo như thằng ăn cướp... » Bây giờ thì khác rồi. Những thằng con tôi thích tóc dài, mỗi lần bắt buộc đi cắt tóc là một lần chúng khô sù. Nếu bắt chúng cắt kiểu đờ-mi ca-rê như bố chúng ngày xưa chắc chúng khóc thét ấy là tôi chỉ mới dám cắt có đờ-mi ca-rê thôi đấy.

Tóc ngắn mới khỏe. Thời ấy thằng nào để tóc dài là thằng cù lằn. Thằng nào không biết bơi, không dám đi bơi cũng là thằng cù lằn chừa. Mùa hè trò hấp dẫn nhất của tôi và bọn thiếu niên cùng tuổi ở Hà Đông là trò đi tắm sông. Hà Đông có sông Nhuệ Giang chảy qua tỉnh thật lý tưởng

cho trò tắm sông mùa hè. Hai cây cầu và một bãi sỏi. Người ta chớ sỏi không biết lấy ở đâu bằng thuyền về đổ ở đó, ai muốn mua sỏi tới đó mua. Sông có sỏi nên bùn không vẩn lên, không bần chân, buổi chiều từ ba giờ cho đến tối, bãi sỏi đầy người. Bãi Sỏi là pit-xin của bọn tôi.

Tôi bị cấm không được tắm sông, sợ chết đuối. Tôi lên theo các bạn đi tắm, học bơi một mình. Đầu tiên bơi chó, rồi bắt chước các đàn anh bơi brasse, bơi crawl. Bơi cò-run được hách lắm, dù chỉ bơi được vài thước. Một lần tôi lên đi tắm sông về đến nhà đầu hầy cò ướt. Mẹ tôi gọi lại sờ tóc tôi thấy ướt : « Chết thật thôi, thằng này lại đi tắm sông. Không đánh cho mày một trận què lê, kéo liệt mày không sợ... » Tôi bị đánh một trận vì tội lên đi tắm sông. Tôi lăn lộn dưới đất bần hết cả quần áo. Đợi cho thầy tôi đi làm về, kể tội tôi xong, mẹ tôi mới cho dậy đi tắm, thay quần áo để ăn cơm. Mẹ tôi gọi anh xe... : « Múc cho nó thau nước đầy cho nó tha hồ vũng vầy... » Tôi cay cú lắm nhưng không dám cãi... Thau nước toen hoئن ngồi vào chưa ngập chim thì vũng vầy cái nổi gì? Sau đó tôi vẫn lên đi tắm sông đều đều nhưng tôi cần thận tắm xong rửa tóc hong cho thật khô mới về nhà. Tóc dài tai hại như thế. Húi cua thì tắm xong tóc khô ngay, sức mảy mà bị khám phá.

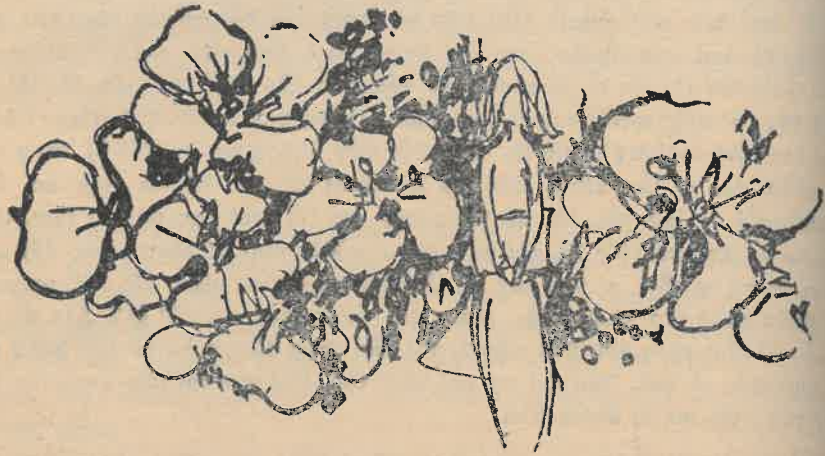
Muốn đi bơi ở Sài Gòn, người ta chỉ có thể vào những piscine. Nhưng piscine Sài Gòn mùa hè đầy nhóc những người. Quang cảnh như một bát ếch. Và đa số là Tàu Chợ Lớn. Tàu đi tắm piscine đông hơn Việt Nam nhiều. Miền Nam nóng nực và nắng quanh năm, đi bơi thật tốt nhưng người bình dân lại không có chỗ tốt để có thể đi bơi.

Qua việc bị cấm đi tắm sông ngày xưa nhưng vẫn cứ lên đi của tôi, rút được một kinh nghiệm : biết bơi là một sự cần thiết, cha mẹ không nên cấm đoán con tập bơi, trái lại nên khuyến khích con mình tập bơi. Nếu cha mẹ không tự dất con đi dạy nó bơi được, nên nhờ người khác. Cấm đoán để trẻ con lên đi một mình, không người lớn trông nom, chỉ bảo, trẻ con có thể chết oan.

Buổi chiều tháng Năm nắng như đổ lửa ở Sài Gòn, tôi đứng trên phòng tập thể dục Golden Health Club ở tầng 10 của bin đình Catinat nhìn xuống hồ bơi Neptunea. Ở đó có người thiếu phụ trẻ bạn bộ bikini thật đẹp đưa đứa con nhỏ của nàng đến bơi. Tôi nghĩ đến Kiều Giang, con gái tôi, ngày nào nó cũng sẽ dắt con nó đi dạy bơi như người thiếu phụ kia như tôi từng dắt nó đi dạy bơi ngày nó còn nhỏ. Tôi bỗng thấy hiện ra trước mắt khoảng thời gian ba mươi năm trôi qua : hình ảnh tôi thời nhỏ, mùa hạ, đi tắm sông ở Hà Đông, hình ảnh tôi, người bố trẻ, dắt con đi bơi ở những piscine Sài Gòn. Và như mới hôm qua đây tôi còn nghĩ bao giờ mình có con mình sẽ dắt nó đi dạy bơi. Như trong một thoáng, tất cả đã qua. Tôi đã gần già...

PHẠM VĂN BÌNH

TÌNH HOA PHƯỢNG

Mùa hè năm đó tôi từ Đông Hà vào Huế để dự kỳ thi tú tài. Từ ba bốn ngày trước mẹ tôi đã chạy đôn chạy đáo vay tiền cho kịp ngày tôi lên đường vào kinh đô ứng thí. Bao nhiêu thứ tiền cần phải chi phí : tiền xe, tiền tàu và ăn ở trong suốt một tuần lễ. Đối với gia đình tôi thì đó là cả một gánh nặng. Trước hôm khởi hành ba tôi đã gọi tôi lên, căn dặn những lời khuyên cần thiết, thứ hành trang tinh thần ba tôi nghĩ không thể thiếu đối với chuyến đi định đoạt cả tương lai tôi. Hộp tông ngậm trà nhỏ, giọng cha tôi trầm trầm, khăn đực và thỉnh thoảng len lén nhìn lên, tôi bắt gặp đôi mắt đã mất hết vẻ tinh anh vì tuổi già của ông rung rung ánh nến từ bàn thờ đổ xuống.

Vậy là tôi hăm hở lên đường, lòng náo nức như chú bé lần đầu tiên được theo thuyền ra biển. Tôi chui vào lòng chiếc xe đồ chật ních những hành khách. Chiếc túi rết nhà binh màu cứt ngựa cũ kỹ lể mể bên vai, trong đó đựng mấy cuốn sách giáo khoa, khăn mặt, thỏi kem đánh răng và chiếc bàn chải đã mòn tận đế.

Đến Huế trời đã khá trưa. Ánh nắng chói lòa ngợp đường phố, phương vĩ trồng khắp các ngã đường nở rộ những chùm hoa đỏ sẫm và trong các tầng cây, tiếng ve inh ỏi hơn bao giờ hết. Hoa phượng nổi bật trên bầu trời xanh thẳm, những đàn nữ sinh áo trắng tập nập đi về, tiếng nói cười riu riu như chim. Tà áo trắng lộng lộng, vắn vít khi qua cầu Trường Tiền. Áo phất phơ trên bến đò Thừa Phủ, áo dung dăng dung dề tha thướt dọc theo hai

bờ sông Hương. Đó là tất cả khung cảnh linh hoạt nhất của Huế mùa thi, phần biệt Huế với bất cứ thành phố nào khác của quê hương.

Sau khi xuống xe ở bến Nguyễn Hoàng, quên cả bụng đói, tôi nhập ngay vào dòng sông ào trắng đang cuồn cuộn đi động. Trên chiếc xe đạp cà tàng được gia đình thưởng cho hồi thi đậu trung học, tôi mãi miết dạo chơi qua các đường phố quên đói, quên nắng vì lòng tôi đang say sưa mở hội.

Tôi tưởng mình đang thơ thần bước đi trên cánh đồng cỏ bát ngát, đầy hoa, lộng lộng gió và chung quanh tôi rợp những cánh bướm. Tôi không dám ngắt một đóa hoa, đuổi theo một cánh bướm vì đóa hoa nào cũng diễm kiều, cánh bướm nào cũng mở ra trước mắt tôi một khung trời thơ lóng lánh những vì sao đêm hè.

Nhưng hoa và bướm không nuôi nổi chiếc dạ dày lép kẹp của tôi. Cho đến khi mồ hôi toát ra ướt đầm áo và chân đạp trên *bi dan* trở nên khó nhọc tôi mới sực tỉnh giấc mơ. Quá một giờ trưa rồi tôi vẫn chưa có hột cơm nào cho vào bụng. Tôi vội rẽ xe vào chợ Đông Ba, kêu một đĩa cơm sườn ngồi ăn ngẫu nhiên, uống một tô nước chè xanh rồi đứng dậy, từ từ đạp xe qua cầu Trường Tiền, ngược lên trường Quốc Học để dò tên trong danh sách thí sinh đã niêm yết.

Không khó khăn cho lắm trong sự tìm kiếm, vì tên tôi thuộc vần thứ hai nên thường nằm trong tờ đầu tiên của danh sách. Sau khi ghi số ký danh, tôi đọc lại tên mình được đánh máy và in trên giấy « Ronéo » một cách trang trọng như khi viết được những vần thơ vụng dại đầu tiên trong đời, nấn nót chép tay, gửi đến các tạp chí mình ngưỡng mộ và sau đó đọc thấy tên mình xuất hiện sau mục hộp thư với giòng chữ « thành thật cảm tạ, xin gửi cho sáng tác khác » hoặc « Đã đọc sáng tác của bạn, rất tiếc. » Ôi các ông phụ trách văn chương ác ôn nào đó đâu có biết rằng đối với tôi, một mầm non văn nghệ lúc bấy giờ, nắn óc viết được một bài thơ là cả công trình ghê gớm, có lẽ còn vĩ đại hơn Kha Luân Bố khám phá ra châu Mỹ.

Thời gian trôi qua còn chậm hơn lúc một người yêu chờ đợi một người yêu, những tờ lịch nặng nề rơi xuống, làm như chúng được dán bởi thứ keo hảo hạng và những ông chủ biên, thư ký tòa soạn đâu biết rằng dạo đó tôi đã phải nhịn quà sáng mất mấy hôm (mỗi gói xôi giá hai đồng) để gom đủ tiền mua báo với hy vọng bài mình xuất hiện. Tôi giận đời ghê gớm, đâm ra khinh mạn, cho rằng cuộc đời chưa đạt tới sự nhận thức để nhận rõ việc đáng một thiên tài gà chết là tôi.

Buổi chiều sau khi đánh một giấc ngon lành tôi trở dậy trong cơn nắng mùa hạ oi bức chiếu hắt qua cửa sổ, soi mới đến tận tám phần tôi nằm. Phải tắm một cái cho mát. Sau đó lượn phố một vòng và trở về xem lại bài vở. Sáng mai vào phòng thi. Nghĩ là làm liền, tôi cởi phăng chiếc áo, chỉ mặc quần đùi và đi ra cái giếng đằng sau nhà. Sông và giếng là những phòng tắm lộ thiên, miễn phí tại Huế. Tôi dội nước ào ào, xát xà phòng, say sưa kỳ cọ,

miệng ư ử ngâm câu « Học trò trong Quảng ra thi, thấy cô gái Huế chân đi không đành ». Tôi đổi « trong Quảng ra thi » thành « ngoài Quảng vô thi » cho hợp địa lý, vì tôi vốn sinh trưởng ngoài Quảng Trị chứ không phải trong Quảng Nam.

Bỗng có tiếng hát từ đâu vẳng đến, lời ca buồn buồn nhưng tiếng hát trong trẻo như thoát ra từ cổ họng một con chim vành khuyên nào đó. *Người ơi buồn ra đi, trên con lầu chia ly.* Tôi ngẩn ngơ theo tiếng hát, chiếc gàu vừa quẳng xuống lòng giếng, chưa chạm mặt nước vội đứng khựng lại. Tôi rảo mắt chung quanh và nhìn sang ngôi vườn bên cạnh nhưng hoàn toàn thất vọng, Không một bóng người. Tiếng hát vẫn tiếp tục đều đặn, buồn bã. *Ngày mai còn vui chi, kể ở người đi.* Quái ! Hay là ma. Người tôi rờn rợn vì tôi biết trong nhà trọ không hề có một bóng dáng thiếu nữ nào. Và lại giữa chốn cổ đô cổ kính này, những ngôi vườn thâm u, cây cao bóng rợp, những nẻo đường trắng lạnh lẽo thoang thoảng hương ngọc lan thiếu gì những chuyện ma quái, liêu trai do người lớn kể lại bằng giọng thì thầm, kỳ quặc vào những đêm mưa gió.

Tôi kéo vội chiếc gàu lên quẳng xuống đất định chạy vào nhà, tiếng hát bỗng ngừng bật, một tràng cười khúc khích và lời nói cũng trong trẻo tiếng chim :

— Ê, cái anh nhà đồ ngoài Quảng vô thi.

Tiếng Quảng nàng cố ý đọc không có chữ « g » đằng sau đề trên chộp tôi theo cách phát âm của người Quảng Trị. Tôi thẹn chín người và càng thẹn hơn nữa vì đang tắm nên chỉ mặc mỗi chiếc quần đùi. Trước khi rút rui vào nhà tôi đã nhìn thấy nàng ngồi vắt vẻo trên một cành khế đầy những trái xanh, lấm tấm những chùm hoa tím nhạt. Nàng mặc áo quần trắng, nước da trắng mịn, tóc thề chấm ngang vai. Nàng đang đưa đôi chân, miệng mỉm cười nhìn tôi tinh nghịch. Tôi làm sao quên được đôi mắt ngời sáng, đen tròn như hai hạt nhãn lồng. Chỉ một thoáng nhìn nhưng đôi mắt như mười ngón tay búp măng kiêu diễm, nhấn lên tâm hồn tôi những phiến âm thanh kỳ diệu, bất ngờ trước đôi mắt cậu con trai mới lớn con đường nồng nàn hương sắc, ngọt ngào thứ tình cảm đầu đời.

Sau khi mặc quần áo trắng hoàng, chải lại mái tóc cho có vẻ loà xoà, bèn bồng theo dáng kiêu thời đại tôi trở ra vườn sau. Tôi bỏ luôn ý định lựa phố và ôn lại bài thi. Một nhà văn nào đó đã nhận xét thật chí lý : Phải có hai người để bảo rằng thế giới đẹp. Tôi đã có nàng và đôi mắt đen to của nàng.

Nàng vẫn còn ngồi đó, vắt vẻo trên cành khế, thỉnh thoảng lại đưa trái khế xanh ăn dở lên môi nhấm nháp. Nước bọt ứa ra đầy lưỡi nhưng tôi vẫn cố huýt sáo báo cho cái thế giới cố làm ra vẻ vô tình kia biết rằng có tôi hiện diện bên này góc vườn.

Gỡm cô bé làm cao quá, đúng là dân Đồng Khánh rồi. Thứ dữ đây chứ không phải chơi đâu. Tôi chụm hai tay vào nhau đưa lên miệng, bắt chước dân da đỏ gọi nhau trong rừng, Tôi hét lớn « Ê... » Tiếng ê kéo dài vang dội

khắp khu vườn, vượt lên đỉnh cây tưởng chừng có thể làm những cụm mây trắng lơ lửng trên trời sợ hãi bay đi.

Nàng tiên rời trang sách, cau mày nhìn tôi. Lại đôi mày cong lá liễu.

— Này cái anh nhà đồ. Làm chi mà la dữ rủa. Bà già nghe được thì mệt đó nghe.

Ít ra tiếng la của tôi đã không vang lên trong sa mạc. Nhưng lại có áp lực mới rồi đây. Ai mệt, anh nhà đồ hay nàng tiên áo trắng ?

Tôi tựa lưng vào thành giếng, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mơ màng của thi nhân chiêm ngưỡng nàng thơ.

— Tên cô là gì ?

Lẽ ra tôi định hỏi « tên em là gì » nhưng, thấy chữ em đường đột quá, sợ nàng tiên giận dữ, bỏ trần thế bay trở lại thiên đường thì thật khổ cho thi sĩ có tên xuất hiện đều đều trong mục hộp thư của các báo chí.

Khiêm nhượng đến thế mà nàng vẫn không trả lời. Tôi lập lại câu hỏi và nàng đưa ngón tay trở lên môi :

— Suyt ! Yên cho ta học bài. Mai thi.

— Mai tôi cũng thi nhưng tôi cóc cần, tôi muốn biết tên cô.

— Nhà người không cần nhưng ta cần. Vậy ai không cần hãy đi chỗ khác chơi, ai cần ngồi lại đây học bài.

Chừng như thấy những lời vừa thốt ra cao ngạo quá, có thể làm tôi giận (nhưng làm sao tôi giận được nàng tiên diễm kiều đến thế. Bởi vì với những chàng trai mới lớn, chủ thể hoàn toàn biến dạng đến độ triệt tiêu và chỉ có đối tượng mới đáng kể). Nàng làm lạnh với tôi.

— Ăn khế không, ngọt lắm.

Chưa đợi tôi kịp trả lời một quả khế đã được ném xuống, rơi cạnh chân tôi. Tôi nhặt quả khế cắn một miếng. Tôi nhắm mắt nhìn nàng. Khế chua quá vậy mà nàng bảo ngọt. Tôi thầm nghĩ chắc môi nàng ngọt hơn. Dầu sao tôi cũng cắn ngập răng vào trái cây đau khổ. Giá quả khế của một thằng bạn trai hay chị tôi cho, tôi đã quẳng nó xuống giếng rồi. Đối với nàng tiên làm thế tôi sợ phạm thượng.

Nàng nhìn tôi ăn, mỉm cười ra chiều thích thú lắm, vì nàng dư biết quả khế chua lè. Tiếng hát trầm buồn, nhẹ như hơi gió của nàng lại cất lên, thì thầm trên đỉnh cây, bóng chiều đã nhạt.

Những ngày sau đó chúng tôi không còn dịp gặp nhau nữa vì người nào cũng bận thi cử. Nàng hoàn toàn biệt dạng dần, nhiều lần tôi cố ý ra đờng bên thành giếng, đắm chiều chờ đợi. Không còn tiếng hát lơ lửng trên cành cây và đôi mắt mỹ miều thấp thoáng sau những chùm hoa khế. Tiếng ve râm râm khắp khu vườn như trêu chọc sự cô đơn của tôi. Chỗ tôi trọ và nhà nàng chỉ cách nhau một hàng rào bằng cây. Đêm đến đứng bên này góc vườn nhìn sang tôi có thể trông thấy ánh sáng mờ ảo nơi bàn học của nàng thoát ra khung cửa sổ và một bóng trắng lảng vảng, mơ hồ. Chỉ cần đi vài bước, tôi đã lạc vào thế giới huyền diệu của nàng nhưng tôi không dám, không bao giờ, vì tôi biết nơi đó được xem là vùng cấm địa

và mẹ nàng sẽ canh giữ với đôi mắt nghiêm khắc, những thành kiến phủ rêu trong tâm hồn. Nơi đó, sự xuất hiện của bất cứ chàng trai lạ nào cũng được đồng hóa với tai họa trời giáng và chuyện trai gái, yêu thương là điều không sao người lớn chấp nhận được.

Sau ba ngày thi viết chúng tôi được nghỉ xả hơi, chờ kết quả đề vào vấn đáp. Một đêm, trời đầy sao tháng hạ và trăng giãi khắp vườn. Tôi ngồi trên thành giếng phi phèo thuốc lá, mơ màng nhìn trăng sao. Trăng cũng lạnh lùng cô độc và sao lung linh nhưng xa vắng, như nàng, không bao giờ bắt gặp, không khi nào với tới. Một trăng cười khanh khách vang lên và một bóng trắng hiện ra hên kia hàng rào dâm bụi, mái tóc dài nhẹ bay theo gió, dáng đi yếu điệu, đài các của một con mèo. Trăng bàng bạc và khuôn mặt nàng còn trắng hơn trăng. Toàn thân nàng tỏa ra màu trắng rờn rợn. Con gió nhẹ lướt qua chuyên chở hương hoa sứ và trong không khí đầy huyền tượng đó, tôi đã hỏi nàng một câu ngờ ngẩn.

— Nàng là ai, người hay ma ?

Một chuỗi cười khanh khách thứ hai.

— Người hay ma, cả hai, người sợ không ?

Tôi lấy lại bình tĩnh và trở nên bạo dạn hơn.

— Nàng là ma, càng tốt. Tôi đã đọc hết bộ Liêu trai chí dị. Vậy nếu nàng là kết tinh của hồn hoa sứ, hoa khế, hoa lý, hoa mộc tôi cũng chẳng sợ. Mời nàng ghé qua thư phòng của tôi cạnh đây, chúng ta cùng uống trà thưởng trăng.

— Đây cái anh đồ gàn, học hành thi cử không lo, lại cứ mơ với mộng.

— Ở hay, sao nàng biết.

Nàng gật gù, chòm hoa trắng cài bên mái tóc rung rinh, chập chờn ánh trăng.

— Việc gì ta không biết, dù một lời gió, tiếng chim hay những gợn sóng nhỏ rung động trong trái tim si mê của người. Ta còn biết cả chu kỳ vận hành của vũ trụ, sự nối tiếp hòa hợp của âm dương. Ta biết trong tử có sinh, trong sinh có tử, ngày đi đến đến, sao tỏ sao mờ, trăng khuyết trăng tan.

Tôi tiến sát đến hàng rào, nhìn vào đôi mắt thăm thẳm của nàng.

— Nàng quán triệt nhiều điều, tốt lắm nhưng những thứ đó không cần thiết với tôi, tôi chỉ cần biết một điều: tên nàng

Im lặng !

— Kia trả lời tôi đi chứ. Tên nàng là gì ?

Một cánh hoa phượng đỏ thắm rơi xuống vai áo, tôi không biết cánh hoa vô tình rơi theo cơn gió hay đó là câu trả lời gián tiếp của nàng.

— Nàng tên Phượng ?

Nàng gật đầu như xác nhận điều tôi vừa nói. Đôi mắt nàng sáng ánh trăng, rung rung sắp khóc :

— Mùa hè chấm dứt. Ta sẽ úa tàn và rũ chết khi mùa thu trở lại. Ta

sẽ chết tang tác trong mưa thu. Người đời sẽ vô tình dẫm lên xác ta nằm cạnh những chiếc lá úa.

— Nhưng năm tới tôi sẽ trở lại ngôi vườn này và hoa phượng sẽ rực thắm bầu trời.

Nàng lắc đầu buồn bã :

— Năm tới, hoa phượng sẽ nở nhưng đó là những cô em của ta. Riêng ta, người chẳng khi nào gặp lại lần thứ hai. Không bao giờ. Vĩnh biệt anh nhà đồ si tình. Ta phải lên đường, trăng đã xế.

Thoáng chốc, chiếc bóng trắng của nàng bỗng nhạt nhòa, lẫn vào ánh trăng ướp hương hoa sứ tràn ngập khu vườn.

Sau kỳ thi tôi đáp chuyến tàu suốt trở về Đông Hà. Mùa thi năm sau tôi trở lại Huế, tìm đến ngôi vườn xưa. Phượng vĩ rợp đầy lối đi và ánh trăng vẫn huyền ảo nhưng bóng nàng đã biệt tăm. « Người biết không ta sẽ chết, tan tác trong mùa thu ». Câu nói không biết đùa hay thật của nàng âm vang trong hồn tôi cùng với đôi mắt thấp thoáng sau chòm hoa khế tím nhạt, đẹp đến nao nùng. Dầu sao nàng đã nói đúng, chúng ta chỉ là những kẻ gặp nhau một lần nhưng tiếng hát của nàng vẫn theo đuổi tôi, đóng đô trong tiềm thức và dịu dặt vang lên mỗi lần con tàu từ từ rời ga Huế, lăn bánh trên đường sắt. Người ơi buồn ra đi, trên con tàu chia ly. Ngày mai còn vui cười, kẻ ở người đi.

MỘT THOÁNG • TIẾT TÂM LINH

mái tây hiên gió bay qua rất nhẹ
lòng tiêu sơ ngây ngất một hương thè
rồi một thoáng xuân thu mơ đông hạ
cho băng khuâng òa vỡ chuyển đi về

người cũng thoáng đã trở thành thiên cổ
tả áo bay trong nắng quái đời buồn
ôi con nước cuốn theo bờ tóc mộ
cho lá vàng hiu hắt một giòng sông

ừ ai đứng bơ vơ trên nhánh sông
một vầng mây che kín một con đường
có chợt hiểu con người như cơn mộng
vẫn hoài hoài tay với giữa hư không

hình như là tình yêu

Em dấu trong sách vở
Một chút gì hắt hiu
Nhiều khi hôn bờ ngõ
Hình như là tình yêu.
THÚY QUỲNH

tình ca

Chim hót từ đỉnh nhớ
Gọi hồn ta bằng khuâng
Môi em cười rạng rỡ
Xuyến xao ta mấy lần.
NGUYỄN VŨ THI HUƠNG

trong khu vườn mùa hạ

Chiều mưa nhớ áo qua sông
(Tôi theo gió tạt trên giòng lụa hoa)
Hình như còn mới hôm qua
Chim trên phố cũ nhớ ra tên người
Mưa làm đau rất xa xôi
Rụng theo giọt nhớ xuống trời thu đông
Chiều nay áo có qua sông
Tôi xin chút lửa để hong tơ vàng
PHẠM HỮU QUANG

hạ ca

Trưa vàng mấy tầng nắng hanh
Ve ca trên nhánh cây xanh bên đường
Hững hờ tập vở cuối trường
Em rồi cũng sẽ rời trường nay mai
NGÔ THỊ KIM OANH

bài tình cho mây

đời có lúc ngồi làm thơ trông nắng
nắng đã lên nhưng bóng chẳng đồ dài
ơi em ơi tuổi đợi già năm tháng
nắng lên rồi mới thấy nhớ thương ai
đời có lúc ngồi làm thơ nhớ gió
gió đã qua nhưng tóc chẳng bay tình
ngày xưa cũ em hay mơ chuyện đẹp
bây giờ về gió thổi suốt đường chim
đời mơ hát cho mây bài tình đẹp
đẹp giấc tình giấc mộng đẹp em say
NGUYỄN NGỌC VÂN

trên giọt buồn trăm năm

trên cánh vạc qua sông
đời xôn xao sóng vỗ
nai về đôi mắt trông
vết lằn buồn thỏ mộ
ngày em ngày có nắng
trên giọt buồn trăm năm
đời mù xanh mái tóc
trôi trên miền xa xăm.

BÙI THY THU HÀ

bướm lạ

nhà anh nghiêng bên dốc nắng
tháng tư hoa đã trở vàng
bống ước được là bướm trắng
sáng chiều lơ lững bay sang

mắt lạ

trời buồn đỏ mấy hạt mưa
ta về lối cũ lá xưa vẫn buồn
biết đôi mắt lạ bên đường
thiên thu cuốn cả mảnh hồn ta theo
TRẦN HỒNG THỤY

khi em về

Khi em về
Chuông tim anh vang lên từng hồi
Sỏi đá lao xao đón bước chân
Và hồn đồ tràn những ly rượu nồng
Chạy suốt những chân tóc

Vở nơi anh trăm nỗi ngắt ngày
Càng sự hân hoan vô bờ

Khi em về
Mây trời hỏi thăm mái tóc
Nụ hoa hồng hỏi thăm đôi môi
Và những vì sao long lanh trong con
mắt buồn.

Cho anh thả hoài những quả bóng
hy vọng
Bay cao trên bầu trời xanh đời mình
Trái tim thôi chứa những phiền muộn
Giàng xuống một chút tơ
Trong lòng không có biển
Mà sao anh nghe tiếng sóng vỗ
lênh đênh.

Khi em về
Thứ hai hay thứ ba
Điều đó không cần thiết
Chỉ biết từ bây giờ
Một tuần của anh bắt đầu có ngày
chủ nhật

Chiều hôm...
Chúng mình đi nhau qua bao nhiêu
con đường
Bao nhiêu ngọn đèn xanh, đèn đỏ...
Ôi! Đôi mắt em ngọt và thơm mềm
Anh muốn ấp hoài đời mình trong đó.

Khi em về
Phòng anh thấp đầy nền hồng
Bình cúc nở vàng trăm bông
Lửa võ tay reo vui trong lò sưởi
Những vì sao có đôi chân vàng
Tung tăng nhảy múa trên các
phim đàn...
Trong không gian thần tiên đó
Em êm đềm hát cho anh nghe
Bản «A time for us» của chúng mình
ngày xưa

Lời ca hóa thành những cánh hoa
Bay khắp trong trời
Và rơi đầy trong lòng anh âu yếm.
HOA VÒNG VANG

áo len

Em mang áo len đỏ
Hồn anh thoáng dật dờ
Bóng em qua ngoài ngõ
Suốt ngày anh làm thơ

đôi dép

Em đi đôi dép xanh
Chân thơm mùi nắng quái
Bước từng bước mong manh
Qua lòng anh mãi mãi

khăn cài

Khi về nỗi nhớ mang mang
Sao em quên thắt khăn vàng ngày xưa
Khi về cây lá đong đưa
Cuốn bay hương tóc mỗi trưa đến
trường

HÁT TÊ TAM THỪA

mùa gió tháng năm

Gió tháng năm về nhẹ như hơi thở
Nên bé vui như cây đôi lá xanh
Anh trót nói tiếng của loài sáo nhỏ
Yêu bé vô cùng nên cũng hân hoan
Bé hãy gọi chim xa về xây tổ
Vì nắng tươi đã đỏ ngập sau vườn
Nắng và gió của nghìn năm xây tụ
Cũng đủ ngọt ngào cho bé mộng
vương hương

Anh đã tới, theo mùa gió lụa
Thấy bé cười xinh như một nhánh
sông
Sao lòng bỗng run như tình vừa lớn
Quá đổi ngại ngần ơi bé dễ thương
Gởi cho bé chút sầu thơ đại
Gối tay êm giấc ngủ nồng nàn
Có anh chờ bên kia trời mộng tưởng
Treo giữa cây đời một chút miên man
Này bé thơ đã qua mùa sứ trắng
Áo hạ bay ngợp mấy cõi tình hồng
NGUYỄN NGỌC NGHĨA

NHỚ CON VE SẦU

HOÀNG LÂM VIÊN

Mến tặng tất cả những học sinh của tôi

Mấy buổi trưa nay trong người tôi thấy có một cái gì khác lạ... Một cảm giác nào nức nhưng cũng rất nhẹ nhàng dâng lên trong lòng tôi. Cái gì nhỉ? À, phải rồi! Tôi nghe tiếng ve kêu. Tiếng ve quen thuộc từ bao lâu đã trở lại để cùng tâm hồn tôi hòa tấu khúc hát bất tuyệt của trời đất. Tôi ngừng đầu lên ánh nắng xuân vẫn dịu dàng xuyên qua các cành lá nhưng cao hơn nữa, những đám mây trắng đang chia nhau cố che kín cả bầu trời xanh. Vào hè rồi còn gì!

Tôi không biết tiếng cuộc kêu thế thắm như thế nào nhưng cứ mỗi lần nghe tiếng ve kêu là trong lòng tôi lại gợn lên rất nhiều nỗi thiết tha. Đã bao lần rồi tôi nằm nghe tiếng ve kêu trong hàng cây trước hiên nhà mà không biết chán. Ôi, làm sao tôi quên được những buổi trưa hè nóng bức nhưng vô cùng êm ái đó? Tất cả trời đất như ngừng lại, người ta chỉ còn nghe thấy tiếng ve... Tiếng ve không du dương trầm bổng nhưng có mãnh lực đưa tôi về quá khứ, giúp tôi sống lại hình ảnh thân ái của những ngày xưa... Ngày xưa! Mới đó mà phút chốc đã hơn những mười năm... Phải hơn mười năm về trước có một cậu học trò nhỏ cứ những buổi trưa hè thường hay đi học về sớm để lang thang dưới những hàng cây. Con đường rộng thênh thênh còn hàng cây thì cao vợi vợi và trên cùng là bầu trời chan hòa ánh nắng. Và trong những tàn lá cây dịu dàng kia, hàng trăm ngàn con ve cùng cất tiếng hát để giúp vui cho cậu trong suốt cuộc hành trình. Không gian yên tĩnh quá, cậu tưởng chừng như tiếng ve đã có từ đời kiếp nào rồi và bây giờ còn âm thầm vọng lại. Khúc ca êm đềm đó được những cơn gió mát phụ họa thêm vào đã nhiều lần quyến rũ cậu bé ngồi lại dưới gốc cây mà mơ mộng. Cậu muốn lánh xa cái lớp học nóng bức và buồn nản

với một ông giáo già đạo mạo lúc nào cũng lăm lăm cái thước kẻ trên tay. Ve kêu.. Gió thổi... Và mây trắng nhẹ nhàng trôi trên bầu trời. Biết bao hình ảnh đẹp đã hiện lên trong trí cậu trong những giờ phút thần tiên đó! Mây trắng càng bay những ý nghĩ của cậu càng trở nên mơ hồ huyền ảo... Rồi một ngày kia cậu sẽ lớn... tương lai có phải bao giờ cũng rộng rãi và tươi sáng như con đường cậu đang đi trước mặt này không? Ôi, còn biết bao nhiêu cái bí mật phong kín lấy cái số mạng của một kiếp người mà con ve kia, dù thóc mách đến đâu cũng không làm sao hé mở ra được! Tiếng ve chỉ có thể làm bật lên vài nốt nhạc trong cả bản đàn đang bắt đầu xôn xao trong lòng cậu cũng như trong lòng bất cứ người trẻ tuổi nào khác. Gió vẫn thổi, ve vẫn kêu đều đều và mây trắng trên trời vẫn tha hồ bay tản mạn. Cậu bé vào lớp học mang theo trong lòng bao nhiêu là mơ ước. Cuộc đời của ve đã gắn liền với cuộc đời học sinh của cậu từ đó và mỗi cảm tình thắm thiết này cho đến nay vẫn không có gì thay đổi. Có ai còn đang đi học, nghe tiếng ve kêu mà trong lòng không thấy náo nức bao giờ!

Người ta cứ thường hay cho phượng là loại hoa có công báo hiệu hè sang mà không nhắc nhớ gì đến ve trong khi ve mới chính là vị sứ giả mau mắn và trung thành hơn cả. Phượng phải do tay người trồng mới có và trồng xong chưa chắc đã có hoa còn ve thì hiện diện khắp nơi và dường như suốt ngày lúc nào cũng lo làm tròn bổn phận của mình. Phượng lười biếng và kiêu hãnh bao nhiêu thì ve âm thầm và kiên nhẫn bấy nhiêu... Tự phụ là đứng đầu muôn vật mà loài người không hiểu cho điều đó. Bên cạnh sự bất công con người còn tỏ ra mình đại dột nữa!

Nhưng dù loài người đối xử thế nào ve cũng vẫn điềm nhiên ca hát suốt mùa hè. Mãi mãi ve vẫn là người bạn không bao giờ lỗi hẹn của các cậu học trò, luôn luôn tái ngộ với họ sau chín tháng trời miệt mài sách vở. Mang trong lòng mộng đẹp như trời xanh, tinh khôi như mây trắng, họ ngẩn ngơ nhìn những đốm hoa phượng nở khắp đó đây (Màu đỏ của hoa có khác gì tấm lòng son trong người họ?) Rồi tiếng ve cất lên càng làm cho họ thêm phần luyến tiếc... Luyến tiếc gì đây? Họ không biết nữa. Họ chỉ thấy những ngày cuối năm phảng phất một hương vị lạ lùng, vừa buồn vừa đẹp một cách xa xỉ... Những ông thầy khó tính nhất cũng thành ra dễ dãi còn bạn bè thì không còn ai làm cho họ ghét nữa. Những ngày cuối cùng đó quý báu làm sao, họ cố giữ lại nhưng nào được. Từng ngày, từng ngày cứ lọt qua kẽ hở của hai bàn tay đang đầy thiết tha. Rồi đến một lúc nào đó chân họ ngập ngừng khi phải rời xa mái trường thân yêu... Ve, ve ơi, kêu làm chi nhiều thế? Xin hãy ngừng tiếng để trả lại cho ta những ngày xưa đã mất, những giờ phút được sum họp bên thầy, bên bạn! Ôi, còn đâu những sáng đi học, từng lớp lũ lượt vào trường, tiếng hát vang rền trong nắng. Ôi, còn đâu những chiều tan lớp, những tà áo trắng chạy ùa ra cửa, cười nói rộn ràng như tiếng chim non! Xin hãy trả lại cho ta những kỷ niệm

vui cũng như buồn, những nụ cười cũng như những tiếng khóc. Xin hãy trả lại cho ta những lá thư xanh, những lời hò hẹn cũng như những ngày nghỉ học chan chứa ân tình...

Biết là không được mà vẫn mong ước chỉ vì ham muốn thì nhiều nên miệng mới nhủ lòng như thế thôi. Nếu con nhộng không phá vỡ cái kén thì làm sao hóa thân thành bướm để tung bay khắp bốn phương trời rộng rãi? Chính vì thế mắt kia tuy có nhìn trường nhưng chân này cứ phải rời xa.. Và chẳng, hoa nở để mà tàn bèo hợp để mà tan, vạn vật mà còn phải phối pha như thế thì loài người cũng không nên có nhiều than thở...

Cậu bé ngày xưa bây giờ đã lớn. Cậu vẫn còn có dịp đi dưới hai hàng cây rợp tiếng ve trong một không gian tràn đầy ánh nắng nhưng những mộng đẹp ngày xưa đã không còn trở lại. Hoa bướm ngày xưa đã bỏ cậu để tìm đến những tâm hồn son trẻ khác. Cậu đành đứng lại một bên đường nhìn từng lớp người môi hồng, mắt biếc đi qua mà trong lòng không khỏi xaouyến ngậm ngùi... Nhưng, dù sao đi nữa, con ve sầu mãi mãi vẫn là một hình ảnh đáng yêu trong tâm hồn cậu. Và bây giờ, cứ mỗi lần hè đến, tiếng ve kêu dù ở đâu cũng được cậu thưởng thức bằng cả tấm lòng để nhớ hồ nhớ lại rằng ngày xưa đã có một thời mình còn đi học.

ngọn cỏ thiên đường

kiểu thu

Giấc mơ nào thì cũng đẹp cả. Nhưng như hạt nước mưa bắn vào khung kính. Và, lúc nào đó giấc mơ sẽ là cánh đồng không bao giờ tìm lại.

anh yêu dấu,

em em đại dột ươm cây tình ái trên cánh đồng cỏ xanh rì thẳng tắp ở thiên đường. niềm mơ ước của em là những lá đưng bao giờ vàng úa buồn phiền, tất cả hãy phẳng lặng như mặt hồ nước ủ đưng có một viên sỏi nghỉ ngơi nào làm mặt hồ giao động... nhưng em đã thôi mơ rồi đó, dù rằng giấc mơ đẹp đã thật dài, nhưng rồi cũng qua, cũng hết. lá cây tình ái trên thiên đường đã úa vàng, giọt sương rơi theo viên sỏi rớt xuống mặt hồ nước ủ. niềm mơ ước của em đã tan loãng. biến dạng.

em bé nhỏ quá. đại dột quá nên mới ươm cây tình ái trên thiên đường. nhưng hồi anh yêu dấu, anh hãy biết cho rằng em chỉ có được một lần mộng ước. một lần nhớ hoài giấc mơ êm ái. và bây giờ tình giấc mơ thì thiên đường đã hoang vu. tất cả là sương khói nhưng niềm mơ ước và thiên đường trong mộng tưởng vẫn còn trong em. mãi mãi.

NGÀY THÁNG NÀO... • PENSÉE

Hà ngồi bên cửa sổ, nhìn trời đang khóc mà nghe buồn lạ lùng. Định đi về Phan Thiết. Mạnh Cường thì chui đầu vào sách vở. N thì có những tháng ngày riêng tư. Chỉ có mình Hà thui thủi, ngày hai buổi đi học, buồn bã, cô đơn. Nhiều lúc bỗng dưng Hà muốn mình nhuộm bệnh thật nặng để được nhìn những khuôn mặt thân quen bên giường, để được nghe những giọng nói dẫu yếu cũ. Thế nhưng ước muốn điên rồ ấy không đến. Hà vẫn bình thường, chỉ có tâm hồn bệnh hoạn.

Mùa hè lại về, sáng nào Hà cũng đi học thật sớm, con đường đến trường chưa có ai, và Hà thơ thẩn ngắm mấy cành hoa phượng đỏ chói, thầm nghĩ sẽ không còn bao ngày nữa, lại rời xa ngôi trường của mình. Tuy mới nhưng cũng có phần thương yêu. Trường Nguyễn an Ninh với những phòng học thật đẹp, ngày đầu tự nhiên Hà thấy sợ, cái gì cũng mới cả. Bây giờ thì quen rồi, đã có những giọng cười đùa, nhí nhảnh, đã thuộc từng cử chỉ thầy cô, đã thấy nhớ những khuôn mặt bạn bè vào những ngày chủ nhật hay ngày lễ nghỉ học. Từng đó đủ làm xao xuyến cho mấy tháng hè sắp tới. Đồng bài vở còn nằm yên, từ nửa tháng nay Hà làm biếng kinh khủng, dẫu rằng năm nay là năm thi.

Những chiều mưa như chiều nay, sao nghe nhớ Mạnh Cường ghé nơi. Những ngày vui qua quá chóng, Hà nghe trong óc mình còn ghi lại ba ngày tết, thong dong đi chơi với Cường và bạn bè, phóng xe qua cầu Tân Thuận, xuống Nhà Bè, tụi hấn vào nhà tên bạn, nhẩy xuống ao tắm và bắt cá luộc ăn. Hà chỉ đứng nhìn cây cối, thỉnh thoảng phải la lên khi tụi hấn cứ đập nước tung tóe. Rồi còn những buổi tối ở nhà Mạnh Cường, đánh bài, nói chuyện tếu. Sao Hà không quên được những giây phút đó. Giây phút mà chỉ có một lần, không thể tìm lại vào một lần khác. Mạnh Cường, «nhóc» Cường ơi, chị Hà làm sao quên được. Mấy ngày tết thật ngắn ngủi nhưng êm đềm quá, đến nỗi bây giờ dư âm còn ngọt ngào và khiến chị bàng hoàng.

Từ tết đến giờ, Hà không gặp Mạnh Cường. Cu cậu lo học thi quá nên chẳng nhớ đến ai. Hà cũng chẳng thèm lên nhà hấn kiểm, dù thích cái không khí ở nhà hấn ghê. Cậu mơ thật trẻ trung, ba đứa em hấn xinh đáo đê, cái gì cũng « chị Hà » tíu tít cả lên. Mà nhiều khi Hà thấy Mạnh Cường dữ kinh khủng. Ý là lớn nhất nhà chuyên môn bắt nạt... con nít, làm tụi nhỏ cứ lấm lét. Nhiều khi Hà phải buồn cười. Và hấn lại còn dám dọa cả chị Hà cơ chứ! Bây giờ thì những ngày tháng cũ đã qua, Hà nghe bù ngùi khôn tưởng. Mưa lại về kéo theo sầu thiên thu bưng dậy. Hà rất sợ những chiều tan học, thui thủi về trên con đường xưa, và cơn mưa trút xuống làm ướt áo lạnh run. Hà cũng sợ những tiếng sấm sét, sợ những lần chớp từ trời cao... Sợ luôn cả những chiều không có giờ học, ngủ thiếp đi để khi tiếng cửa sổ đập vào thành cửa, lại thức giấc nhìn nắng hắt hiu rồi buồn, rồi khóc mà « không ai dỗ, không ai thêm biết tới ». Người ta bây giờ mãi mê vui với một ai khác, quên lãng mình, sao mình cứ trông ngóng mãi thế Hà. Mảnh ván cứu tinh khi Hà gần chìm xuống nước là Đình, mà Đình đã về Phan Thiết, bỏ lại Hà với nỗi cô đơn trong những chiều mưa, muốn Đình ở lại thì cũng được, nhưng Hà không thể, vì năm nay Đình cũng thi, và ở lại đây thì Hà cũng sẽ không học được gì cả. Nhiều đêm Hà ngồi bên cửa sổ, xoắn tóc và mân mê từng sợi. Ngày xưa ai đó đã mong cho tóc Hà dài, để được đưa tay vuốt, bây giờ tóc đã dài nhưng người đã đời đời xa xôi. Ai cũng thích con gái để tóc dài hết nhĩ. Mạnh Cường cũng thế. Đình cũng vậy. Đầu cấm cắt và bắt phải xoắn ra, mà mùa này nóng ghê lắm, nhiều lúc Hà phải cột lên thành một « búi » như củ hành ý! Hà nghe ai nói cái gì mà « mỗi sợi dài là mỗi sợi thương anh » nghe ghê quá, có lần người ta trêu Hà, làm con bé đỏ cả mặt.

Bây giờ thì hoa phượng đã nở đầy cành, mưa đã về với ngày tháng mới, mùa hè lại thêm một lần nữa đến với thửa học trò đầy buồn vui. Sách vở còn đang chờ đợi cho kỳ thi năm nay. Ở hai hàng nước mắt của Hà sao cứ rơi rụng đầy tay, người đã đến rồi cho trái đắng làm xót xa tâm hồn. Xin cho tôi quên trong giấc ngủ đừng mơ những giấc mơ kinh hoàng. Hà nghe mình thêm cần trái ngọt ngào của thửa xưa...

NGUYỆT SAN NHÂN VĂN vừa cho phát hành

VÀI NGÀY LÀM VIỆC Ở CHUNG SỰ VỤ

Truyện dài của nhà thơ NGUYỄN SA

158 trang, giá 120 đồng

PHẠM CAO HOÀNG • THỤY MIỄN

mùa phượng hồng

Có ai qua đó góp dùm tôi
Những đám mây bay trắng một trời
Những bông phượng đỏ như màu
màu

Gửi làm làm quà tặng buổi chia phôi

Sẽ xa, thôi cũng đành xa nhé
Người về cuối bãi kẻ đầu sông
Có chút gì đau như xé ruột
Tay chào, tay vẫy, nón che ngang

Sẽ xa, ừ thôi nhé đành xa
Rời mai trên những lối tôi về
Tôi biết lòng tôi nghe rộn rã

Nhịp guốc ai đùa trong nắng trưa
Bỗng dừng tôi thấy mình tiêng tiếc
Những tà áo trắng nắng nghiêng
nghiêng

Những bàn tay giở lần trang sách
E ấp tờ thư trước cổng trường

Có ai qua đó hái dùm tôi
Những cánh hoa thơm ngát một thời
Ép vào tim để nghe thương nhớ

Đề nghe sầu giạt đến muôn nơi
Ừ xa, thôi cũng đành xa nhé
Người ở đầu sông ngắm cuối sông

Bóng hoa rơi mấy chiều tan tác
Những cánh hoa bay xác phượng
hồng

Rời mai khi gió mùa thu tới
Khi nắng tàn phai trên lối xưa
Có biết người xa xôi trở lại
Hay là biển biệt đến muôn thu

Trời bỗng mang mang đất ngậm
ngùi

Những tà áo trắng năm xưa ơi
Có ai qua đó cho tôi gửi
Một trái tim đau vỡ máu người

thơ hồng tháng tư

Trời tháng tư mưa chưa về thăm lá
Tóc xanh em nhẹ đậu xuống tay
hồng

Vài giọt nắng còn thương màu áo
lụa

Mỗi chiều vàng rụng thoáng nhớ
bâng khuâng

Em như một loài chim tinh thánh
thiện

Gọi đời nhau e ấp dáng trinh nguyên
Bơ vơ đứng ngõ sâu trăm lối rẽ

Ước mơ chìm giọt lệ cũng trong
thêm

Mai tháng hạ nên trường im lớp
vắng

Cỏ non xanh đan rối ngập sân rêu
Hoa mắc cỡ nở hồng khoe với nắng

Gió đùa thương trên mái nhớ hiên
chiều

Đâu tiếng cười buổi về huyền nao cũ
Bước em trên đường phố trắng

mưa hoa

Nghe bóng hạ vọng buồn man mác
nhớ

Những ngày xưa chim lạc dấu
đường xa

NHỚ NGƯỜI THỜI XƯA

NGUY NGỮ

— Hà cho tôi hỏi. Tôi là Khoáng. Tôi tò mò một chút nhé, có phải Hà à em gái của chị Phượng Xưa không?

— Không, chú.

— Thế cùng ở bên Phố Mới chắc Hà có quen với chị ấy chứ gì.

— Không.

Đôi mắt Hà mở lớn hường nhìn mẹ cười lơ đãng trên môi Khoáng, người thanh niên vừa vẫy nàng lại hỏi khi nàng tách khỏi hai con bạn để ngắt nụ hoa nhỏ trong hàng cây dọc lối đi. *Không chú ; không.* Hai câu trả lời ngắn gọn của Hà kèm hai cái lắc đầu ngạc nhiên cho hai câu hỏi bình thản đều giọng của Khoáng. Hai đứa bạn Hà, Hậu và Nhi, tiếp tục bước tới, đang đứng lại chờ bên cây trắc bá đằng trước ; và ở đây, với Khoáng, Hà đang đứng trong vùng bóng mát của giàn dưa tây, sát bức tường hồng nhà, bên cạnh lối đi, gần cánh cửa màu xanh thẫm đóng kín.

Khoáng mặc áo blouson nâu sậm ngoài chemise trắng, quần đen, và Hà áo quần trắng, tóc thả dài. Khoáng vừa hỏi vừa hút thuốc, thở khói, lơ đãng cười, tay nét túi quần, chân kiễng lên chân tường sau và Hà bối rối vòng hai tay lên ngực, lập lại cái tên người được hỏi, nhiều mày nhìn Khoáng nhìn xuống đất. Phượng Xưa, Phượng Xưa, không.

— Không phải là em, không quen, hẳn Hà cũng có gặp có biết chị ấy rồi chứ ?

— Chưa, chú. Hà chưa gặp chưa biết chị nào có tên đó cả.

Khoáng đổi thế đứng, hơi nhường người cao thêm một chút :

— Ờ hay. Thật không ?

— Thật Hà đâu biết gì đâu.

— Kỳ cục nhỉ. Thế mà từ năm ngoái tới bây giờ mỗi lần tình cờ thấy Hà, Hà biết tôi và bọn tôi bảo sao không. Chắc chắn cô bé đó là em của cô Phượng Xưa, cô không là em ruột thì cũng là em chú bác cô đi gì đó. Đâu ngờ.

— Sao vậy chú ?

— Vì Hà giống cô ấy quá. Giống từ dáng đi, khuôn mặt, mái tóc và nhất là vóc người. Không những chỉ tôi, đám bạn tôi, mà bất cứ ai, nếu có thấy và chú ý cô Phượng Xưa rồi sau đó gặp Hà nhất định họ cũng lầm vậy ngay. Hà có thấy khi nghe chị Trâm giới thiệu đến Hà hỏi nãy cả bọn bạn bè tôi ở bàn bên cửa lớn đều chú mục vào Hà không. Từ lâu, tất cả đều định ninh vậy, hỏi nãy chúng tôi không ngờ em gái cô Phượng Xưa lại quen chị Trâm để có mặt trong buổi tiệc này, bây giờ, một mình, tôi không ngờ được rằng Hà lại không những không phải là em gái mà còn không biết gì về cô Phượng Xưa, và chắc nữa đây, khi tôi tiết lộ, chắc hẳn điều đó sẽ làm bọn bạn tôi bở ngỡ lắm.

Hà nhủu mày cúi xuống nhìn hai mũi giày chạm sát nhau trên nền đất, nói khẽ như nói một mình.

— Lạ nhỉ, chị Phượng Xưa...

— Có lạ là lạ rằng sao hai người cùng ở chung trong một vùng phố vậy mà lại chưa biết nhau. Phố đâu rộng lớn gì, hơn nữa cả hai lại khá giống nhau.

Hà ngàng lên.

— Chị ấy cũng ở Phố Mới.

— Ở Phố mới.

— Ở Phố Mới mà chị ở đường nào, đoạn nào, chú ?

— Tôi cũng định hỏi Hà thế và còn hỏi nhiều hơn nữa, nếu Hà quen. Nhưng giờ thì đã hỏng hết.

Thêm một ngạc nhiên mới, hai hàng lông mày Hà lại nhủu lại.

— Sao vậy, chú ?

Và Khoáng, vẫn nụ cười, giọng nói không đổi.

— Còn sao nữa. Nghĩa là tôi cũng không biết gì về cô ấy cả, không biết cô ấy ở đường nào, đoạn nào, họ gì, con cái nhà ai, mấy tuổi.

— Ờ hay.

Sự ngạc nhiên được gia thêm độ mới biến đôi mắt Hà tròn xoe hẳn. Khoáng lại nghiêng người trở về thế đứng trước, bàn tay cầm điếu thốc làm một động tác không thành hình nét.

— Hơi lạ phải không. Thật ra chẳng có gì lạ cả. Không biết gì về cô ấy cả nên từ lâu tôi vẫn cố tìm người để hỏi. Đã khá nhiều người không biết và bây giờ đến Hà, kẻ rất giống cô ấy và cũng là người không biết giống bao nhiêu người không biết khác.

Im lặng một lúc ngắn, Hà chợt nhớ.

— Mà có phải chị ấy chắc tên vậy không?

— Gì không chắc chứ tên thì chắc vậy.

— Phượng Xưa.

— Vâng, Phượng Xưa. Không quen, không biết, bộ Hà cũng chưa lần nào nghe cái tên đó à?

— Chưa, chú.

Chưa. Từ khi có trí nhớ tới bây giờ, 18 tuổi, ở cái thành phố hai vùng mới cũ nằm quanh hai mạn sông miền núi này bình như chưa bao giờ Hà nghe một người đàn bà hay con trai con gái mang tên vậy cả, Phượng Xưa, một từ chỉ danh một loại hoa thân mộc lá nhỏ đi kèm với một từ trở thì quá khứ thường mở đầu cho chuyện cổ tích bước vào những không gian hoài niệm : *thời xưa thời xưa, ngày xưa, ngắt cụm hoa này nhớ người thuở xưa, xưa tan trường về...* Hai vùng phố xá, trường nữ trung học công lập, trường trung học tư của mấy xơ và mấy ni cô, trường bìn công, mấy trường tiểu học, bao nhiêu bạn bè em út Hà và cả các cô giáo, mấy chị lớn nữa, có hơn chục cái tên lạ tai như Đa Đa, Se Sẻ, Ni Na, Tây Bắc, Sông Hà, Phượng Hà, Phượng Vĩ... nhưng Phượng Xưa thì không, không có một người nào cả, nhất là người mang tên đó lại ở Phố Mới, khu phố mà gần 18 năm quanh quẩn tới lúc Hà đã thân quen gần hết mọi người, thuộc nhãn từng trụ điện, từng đoạn đường,

Như Hà vậy, Khoáng và đám bạn bè của Khoáng cũng đều không ai quen biết gì cô gái tên Phượng Xưa đó cả. Sự kiện mới nghe qua có vẻ nghịch thường, kỳ quặc, nhưng — theo Khoáng, thật ra lại rất giản dị : mùa hạ năm ngoái, ở cái bao lơn đối diện với núi cầu cạnh ngã ba chính của vùng Phố Cũ bên này sông, nhiều buổi chiều Khoáng và bạn bè Khoáng thường thấy một cô gái, không rõ từ nơi nào bên Phố Mới, qua cầu, xuống đoạn dốc thấp, vào phố cũ, luôn luôn mặc quần áo trắng, tóc dài, chiếc foulard đỏ tươi như màu hoa phượng quấn quanh cổ, dáng mảnh cao ốm, ngày nào nàng cũng chỉ đi một mình, mắt lơ đãng lang thang, không bao giờ đứng lại, không cười nói chuyện trò hoặc làm dấu chào hỏi ai và cũng chưa lần nào thay đổi lộ trình : từng bước chậm chậm dần mất hút về cuối cuối phố, khuất vào chiều sẫm tối, cho đến sang đêm, sang chiều hôm sau. Trên bao lơn trông theo, sau vài lần nhìn thấy, không ai bảo ai, cả bọn đều để tâm chú ý. Một chương trình chung được đặt ra, tùy phương tiện và hoàn cảnh của mỗi đứa, cả bọn cùng tìm cách tiến gần đến nàng. Hai bên sau đó một tháng biết được tên nàng bèn cấp tốc mang về cái báo cáo ; rồi tiếp theo, với sự dò hỏi, cả bọn biết được thêm một địa chỉ khá mong lung : đầu đó bên Phố Mới và một nghề nghiệp cũng mong lung không kém : hoạt động trong ngành giáo dục, có thể là giáo viên hoặc sinh viên gì đó về nghỉ hè. Tất cả chỉ ngần đó. Và thôi. Như một cơn gió nhỏ áp từ mùa xuân xa băng qua lạc đường thổi về ngang qua hiên thềm phiên muộn cũ.

(Xem tiếp trang 44)

VIẾT CHO NGÀY RỜI XA MIÊN KHANH

Buổi sớm khi em đi ngang hành lang dài lớp học, một nỗi trống vắng quạnh hiu nào đó đã làm em không mùa đông mà cũng chợt lạnh người. Những bông phượng nở tung trên thân cây, như đang chờ đợi cơn gió nhẹ đầu hè để sẵn sàng rơi trên mái tóc học trò. Em bỗng muốn kêu lên một tiếng buồn thật to để quên, quên hết tàn phượng đỏ ối, những ánh mắt thương yêu của bạn bè, lớp học thân quen, ngôi trường ngập tràn kỷ niệm và nhất là phải quên rằng mùa hè đã đến. Ừ, đã sáu năm, thời gian dễ ghét lạ lùng, hình ảnh em áo thơm mùi lụa mới bỏ ngõ trong những ngày đầu trung học, nghe xa mà cũng gần vô chừng. Lớp học mới nhìn ra sân trường cây ngọc lan mới cao bằng đầu, lá còn non và thân cây đang màu nâu nhạt, chưa đủ sức vươn tàn che mát học trò. Bạn bè em thường đùa : « Đừng nhìn mãi nghe Nghi Uân, nó mắc cỡ không lớn nổi bây chừ ». Đôi mắt học trò đệ thất đại khờ lăm, dễ tin lắm nên có đứa đi ngang cây ngọc lan không dám ngẩng lên nhìn. Sáu năm sau khi học trò đệ thất trở thành học trò đệ nhị, đã biết mơ mộng mùa chiều nắng sớm, đã mở cửa căn nhà nhỏ chờ người tình trong mộng tưởng và một chiều nào đó đã nghe mẹ âu yếm bảo rằng : « Con ơi, con mười sáu tuổi », cây ngọc lan cũng đã lớn, hương hoa đã tỏa ra thơm ngát. Em không biết có phải cây ngọc lan lớn được là nhờ những em học trò nhỏ không dám ngẩng lên nhìn, hay lớn lên bởi tình học trò uơm cho cây quá chừng tha thiết ? Em bước đến gần cây thơm, cúi xuống nhặt một cánh hoa rơi trên cỏ rồi bước vào lớp học. Cánh hoa thơm hương đặt một bên và em bắt đầu mở trang giấy đầu tiên viết cho bạn bè thân quen. Lưu bút sao quá đẹp quá thơm.

giòng sông kỷ niệm và diệp liên

Liên yêu quý, ở những lời đầu tiên Nghi Uân đã không định gọi Liên bằng ba tiếng Liên yêu quý, nghe sáo và tầm thường quá phải không Liên. Hơn nữa Nghi Uân muốn ta cùng nhớ lại rằng, trong lớp học của nhau ngày xưa và của những em đệ thất bảy chừ, khi chúng ta cười với nhau bằng nụ cười đầu tiên thân thiện, chúng ta đã không biết rằng mình đã yêu quý nhau. Ý nghĩ của Nghi Uân có « kỳ » không hở Diệp Liên. Có biết là trong suốt buổi ngồi nói chuyện Uân đã buồn đến phát khóc không Liên. Ừ, thì còn gì nữa đâu, khi tiếng chuông cuối cùng chấm dứt bạn bè đã bỏ ra về và chẳng còn ai. À mà không còn Liên, Liên đã ở lại ngồi chung với Nghi Uân trên thảm cỏ này trọn buổi. Và mưa rơi trên mắt và mưa rơi trên tay, Nghi Uân chợt khẽ cười khi nghĩ rằng tình cảm chúng ta không phải đã chấm dứt theo tiếng chuông của ngày tàn niên học mà còn còn mãi. Liên ơi còn mãi vì Liên đã chẳng bỏ Nghi Uân mà đi. Mà làm gì có mưa, Nghi Uân chỉ giới tưởng tượng thôi. Mây trên trời vẫn xanh như tà áo mùa thu người yêu Đoàn Chuẩn, không ngọn gió nào đủ sức làm mưa rơi, không một cái chớp mắt nào làm cho chúng ta phải khóc. Thế mà nước mắt rơi, vô lý quá chừng phải không. Diệp Liên và Nghi Uân đã không định thế, đã không muốn thế. Nhưng mà thôi Liên ạ, chúng ta đã lỡ khóc thì phải khóc cho thật nhiều. Vì sao Liên biết không? Dù Liên đã chẳng bỏ Nghi Uân mà đi thì ta cũng phải xa cách nhau sáu mươi ngày. Ừ, thì bây giờ Diệp Liên và Nghi Uân cùng khóc.

mùa thu của duyên thuận hóa

Khi đứng hành lang lớp học tà áo của Thuận Hóa làm Nghi Uân tự nhiên căm động. Ừ, vẫn nhớ nhau chừ sao không. Làm sao em quên được tiếng Thuận Hóa thờ dài năm ngoái : « Tao học ở A7, vậy là khác ban » À, mà sao Nghi Uân không gọi Thuận Hóa bằng hai tiếng mày tao thân thiện. Bỗng đứng mà lịch sự mà lễ phép, hẳn là Nghi Uân đã nghĩ rằng mình sẽ chẳng còn thấy nhau, thì có gì mà không phải, năm nay nếu thi đậu, hai đứa vẫn còn thỉnh thoảng gặp nhau ở hàng lang. Và nếu thi rớt thì Nghi Uân sẽ tự tay cởi bỏ hiệu đoàn, xa trường xa lớp học, cố nhiên là xa cả bạn bè. Nghĩ mà buồn phải không? Câu nói trên môi Hóa mỗi khi hè về sẽ chẳng nói với Nghi Uân thêm một lần nữa : « Mùa thu đẹp lắm, tao yêu mùa thu vậy tài mùa thu tụi mình gặp nhau nhé ».

Nghi Uân sẽ chẳng còn mùa thu nào nghe Thuận Hóa hát « Em không nghe mùa thu. Dưới sương mờ thỏn thức. Em không nghe rạo rục. Hình ảnh kẻ chinh phu trong lòng người cô phụ. » Và con nai vàng trong mắt Thuận Hóa đã hết đập lá vàng khô. Minh xa nhau lâu Thuận Hóa nhỉ, xa nhau kẻ từ ngày hai đứa cùng quay lưng. Thuận Hóa bước vào lớp A7 và Nghi Uân rẽ sang lớp B5. Thế thì Nghi Uân đã lầm. Minh xa nhau thực. Xa nhau lâu rồi Thuận Hóa ạ.

tịnh giao

Minh đang đứng với nhau ở bậc thềm ly biệt. Tịnh Giao có còn nhớ có còn bay. Ừ, sáu năm chung trường chung lớp, kỷ niệm quá nhiều phải không? Sáu năm đã cùng học chung một công thức toán, một bài Việt Văn, sẽ chia cho nhau những bài toán khó những phần ứng hóa học dài. Tinh thần càng ngày càng sâu đậm thì làm sao quên được. Sáng qua khi Tịnh giao trao tay Nghi Uân cuốn sổ nhỏ màu xanh. Nhìn ánh mắt Tịnh giao buồn thảm, Nghi Uân buồn ghê gớm, buồn như đây mới là lần buồn thứ nhất. Bỗng đứng rồi lạ rồi xa. Nghi Uân chợt sợ mùa hè chợt sợ mùa thi. Muốn buông xuôi hết, sách vở ngổn ngang và bài học hầu như không thanh toán nổi. Thôi Tịnh giao về, mình từ biệt. Nghi Uân phải quay vào, sách vở đang chờ, kỳ thi đang chờ. Ôi buồn.

Cánh hoa thơm hương vẫn nằm ở một bên. Bạn bè em ưu ái không quá ba người. Không đủ để quên nhau và không đủ để làm náo nhiệt một đời riêng. Nắng đã chiếu vào khung cửa lớp. Nắng làm môi mềm làm tim béo. Ừ, khi một mai em tự tay tháo gỡ hiệu đoàn, xa trường xa lớp. Chỗ ngồi hôm nay sẽ được thay vào một người nào xa lạ. Ngôn ngữ thân quen sẽ không còn. Rồi một mai, một mai em hết làm con chim học trò hót vô tư bên cửa sổ. Thì một ngày, một ngày đã trôi đi, thời gian đã trôi đi, cuốn theo tất cả, trong đó có em, có bạn bè, có tình nhân học trò. Em đưa mắt nhìn ra khung cửa nhỏ. Thảm cỏ xanh, hàng phượng già và kỷ niệm đầu đời hình như đã ngủ yên ở một nơi nào. Trong gấu áo kỷ niệm, trên lối đi cỏ non, hay chết vùi ở hương hoa ngọc lan một thời em mới lớn. Lớp học đã là quê hương, tinh thần đã là nơi ẩn trú, bạn bè đã là mật ong ngọt ngào. Làm sao để quên nhau. Xa lớp xa trường xa bạn bè nỗi buồn cũng giống như nỗi buồn của người viễn xứ. Bạn em yêu quý thế là mình xa nhau. Xa nhau đột ngột như ngày hội ngộ. Em đã xa, bạn đã xa, người yêu cũng xa. Thôi về, cho em nhìn lại một lần lớp học vắng bạn bè, vắng tiếng cười. Ta về, ngọc lan có than thở gì không khi ngày mai ta đã xa lớp xa trường. Em cúi đầu bước đi, tuy không nhìn lại nhưng em cũng biết có chiếc bóng nhỏ đang lẻo đẻo sau lưng...

TUYÊN TẬP VĂN CHƯƠNG NHI ĐỒNG

THẦN THOẠI

(Nhật bản - Đại Dương Châu - Hy Lạp - Bắc Âu)

DOÃN QUỐC SĨ sưu tập và dịch thuật

Tôi đi dọc theo con đường Duy Tân bằng những bước vội vã. Mây xám đang kéo lũ lượt từng đám về phủ che nền trời. Bầu trời trở nên u ám, gió rít từng cơn kéo theo hơi lạnh núi đồi. Tôi ôm sát mấy cuốn tập vào ngực hơn, hai vạt áo dài quần quýt đôi chân thỉnh thoảng bị gió thốc tung lên, phấp phới. Trời đang chuyển mưa. Tôi biết vậy và cố đi nhanh hơn. Trường tôi nằm cuối con dốc Duy Tân này rẽ sang tay phải một đoạn. Những khách bộ hành cũng đang vội vã như tôi. Chiếc áo len đen dày không đủ khiến tôi bớt lạnh. Gió như luồn lọt qua khuy áo, qua những mắt đan, qua lằn vải áo ngoài áo trong của tôi mà mơn man trên da thịt. Một cảm giác gai gai chạy khắp người. Tôi rùng mình đi nép sát vào hiên các cửa tiệm bên lề đường.

Buổi trưa Đà Lạt mang đầy hơi lạnh. Trong nhà như ngoài đường luôn luôn phải khoác áo len mặc dù đang đổ vào hè. Những du khách chọn Đà Lạt nghỉ hè trốn chạy cái oi bức của những thành phố đồng bằng về đây tiếp nhận cái lạnh lẽo và những ngày mưa dài lê thê âm ứ. Mùa này, những người học trò như tôi đang sửa soạn thi cử hoặc nghỉ ở nhà, là mùa mưa của thành phố lắm núi nhiều đồi này. Mùa này bọn học trò học luyện thi như tôi mỗi khi đi học là một cực hình. Ngày nào cũng có mưa, nhất là buổi chiều. Đường sá ướt át, quần áo bẩn thỉu đến khó chịu. Ấy là chưa kể riêng tôi, trước khi tới được đường cái đón xe đò lên Hòa Bình tôi phải lội bộ một quãng từ nhà ra đó. Mà phải chi con đường nhà tôi sạch sẽ gì cho cam. Trời mưa xuống, nền đất đỏ trơn như mỡ, đi không khéo sẽ được « chụp ếch » vài bận là ít. Nếu không bị té thì bùn đỏ bắn lên áo quần, về giặt rửa tay.

Tôi ghét đi học ngày mưa lắm. Trời mưa tôi thích ngồi trong nhà nhìn ra đường qua khung kính mờ mịt. Nước mưa phủ trắng núi đồi xa xa mờ mờ ảo ảo. Những hàng thông chạy dài trước nhà, qua làn mưa, trông

như xa hơn, xanh hơn, đẹp hơn. Nếu gió thổi mạnh, hàng thông sẽ phát ra những lời reo ca hòa với tiếng mưa tạo thành một bản nhạc, với tôi, tuyệt diệu hơn tất cả những bản nhạc tôi đã nghe bằng âm thanh của những loại đàn, kèn danh tiếng nhất. Và nếu chán nhìn mưa, tôi sẽ cuộn tròn người trong chăn, điệu nhạc tuyệt vời của thiên nhiên ngoài khung cửa sẽ ru tôi chìm dần vào giấc mộng đẹp, say sưa.

Một bàn tay đặt nhẹ lên vai làm tôi giật mình, giọng ý tưởng bị ngắt quãng, tôi quay lại. Cô bạn học cùng lớp với tôi, không thân lắm, đang nhìn tôi mỉm cười :

— Mơ mộng chi dữ thế hở Kim Chi ?

— Mơ chi đâu, người ta đang vội sợ mưa đây nè.

Một tràng cười khanh khách làm tôi phát ngượng :

— Xạo nè, vội gì mà người ta đi ngay bên cạnh này giờ cũng không hay. Nếu tôi không kêu là bỏ đi thẳng quên cả queo đấy nè.

Tôi giật mình nhón nhác. Rồi phá lên cười. Quang cũng cười theo. Tiếng cười vang dội cả đồi núi. Mấy cô nhỏ đi gần ngạc nhiên tròn mắt nhìn chúng tôi.

Hai đứa vừa thót lên hết mười tám bậc cấp tới sân trường thì trời cũng vừa vắn đổ mưa. Tôi kéo vạt áo chạy vội vào lớp. Quyển vở trên cùng bị nước mưa bắn vào ố lem giấy bao bên ngoài. Tổng mấy cuốn sách vào ngăn bàn xong, tôi rũ tóc lấy khăn tay lau những giọt nước bám trên đầu. Tự nhiên linh tính như báo cho tôi biết đang có kẻ nhìn gáy tôi. Suy nghĩ một giây, tôi quay nhanh lại và quay vội lên, nhanh không kém. Một cặp mắt con trai dịu dàng tha thiết và không kém phần trong sáng đang nhìn tôi chăm chăm. Bỗng dưng tôi đâm ngượng nghịu, chiếc khăn tuột khỏi những ngón tay rơi xuống đất. Người tôi nóng ran trong khi ngoài kia mưa đang đổ ầm ầm, gió đập khung kính vang dội những tiếng động mạnh như có người vỗ. Tôi muốn quay lại xem đôi mắt kia còn « chiếu tướng » mình chăng, nhưng không can đảm. Cổ tôi như cứng nhắc. Rồi tôi bỗng thấy bực bội tức tức. Tại sao tôi lại phải sợ nhỉ. Cứ quay lại xem nào. Nghĩ thế nhưng tôi vẫn ngồi im như pho tượng mắt nhìn thẳng khung bảng xanh. Chiếc khăn tay rơi chưa được lượm lên. Lúc đó chuông reo vào học. Tôi đứng dậy như cái máy khi giáo sư bước lên bục.

Từ lúc vào học tôi chẳng thu lượm được gì cả, cứ mãi băn khoăn về cặp-mắt-sau-lưng. Hình như hẳn mới vào học thì phải. Lớp luyện thi mở được cả tháng rồi, tôi cũng quen mặt hết bọn trong lớp tuy chưa rõ tên nhiều. Anh chàng này thì lạ lắm. Ơ, mà sao tôi cứ mãi nghĩ ngợi tới tên đó làm gì nhỉ. Theo dõi thầy trên bảng kia có hơn không, Tuy nhữ thậm như thế, nhưng tôi vẫn không tài nào tập trung tư tưởng vào bài toán đang được giải trên bảng. Tôi chép, tôi kẻ như cái máy. Con Lương huých khẽ vào tay tôi, hỏi :

— Ê mày làm cái gì mà xa vắng thế hở Chi ? Coi chừng ông Bình kêu lên giải bài hai à nghe.

Tôi thoáng giật mình, mỉm cười không trả lời.

Hết bài toán I, sự lo sợ bị lên bảng khiến tôi tạm ngừng nghĩ ngợi về cặp mắt sau lưng. Tôi chăm chú đọc đề toán. Tiếng thầy Bình bỗng vang lên tìm tôi thốt lại một giây, rồi nở lớn như thường :

— Nguyễn như Hoàng.

A, một con nhỏ nào bị « chắm » rồi đây. Thoát nạn. Nhưng tôi ngạc nhiên, người đang lên bảng không phải là « cô » mà là « cậu ». Điều kinh ngạc hơn nữa, với riêng tôi, là tội nhân (đứa nào bị lên bảng đều là tội nhân của thầy giáo) chính là kẻ đã đăm đăm nhìn tôi lúc vào học. Tôi nhìn trộm hấn ta, bất gặp anh chàng đang liếc tôi. Như một phản xạ, tôi cúi nhanh xuống trang sách.

Sau một giây xao động, tôi quyết định ngược nhìn lên bảng. Phút bố rồi ban đầu qua đi, tôi quan sát kỹ đối tượng mà không sợ xấu hổ nếu bị bắt quả tang vì tôi có lý do chính đáng : theo dõi bài.

Hấn cao hơn thầy Bình một cái đầu. Như thế chắc chắn là phải cao hơn tôi vì tôi đứng bằng tai thầy Bình. Dáng ốm ốm trong chiếc áo len màu mỡ gà dài tay cổ cao. Hấn có chiếc cằm vuông, chiếc mũi thẳng, đôi môi đỏ hơi dày một chút — môi của những kẻ tham hôn, ưa nũng — sắc da nâu đỏ, mái tóc mềm rũ xuống vàng trán phẳng ra về nghệ sĩ lắm. Cặp mắt. Cặp mắt đẹp, tôi phải thừa nhận thế, với hàng lông mi rậm viền trong mắt đen, trông tưởng như sâu thẳm, nhưng không sâu. Hàng lông mày rậm thanh tú. Tóm lại, hấn đẹp trai. Tôi bật cười với kết luận của chính mình. Trên bảng, anh chàng đang vẽ một vòng Ellipe, những ngón tay thon nhỏ như tay con gái. Bàn tay lười. Một dịp cười lại reo trong đầu nhưng được kìm hãm kịp thời ở cổ họng. Tôi mỉm môi ngó thầy Bình khi thấy hấn liếc tôi mỉm cười. Tự nhiên tôi đưa tay vuốt mái tóc.

Bài toán tôi giải cả tiếng vẫn chưa xong câu đầu. Giấy nháp được vẽ những hình thù không rõ rệt. Đồng hồ khoan thai điếm 12 tiếng. Tôi nhìn sang chiếc giường nệm trắng xếp ngay ngắn hai cái gối hai cái mền. Tôi muốn ngả lưng một chút quá. Nhưng không được. Nhìn gối với mền tôi chợt nhớ tới lời mẹ tôi mắng nhiều khi chiều :

— Con với cái thể thì thôi. Một mình mà cái gì cũng dành hai. Mai mốt lấy chồng chắc nó cũng dành gối mền của chồng hấn.

Ngày nào tôi cũng dành như thế (thật là xấu hổ khi nói ra điều này) một cái gối trên đầu, một cái gác chân. May là nhà không may gối dài đấy. Nếu có thể nào tôi cũng dành phần một cái. Một cái mền với tôi không đủ ấm. Tối đến chui vào giường tôi rất ghét mặc áo len, ngứa ngáy khó chịu lắm, vì thế tôi đắp hai mền chung đôi.

Lại cúi mũi vào đề toán. Được vài phút, mắt đã rời quyền vở nhìn ngắm bảng quơ ra ngoài. Đèn thật đen ngoài kia. Ánh đèn từ phòng tối hắt ra, soi lờ mờ những bậc cấp, kéo dài một vệt vàng thắm trên con ngõ trải

đá xanh dẫn ra cổng. Tự dưng tôi thấy mờ mờ hiện sau khung cửa kính một đôi mắt. Đôi mắt đen với hàng lông mi rậm. Đôi mắt của Hoàng. Quái, sao từ tối tới giờ tôi cứ nghĩ mãi về đôi mắt ấy vậy. Đôi mắt với tia nhìn dịu dàng bám riết trong trí não tôi. Thuận tay tôi vẽ trên giấy nháp những đường cong, nhìn lại, một đôi mắt. Tôi xấu hổ xóa nhanh. Nhưng tôi không thể không liên tưởng tới hình bóng người bạn trai cùng lớp với những xao xuyên những rung động nhẹ nhàng. Tôi yêu rồi chẳng ? Có lý nào ! Bây giờ thì sự thèm muốn được ngả lưng trên nệm ấm thúc dục mãnh liệt trong lòng. Tôi thèm được thoải mái để suy tưởng. Nhưng suy tưởng cái gì cơ chứ ? Về Hoàng chẳng ? Tôi tắt đèn, trùm mền cả đầu lẫn chân sau khi không quên cởi chiếc áo len vắt trên thành ghế. Tôi nằm nghĩ ngợi vẫn vơ. Sự ám áp khiến tôi thích thú với những mơ mộng về với. Hình ảnh gã con trai có đôi mắt đen thẫm vẫn không ngớt quấy rộn trí não. Tôi không phủ nhận niềm vui thích khi nghĩ về người con trai đó. Nhưng tôi không bằng lòng nhận định rằng tôi-đã-yêu. Không, chỉ là một thoáng nhớ nhưng, chỉ là một thoáng cảm tình nhẹ nhàng êm ái. Tôi chưa yêu. Tôi nghĩ rằng yêu phải như thế nào kia ! « Dữ dội » hơn chẳng hạn ? Tôi thiếp đi với những cơn mơ ngắn, đẹp và đầy ấp bóng dáng đôi mắt có tia nhìn thiết tha [đăm thắm.

Trời Đà Lạt vẫn mưa, đường vẫn lầy lội và tôi vẫn đi học. Tôi (trường với tôi bây giờ là cả một niềm rộn rã. Tôi mong giờ đi học. Tôi sửa soạn hơn. Chải mái tóc năm lần bảy lượt vẫn chưa vừa ý. Tà áo dài thật thẳng nếp, áo len thay đổi luôn (tôi đòi mẹ tôi mua thêm áo len). Trước khi ra cửa tôi đã không quên nghiêng mình soi gương mấy bận. Điều này khiến con em tôi cáu tiết, có hôm nó gắt : « Đẹp rồi tiêu thơ ». Tôi không thèm để ý tới lời hỗn hào đó, tôi còn đang bận nghĩ về lớp học của tôi. Tôi sắp được nhìn thấy đôi mắt của một người mà tôi yêu mến. Không « mến » thôi chứ không « yêu ». Kim Chi ơi, mày hay vợ vẫn quá.

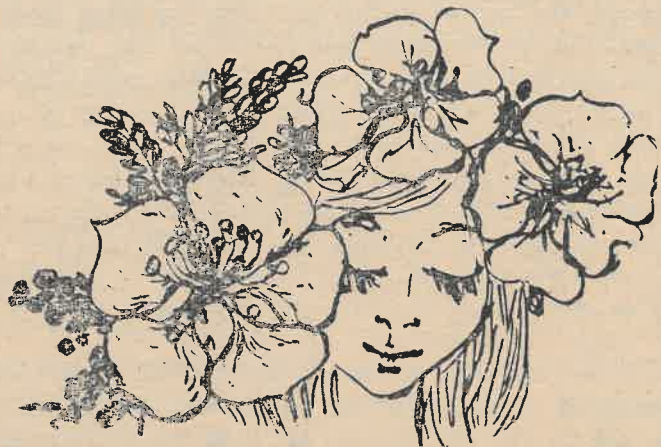
Tôi vẫn gặp Hoàng trong những giờ tới lớp, chúng tôi chưa quen nhau, vì không đứa nào chịu chào hỏi trước. Bao giờ cũng thế. Khi tôi leo hết 18 bậc cấp là đã thấy Hoàng ngồi nhìn nghiêng ra cửa theo dõi bước tôi. Và tôi luôn cố gắng quýt vào những phút đó. Tôi đi những bước vương vấp từ cầu thang đến chỗ ngồi và tôi biết cặp mắt Hoàng không ngừng nhìn ngắm tôi, ở đằng sau, ánh mắt tha thiết, dịu dàng, say đắm. Đôi khi chúng tôi mỉm cười với nhau. Chỉ có thế. Và chỉ có thế. Nụ cười của Hoàng có lúc nở rộng trên đôi môi, ấy là những lần tôi mắc mưa, ướt áo, ướt tóc. Những lần ấy tôi không thấy khó chịu, bực bội một tí nào cả, trái lại là khác.

Và, từ ngày gặp Hoàng, đón nhận tia nhìn êm ái của người con trai cùng lớp, tối đến tôi mất khá nhiều thì giờ ngẩn ngơ. Bài vở vẫn làm đầy đủ, nhưng chậm hơn lúc trước. Những lá thư của chú tôi từ Saigon bay về không ngớt bày tỏ ngạc nhiên sao độ này tôi không còn chê bai phần nào

(Xem tiếp trang 41)

PHƯỢNG

MÙA HÈ VÀ KỶ NIỆM

NHỮNG NGÀY CUỐI hoàng minh

BÂY GIỜ ĐÃ BẮT ĐẦU MÙA VÀO HẠ. BUỔI SÁNG ĐI TRÊN ĐƯỜNG, TIẾNG ve sâu kêu râm rân trên đầu nghe buồn chỉ lạ. Những bông hoa nhỏ li ti bay đầy như một màn bụi phấn mỗi khi có cơn gió thoảng qua. Và tôi đi thăm lặng, nghe không gian thay đổi quanh mình... Thôi, xin giã từ những giờ học Pháp văn lý thú, giã từ những Racine, Corneille, Molière. Giờ học Vật lý ơi, ta xin chào mi luôn ! Tôi vẫn yêu mùa nắng trong sân trường, một lớp học uể oải vào buổi trưa. Tiếng giảng bài của thầy đều đều trên bục gỗ, tôi thường chống cằm lơ đãng nghe và thật ra tôi chỉ nhìn mông lung vào đâu. Ô, bầu trời kia thay đổi sắc màu mau quá, đàn chim kia đang bay về đâu... Tôi tự đặt những câu hỏi lắm lắm rồi cũng không đi tới đâu khi nhìn về tương lai còn mịt mù như sương mờ buổi sớm. Thầy cau mày nhìn bọn học trò cười khúc khích vì quán nước gần trường lại mở

máy hát thật to, thật ngạo nghễ giữa tiếng giảng bài của thầy. Chẳng bạn ngồi cạnh thúc nệ tôi, bản «Tôi đưa em sang sông» nghe lúc này quả là tuyệt hồ mây... Tôi mỉm cười. Một chùm lá xanh non mơn mớn vươn lên trong buổi sáng. Mùi hoa sứ thoang thoảng. Nhớ ngày nào cô bé Oanh thường bảo tôi : Mùa hè luôn luôn bắt đầu vào những cơn mưa đầu mùa thật lớn, anh có thấy thế không ? Tôi gật đầu, còn đi học thi lại chịu cái nắng chết người... Lúc này, Oanh về trên Đà Lạt và tôi biết không còn ai để tôi đứng nói chuyện bên hiên trường nữa. Oanh đi, mang theo nụ cười, ánh mắt hiền ngoan của một con nai tơ bé bỏng. Tôi là người thợ săn thích làm cho con nai hoảng sợ nhảy trốn vào rừng mất rồi... Oanh bảo đôi mắt tôi là đôi mắt điều hậu trông mà phát khiếp khiến nhiều lúc tôi giận dỗi chả thèm hở môi nói. Nhưng khi nhìn cô bé mếu máo, tôi cười hi hi và bao nhiêu giận hờn tan biến hết cả. Buổi chiều ở lớp học ra, tôi chưa về vội mà còn lang thang ngoài đường. Thành phố lúc nào cũng mang bộ mặt mới lạ, xe cộ dập diu và những tiếng nói cười lao xao quay cuồng quanh tôi. Chỉ có hàng cây đứng buồn, màu lá đã héo úa khi mùa hạ tới với từng chiều nắng. Mưa bay về từ xa như một người khách lạ...

CHO NHỮNG CHIỀU LẠNG LẼ hiên thy họa my

LẠI MỘT MÙA HÈ NỮA SẮP ĐẾN RỒI ĐÓ BẠN BÈ DẤU ÁI Ạ. VÀ NGƯỜI tình của em. Người tình không tên trong trí tưởng em, có hay chẳng là mùa trái cây đã sắp bắt đầu. Và những cơn nắng vàng rực rỡ gay gắt đang âm thầm dọ dẫm dưới mỗi bước chân của em. Mỗi buổi tan trường về nắng theo bước gót chân âm thầm đổ dài lên hai tà áo trắng em tung bay. Chiếc nón lá mỏng kéo thật thấp xuống che hẳn cả khuôn mặt để tránh những tia nắng chói chang có thể hắt vào mặt làm đôi mắt nheo lại khó chịu. Người yêu dấu của em. Chỉ còn hai tháng nữa thôi phải không. Hai tháng nữa thời gian khi mà dãy Phượng ở đường MTL, HB... trong Thành-nội đã nở rộ cả một trời hoa đỏ là phải chăng khi nhíp tim em xôn xao run run đón bước chân người về. Miền Nha Trang cát trắng biển xanh in dấu hàng thù dương với vợ đã trả người về lại với Huế, với em bao năm rồi xa cách. Huế với những kỷ niệm mùa hè năm nào em với người lang thang trong Đại nội khi chiều xuống và người đã hái cho em chùm hoa phượng đỏ tươi trước Lầu Ngũ Phụng đó. Những cánh phượng tròn xinh xinh người hái cho em, em đã đem ép tập nhật ký của em cùng với những lá thư xanh màu của người. Và bây giờ thời đã làm phai sắc hương xưa của màu

phượng, màu thur. Nhưng những ngày tháng vàng son cũ kỹ đó vẫn còn in đậm nét kỷ ức em bé nhỏ. Hai tháng nữa thôi phải không người nhỉ?? Mũi nắng hạ mới đã bắt đầu nồng rồi đó người ạ. Thời gian ơi trôi nhanh đi cho em tìm lại kỷ niệm ngày xưa dấu tích còn ghi...

TRÊN TRANG LƯU BÚT

thùy

BIẾT SAO KHÔNG HỒNG HỒ? BỞI VÌ CHỪ HAI ĐỨA ĐANG NÓI. BỞI tâm hồn trong những ngày chia xa sắp tới, những ngày buồn rức rúc trong tháng tư.

Hồng, rồi một ngày Thùy sẽ nhìn thấy trong ánh mắt Hồng những sợi buồn đến phát khóc và ở ánh mắt Thùy (cả hai đứa mình hiểu thôi Hồng nhé) nhìn ra những ngọn nến lung linh giọt buồn rụng rơi. Khóa trong tâm hồn hai đứa mình lãng mạn. Hồng yêu tháng tư về chờ trông một cơn mưa tưới mát thành phố. Có phải xứ mình ít mưa nhất trong nước? Những lần nào đó ngồi trong lớp một giây phút lơ đãng nhìn vờ ra ngoài sân nhìn lá rơi, xào xạt, nhìn con đường vắng xe cộ trước trường và buổi trưa đi học về, nắng đã bắt đầu hanh vàng trong tóc. Ơi, có phải mùa hạ đã trở về? Trời sao không mưa như mùa đông, sao không như mùa thu cho những sáng đến trường đi dạo Hồng hồ!

Hồng dấu yêu những ngày còn lại chẳng bao lâu nữa. Viết cho nhỏ những dòng này Thùy phân vân quá thể, bởi trong «ngăn kéo bạn bè» của Thùy bây giờ đang xáo trộn. Thùy đang cố gắng ép xuống đây. Vì một phút nào đó, phiền muộn nhất trong cuộc đời, lướt nhớ về ngày cũ, lúc ấy Hồng sẽ đi tìm hàng chữ nhỏ, trên trang giấy trắng tự dưng nó sẽ dậy và đi những bước chập chững thật nhẹ vào hồn mình có thể làm mình cay mắt. Hồng ơi cái giây phút ấy đã đến với Thùy lúc này đây, lúc ngồi viết cho Hồng, cảm xúc dâng cao, mừng tượng nét mặt, nụ cười của nhỏ đó. Hình ảnh đó rất dịu dàng thân thuộc đối với Thùy.

Nhỏ dấu yêu ơi. Ngày nắng gieo rất những chùm hoa mơ trên vạt áo trắng ngày thơ, là ngày có những tiếng chim thì thào cho nghe bao lời ly biệt. Biệt ly nghe sao buồn ghê Hồng hồ! Ngày tháng cùng chung một không khí, vây vít lấy tâm hồn chúng mình thân mật quá thể. Hồng, bây giờ viết những dòng này, hai đứa còn được bao ngày nữa bên nhau Hồng hồ! Nghe sao mà buồn đến độ phát khóc. Nhưng chẳng nhẽ mình lại khóc ra «mít ướt» đấy Hồng hồ! Thùy sẽ khóc ở một ngày, ở một tâm hồn, mà lúc tâm hồn ấy đang chết lặng ở một vùng bao toàn những âm đạm của chia ly.

Năm ni từ già, hai đứa có còn bên nhau đôi tà áo trắng thơ thần trong sân trường nhìn dãy hành lang lung linh bóng nắng nghe tiếng guốc khua dồn mỗi sáng, mỗi trưa đi về cho lối cũ, nghe bao lời bụi bay u uất nhớ nhung. Hồng yêu dấu, nắng đã ủa trên hàng cây chưa nở lấy cụm hoa phượng nào cả, tuy phượng chưa nở đỏ nhưng chia tay đã tới thật nhiều trong tâm hồn mùa mưa nắng, trên trời tầng lơ lửng bành những cụm mây xa xa, tâm hồn Thùy như đang ngân nga nỗi nhớ trên nó. Lãng mạn quá Hồng hồ!

Buổi chiều nào đó, Thùy sẽ nắm nhẹ tay nhỏ để từ già vì Thùy không thể nói hết lời mình nói. Làm sao nói hết được khi Thùy chỉ có bao nhiêu ngôn từ, mà tình ở trong lòng thì vô cùng Hồng ơi dường như Thùy đang khóc, hãy để cho Thùy khóc vì Hồng ơi chỉ còn lần này Thùy được khóc trọn với dấu yêu. Thương mến nhớ hoài niên học cuối năm ni mần rằng tại mình gặp lại nếu lỡ xa nhau...

BÂY GIỜ MÙA HẠ nguyên miên thụy

EM QUEN NGƯỜI VÀO NHỮNG NGÀY CUỐI ĐÔNG RÉT MƯỐT ĐỀ SUỐT một mùa xuân nghe thương nhớ ơ hờ... Và bây giờ là những ngày tháng đầu tiên của mùa hạ, một khoảng thời gian gần ba tháng vậy mà em cứ tưởng chừng như lâu lắm: ngày xưa rồi người ạ. Buổi sáng, trên con đường quen thuộc đưa con đến trường đã có vài sự thay đổi nhỏ. Những chùm hoa màu đỏ rực rỡ nở trên hai hàng cây bên đường. Những phiến lá xanh còn đọng lại những giọt nước của cơn mưa đầu mùa tối qua. Mùa hạ rồi đó! Em nhủ thầm và chợt thấy lòng băng khuâng chi lạ. Băng khuâng như hôm nào mới gặp người lần đầu ở sân trường nét mặt cương nghị, giọng Bắc trầm ấm của người làm em thấy lòng mình sao lạ quá. Để buổi tối về nhà ghi vào cuốn nhật ký giọng chữ: một ngày thật vui không hiểu vì sao. Chao ơi, em có tự dối mình không hồ người? hồ cuốn nhật ký thân yêu? Hay tại vì «trận gió lạ» quá bất ngờ, vội vã khiến em e dè, sợ hãi. Ơi, người có hiểu như thế giúp em không nhỉ?

Rồi ngày tháng vẫn vô tình trôi. Tỉnh thoảng em gặp người ở hành lang, ở sân trường... nụ cười hiền hòa của người làm em cúi đầu ngượng ngùng. Lũ bạn tinh nghịch của em nó biết chuyện rồi người biết không? Những câu trêu ghẹo quái ác, những ánh mắt soi mói... em chỉ biết mỉm cười. Cười là chịu rồi đấy nhá. Chưa chắc, biết đâu được người nhỉ?

Bây giờ là mùa hạ. Những cánh phượng đầu tiên đã nở trên con đường đưa chúng mình đến trường. Bây giờ là mùa hạ. Và niên học sắp chấm dứt. Người sẽ rời xa mái trường dấu mến sau bảy năm địa đàng. Mai này

dãy hành lang dài lộng gió, sân trường quen thuộc sẽ vắng bóng dáng người. Chỉ còn lại em cô đơn lạc lõng trong màu áo xanh người yêu, giữa đám bạn hồn nhiên — hình ảnh ngày xưa của em đó người ạ — Người ơi! Bây giờ là mùa hạ... bây giờ là mùa hạ... và niên học sắp chấm dứt...

Ơi, nhưng đời sống không êm đềm như em tưởng. Những giọt nước u hoài nào đã lăn dài trên má sáng nay. Đôi mắt nào đã long lanh ngấn lệ khi lang thang với Ng. trong hành lang, nghe Ng. kể chuyện của người và Giao. Ơi! Em đã cố gắng mím chặt môi cho nước mắt đừng rơi. Và nghe hạt hăng trong tâm hồn. Ơi! Có phải em vừa cắn phải một viên ô mai chua. Những viên ô mai học đường, ô mai Bắc Việt ở đường Nguyễn Phi Khanh. Và hình như em đã ê răng. Sáng nay, em vừa xé vụn tấm giấy cầm trong tay hay em vừa xé nát một bông hồng đỏ vừa chớm nở trong tim. Một bông hồng đỏ em đã nuôi dưỡng suốt mùa xuân... Và hình như trời bây giờ đang bắt đầu mùa hạ.

TỪ MỘT CON TIM hoàng điệp

TỐI NAY KHI MỌI NGƯỜI NGỦ HẾT, EM LIỀN LẤY BỨC THƯ CŨ ĐỌC LẠI. Thư tuy cũ nhưng mỗi lần đọc lại em vẫn có cảm tưởng như mới cũng như tình yêu hai đứa đã được hai tháng năm ngày rồi mà em vẫn ngỡ mới hôm qua.

Hai tháng đi qua như giấc mộng khiến em còn bàng hoàng khi nghĩ đến, hai tháng mà làm thay đổi biết bao nhiêu trong tâm hồn con nhỏ Điệp này. Nó đã biết buồn khi nhìn hoàng hôn bao phủ vạn vật, nó bỏ quên bài vở để biết nhớ một khuôn mặt, một ánh mắt, một nụ cười, một giọng nói... Còn gì nữa không ai chỉ chừng đó những nhớ thương, những buồn bực khi một ngày không gặp mặt.

Tình yêu, nó đến với em từ lúc nào? Ngày xưa biết bao bóng dáng theo sau lưng mỗi lần tan học, những tờ thư từ bàn tay ai chờ đợi qua tay em thế mà em quay mặt chối từ. Để khi gặp anh tâm hồn em bị thả lỏng cho vương vào ánh mắt đó, cửa sổ vườn lòng em vụt mở đón nhận cơn gió mang hơi thở của anh làm em nghe cay mắt quá đỗi. Phải chăng tình yêu đến với em từ lúc đó để ngày thi đệ nhị bán niên gần kề mà nghe chừng xa lạ với từng trang giấy, dòng chữ.

Những lần đối diện nhau bên ly nước lạnh, anh nhìn em mỉm cười, em nhìn anh cúi mặt. Nói đi Điệp, nói đi anh, nói thật khẽ những lời nào trong ý nghĩ, thật chân thành như tình yêu áo trắng vụng dại, dễ thương.

Sân trường vào niên khoá tới sẽ vắng anh, ngưỡng cửa của con đường

mới sẽ mở rộng đón anh, em ở lại với kỷ niệm đông nhớ thương cho đầy con tim bé nhỏ. Người ở lại bao giờ cũng buồn hơn kẻ ra đi tìm quen với khung cảnh mới phải thế không anh? Có quên không con đường đưa đón của những chiều thứ năm những sáng thứ bảy ngập xác lá và xác phượng cùng với cơn nắng làm thành màu nóng đỏ đập vào mắt một khung cảnh mùa hè, nhắc nhở với em giờ chia tay sắp đến.

Thôi đừng nói gì hết anh nhé, hãy im lặng nhìn nhau. Mỉm cười và cúi đầu, hãy để ý nghĩ muôn đời nằm trong ý nghĩ để cho em ngủ vui trong lửa mùa hạ mà quen chia xa đã kéo anh ra khỏi sân trường nhiều kỷ niệm đó, cho em đọc lại từng trang thư cũ mà ngỡ anh vừa gửi tới hôm nay để còn nghe thật gần lời khuyên « khi đi đâu nhớ đội nón ». Hãy im lặng mới là vĩnh cửu.

Ước mong vùng trời này vẫn bình yên cho mãi còn là thiên thần áo trắng mà từ ngày mới quen anh thường gọi.

CHO CÔNG TRƯỜNG VỚI HỒNG trần thu nguyên

BÂY GIỜ MÙA HẠ ĐÃ GẦN KỀ. NHỮNG CHÙM HOA PHƯỢNG VÀNG NỞ rục rịch, rũ xuống che khuất cả một góc khuôn viên sân trường đã bắt đầu thưa thớt bóng dáng của những cô học trò năm thi. Gia Minh cũng ở trong đám đông ấy. Nhưng Gia Minh vẫn chăm chỉ một tuần sáu ngày, mỗi ngày hai lượt đi về trên con dốc nhỏ ngập đầy xác lá sao khô, với sách vở ngủ ngoan trên tay. Bởi vì Gia Minh không thể làm gì hơn với cái mình mong muốn ngoài sự im lặng tuyệt đối. Không than van. Không kể lể. Nghĩa là hiện tại Gia Minh chỉ còn có vài giờ ra chơi cuối cùng. Khi niên học này chấm dứt, cũng là lúc khởi đầu cho ngày tháng tập làm người lớn của cô nhỏ Gia Minh. Đời sống, tự nhiên, trở nên gò bó hơn, mực thước hơn. Gia Minh sẽ phải làm quen dần với công trường mới, với nhiều khuôn mặt mới. Theo sau là những bận rộn nối tiếp nhau ngày lại ngày với những buổi sáng tinh sương, những buổi trưa nắng gắt phóng xe đến giảng đường thật sớm, tự kiểm lấy cho mình một chỗ ngồi và cặm cụi ghi chép (Điều này Gia Minh suy ở chị Nhã Soạn ra.) Gia Minh sẽ mất đi những chiều lang thang trong phố mưa bay, nhặt đầy một tay lá sao và hát « Dạ khúc » cho mưa nghe. Một đoạn đời hồn nhiên nào đó rồi qua đi như một thoáng hương bay. Âm thầm. Khuất dấu. Ơi chừ mới nghĩ tới đây thôi mà Gia Minh buồn ghê gớm. Bạn bè yêu dấu này, có khi nào nghĩ như Gia Minh đã nghĩ không hở? Là kỷ niệm chẳng

chịu của một thuở áo trắng như lòng ; Gia Minh nâng niu, gói ghém từng ánh mắt thân quen, từng môi cười mặt ngọt thương yêu trong suốt bảy năm địa đàng. Đề mai về nhớ lại, thấy khó thể pha phối quên lãng một Đông Mây tóc ngắn hiền hòa có nụ cười rành khềnh xinh thật xinh. Một Mai Hân với giọng nói miền Bắc ngọt ngào đắm thắm, gọi nhớ đến một Hà Nội nghìn trùng xa vời trong trí tưởng. Nhớ nhất là những hôm có giờ vắng giáo sư, ba đưa xúm xít bên nhau chăm chú nhìn Đông Mây nghiêng nghiêng vành môi cong kể chuyện con bé Michèle chạy đi tìm vườn ảo diệu. Hay lắng nghe Mai Hân thì thầm lời hát « Khố tình Trương Chi ». Trời ơi ! thương làm sao những lần như thế, hử Mây ? hử Hân ? Nên lòng đã thắm nhủ với lòng dù mai sau theo con nước thời gian có làm mờ dĩ vãng. Thì một đời Gia Minh vẫn nhớ. Nhớ đề thương và nỗi tiếc xa xót chùng lòng. Bạn bè ơi ! Thầy cô ơi ! Công trường với hồng ơi !

MỘT CHIỀU MÙA HẠ phạm nguyên

RỒI MỘT NGÀY THUA NẮNG, MÂY VỀ DỆT RẤT BUỒN NHỮNG CÂU THƠ

Rồi một ngày thua nắng, mây về dệt rất buồn mừng câu thơ trên trang vở. Ôi nét chữ của mùa hạ, non dại như ngày mới tập viết. Và để ghét làm sao những khoanh tròn đầy mực đen, đen như nỗi buồn xa cách. Một đời lúc, mơ mộng trở về. Bông 10 giờ tím yèn ngủ trong góc trái tim. Ôi những bông hoa nhỏ nhoi nở chen trên vùng đất sỏi đá thô cằn, tháng ngày hạ ấy. Thế mới biết mùa Hè về là để buồn ngập lòng. Nguyễn thấy thế không, Nguyễn.

Bông hoa nhài ép trong tập thơ chữ ngã vàng thơm bát ngát. Không như những lúc còn tươi hăng hăng thế nào ấy ! Còn nhớ không Nguyễn lúc tung những cánh hoa tàn tạ lên cao để nó xoay tròn rơi xuống. Gác soeur bạn về quà thưởng nên không để ý đến những tiếng cười ròn nghịch ngợm Soeur An vừa đi qua sân bông hoa rớt xuống trước mặt, Soer ngẩng lên cười và đưa tay vẫy. Một nụ cười vừa hé, Nguyễn kéo tay em : Trong các Soeur Phan thích ai nhất ? — Soeur Dung Nguyễn ạ, Soeur hiền và tế nhị lắm coi Nguyễn thích sơ Tiễn hơn ! Em rùng mình : Phan sợ nhất ! Bà nghiêm ghê là. Hôm thứ hai bà gọi tên trả bài, Phan thuộc lâu lâu mà gặp nhãn quang của bà là quên hết. Bị chép phạt đau quá Nguyễn ! Nguyễn cười : Soer ấy nghiêm khỏi nói. Nhưng bà hiền lắm. Nguyễn ở nội trú, bà coi phòng Nguyễn hoài à !..

Một chút nhớ tưởng về Nguyễn, về những căn phòng nội trú của Th. M. làm em bàng hoàng. Chừ thì sân trường chắc không có ai, nội trú sinh đã tản mát về gia đình. Các Soeur vẫn áo đen hiền thực tới nguyện đường Hoà

Hoàng-Điệp còn vàng tươi không nhỉ ? Bà gác công chắc không hay gãi như những lần em và Nguyễn xin ra ngoài mua quà sáng. Niên học này Nguyễn có ở nội trú nữa không ? Em thì chắc chắn vẫn đi, về đường Lê-văn-Duyệt mỗi ngày. Và ngồi bàn 3A3 mỗi năm. Phòng số 26 (lớp đệ tam) có cửa sổ mở ra sau, trông ra thành phố rất gần. Trường L.B.T. kiên cố đối diện trường em. Dưới chân là những cây dừa nghiêng mình trông nắng thỉnh thoảng gió mạnh làm lá đập vào nhau, Nguyễn và em không thể nghe thấy những âm thanh vang vọng. Nguyễn bảo : Thiếu dòng suối, Phan nhỉ. Em gật đầu : Nguyễn mơ mộng đấy nhé, thế mà cứ chế Phan. Nguyễn cười trừ. Có tiếng còi ré lên. Một cái thùng to lớn bò thẳng ra. Nguyễn reo : Đường xe lửa Phan ạ, hèn chi có mấy đường đen đen thẳng tắp. Phan thấy không ? Em gật đầu. Thương yêu ấy hôm nay nhớ tưởng, ngày mai ngày kia và mãi mãi nhớ tưởng. Nhưng không biết Nguyễn có còn để lại kỷ niệm nào nữa không ?

Vời vợi trong ký ức là hình ảnh của Nguyễn. Nhanh nhẹn và hay cười. Chỉ đôi khi Nguyễn buồn. Và trong nỗi buồn đó, Nguyễn im lặng hoặc viết. Viết gì ? Những bài thơ thật khá hoặc những đoản văn gọi nhớ tỉnh Ph. L. với tuổi thơ thật hồng và êm ái. Những dòng chữ, những bài thơ Nguyễn gửi tặng em còn cất giữ. Phan muốn đời cất giữ, như giữ cả một hình ảnh của Nguyễn thánh thiện ngoan hiền. Và có một thời thương yêu vẫn còn dài như những bông Hoàng-Điệp của mùa hè, nở trong sân trường, thật buồn. Muốn đời buồn...

BẠN BÈ NGÀY THÁNG CŨ kiều giang

NHỮNG BUỔI SÁNG VUI NHỘN QUA ĐI, TA CHẴNG ĐƯỢC GẦN NHAU
Loan nhỉ.

Ba cây phượng trong trường đã nở hoa, hoa đỏ, hoa cam. Tôi nhìn những cành hoa ấy, thật tình, lòng thấy vui vui. Nửa tháng nữa sẽ được nghỉ hè, từ giã những bài toán dễ sợ như những cái tát của ông thầy, những bài Văn vật đọc đến khô cổ mà chẳng ăn thua gì. Những ngày ấy, tôi sống trong chờ đợi, nó nức đón ngày nghỉ như đón ngày Tết và tự nhiên, tôi thương cả bà dì giám thị lớp tôi nữa, « chuyện lạ bốn phương » như lời con nhỏ P. Dung nói.

Mà sáng nay, tôi mới thấy ngạc nhiên. Bốn giờ cuối cùng sao mà ngắn ngủn, cọc lốc, ngắn đến nỗi tôi chẳng còn gặp Loan đâu để nói vài câu chuyện. Cô bạn khác lớp của tôi, đừng nghĩ rằng đó là một sự lạnh nhạt mà chỉ là không kịp. Những cành hoa phượng, ôi sao « rục rở một cách buồn thắm ». Không biết cách mô tả như thế có đúng không ? Có phải « Bất

cứ một sự thay đổi nào dù là sự thay đổi ta mong muốn, cũng gây ra một nỗi buồn man mác » như thầy Pháp văn đã dạy không ?

Niên khóa sau, những người đi và những người ở lại. Loan của tôi sang trường khác rồi. Ngưỡng cửa Đệ tam chia thành ba lối, hai lối tôi không thích mà tại bạn lại ghi tên nhiều nhất. Tôi nói với Kiến : « Thôi năm nay tao ở lại với mày, năm sau mới chuyển trường. Chịu chưa, bà nội nhỏ ? » Nó cười toe toét dễ thương ghê. Và tôi đành ghi tên học ban B, trường lớn vậy mà chỉ mở có 2 ban sao ?

Nhi, X. Dung. Hà... tình cờ bị đổi sang lớp khác. Một sự vô lý. Buồn ghê, tôi biết, học hai lớp rồi sẽ chẳng thân như cũ đâu. Với Hà, tôi nhớ nhất những hôm thi Lục cá nguyệt, hai đứa che cho nhau mở sách. Chẳng biết lưỡng cống lìm sao, cuốn sách rơi bịch xuống đất, nhưng ông thầy đang mơ màng gì đó nên không biết. Mừng quá là mừng. Với Dung, những hôm tôi chở Dung về nhà, hai đứa đi bơ bơ dưới trời nắng buổi trưa, có hôm tôi nghĩ ngợi đâu đâu, nó nhắc queo trái thì tôi queo phải, con nhỏ la um sùm làm mấy người đi đường nhìn lom lom, mắc cỡ quá. Những ngày nghỉ đến nhà Yến Nhi nghe đàn piano, mười ngón tay thon nhỏ của nó nhanh nhẹn trên các phím đàn. Sao tôi mê thế những âm thanh phát ra từ chiếc đàn này. Nhiều lần tôi sờ nhẹ lên nắp gỗ đen tuyền, láng mịn, đặt tay lên những phím đàn trắng đầy đặn và thấy chúng tỏa ra một cái gì cao quý, đến lạnh lòng.

Tan học, bọn nó lôi tôi và P. Dung ra cổng sau. Tại mình đi ăn một bữa nhè. Tám đứa, xới ơi, hò hét mãi mới bụng được mỗi đứa một tô thịt bò viên, tương ớt có bỏ xả băm nhỏ cay chảy nước mắt. Vừa ăn vừa nhìn nhau cười. Giá có máy ảnh chụp một cái lúc này thì thật hay. Khi kéo đến hàng nước cũng phải chơi trò, một, hai, ba, tám cái miệng cùng hét : « tám ly đi bà ơi » mới xong. « Sao hôm nay thiên hạ trường mình ăn đồng thể ». P, Dung lờm tôi « Minh ăn thì tại nó cũng ăn chứ bộ ». Ăn uống xong, chung quanh chẳng còn ai. Cả bọn xúm lại hẹn hò nhau rồi rít — Một tháng nữa gặp lại nhau nhè... — Nhớ lên nhà tao chơi nha tại bây. — Nặng mi một cái — Ài đầu... đồ quý — Cho tao gửi lời thăm ông anh « đẹp trai, học giỏi, giỏi võ » của mày nha Thuận. Tôi nói lớn, cả bọn cười ồ.

Tôi và P. Dung cùng về một đường. Hôm nay tôi để xe ở nhà, chúng tôi đón xe lam. Buổi trưa nắng gắt, lóa lóa phản chiếu trên những kính xe. Nắng như muốn xuyên thủng lá cây, len qua lớp áo làm bỏng rát da thịt. Tôi hỏi Dung « Mi có đi xi nê không ? Phim hoạt họa ». Nó gật đầu. « Chiều nay tao đón mày nhè, ba giờ ». Lúc xuống xe nó còn cố cấu tôi một cái đầu điếng.

Về đến nhà, tôi chỉ thay quần áo rồi lả ra ngủ. Giấc ngủ mệt, nặng nề, vằn vữa như những đám mây đen trên cao và tiếng sấm ầm ỉ mỗi lần tôi trở mình chợt tỉnh. Lúc thức dậy, ra ngồi ban công. Trời đã tạnh, cây xoài mới thay lá non trước nhà còn lướt thướt những nước. Bầu trời vẫn còn thấp, mờ mờ bóng mây. Cảnh buồn, yên tĩnh, tôi lại có một cuốn truyện mới. Chắc tao lỡ hẹn với mày quá Dung ơi.

như sương • chu vương tuyết

(Tiếp theo trang 31)

Đà Lạt u tịch buồn bã, Đà Lạt mưa tối ngày dơ bẩn, Đà Lạt... và... xem thư tôi chợt nhận ra hàng mấy lúc sau này tôi yêu Đà Lạt ghê gớm, yêu những chiều mưa đi học, yêu vẻ hùng vĩ của núi đồi, nghĩa là tôi yêu tất cả « nét xấu tính tốt » của cái thành phố cao nguyên này.

Ngày tháng trôi nhanh. Ngày thi gần kề, tôi buồn bã vì sắp phải từ giã lớp học, nhất là từ giã đôi mắt đen thẳm kia. Chúng tôi vẫn chưa trao đổi với nhau một lời nào, ngoài những cái nhìn thiết tha và những nụ cười ngượng ngập. Đã có lần tôi phân vân tự hỏi, không biết giữa hai đứa, đã có tình yêu chưa ? Qua những khúc nhìn trao đổi, tôi tin chắc rằng Hoàng có cảm tình với tôi không ít. Nhưng tại sao chẳng có đứa nào chịu làm quen trước vậy. Tôi càng thêm buồn sầu với bao ý tưởng quấy lộn trong óc. Nhìn màu sương trắng xóa những buổi sáng, hoặc những buổi chiều, sau cơn mưa, tôi thoáng so sánh tình cảm giữa tôi và Hoàng giống như màn sương, gần kề vậy vút bên cạnh đấy, nhưng cũng mù mịt xa xôi và chắc là sẽ chóng tan như màn sương kia khi mặt trời soi đỉnh núi.

Những buổi tối thẩn thờ trước quyền vờ, hoang mang trong ý nghĩ sắp phải xa Hoàng Tôi không ngăn được tiếng thở dài. Trời Đà Lạt càng thêm lạnh đối với tôi, với riêng tôi mà thôi. Những tờ thư của chú tôi từ Sài Gòn gửi về hồi thúc cố gắng thi đỗ để vào Saigon học với chú làm tôi thêm quay quắt.

Rồi chuyện gì đến phải đến. Ngày mãn khóa luyện thi, chúng tôi chia tay nhau với lời chúc tốt lành, good luck to you. Tôi cố nêa buồn thẳm vui cười với bạn bè Ra về, khi ngang qua chỗ Hoàng, tôi ngập ngừng chậm bước. Hoàng ngược mắt nhìn tôi mỉm cười, nụ cười thoáng buồn nhưng lấy được nét tươi ngay. Tôi cũng cười lại. Tôi định quay gót, bỗng dừng chân ngơ ngác. Tiếng Hoàng, tôi không nghe lắm đấy chứ.

— Chúc Kim Chi thi đỗ nhè.

Âm thanh cũng êm ái dịu ngọt như tia nhìn, nụ cười. Chỉ có thể thôi sao ? Tôi cố gượng cười đáp lễ :

— Chi cũng chúc anh mọi điều may mắn.

Tôi đi nhanh ra cửa, buồn rầu, thảng thốt. Chỉ có-thể-thôi-sao ?

Vâng, chỉ-có-thể-thôi. Chúng tôi thực sự chia tay nhau sau ngày ấy.

Thi cử xong xuôi, đáng lẽ tôi ở lại đợi kết quả, nhưng tôi đã bỏ về Sài Gòn sớm hơn dự tính. Khi bước chân lên máy bay, tôi quay nhìn núi đồi Đà Lạt lần cuối cùng, nước mắt, và vẫn không thăm định nổi lý do chính nào xui khiến tôi rời bỏ Đà Lạt sớm. Sự tan vỡ mối tình mong manh chẳng ? Nhưng tôi biết, biết rõ, tôi đã rời Đà Lạt mà đi với nhiều buồn phiền, thất vọng.

Đà Lạt hôm ấy không phủ sương. Mặt trời rọi trên đỉnh núi những ánh sáng vàng tươi của một đầu ngày. Một ngày mùa hạ đầu tiên trong đời tôi.

KỶ NIỆM BAY XA

NGUYỄN HOÀNG ANH THỤY

Huỳnh,

Chừ là mùa hạ rồi phải không? Thảo nào buổi chiều em đi học về ngang đường Hòa Bình thấy hàng phượng vĩ khoe sắc đỏ thắm. Lòng chợt nghe buồn man mác. Huỳnh ạ! Lại phải xa bạn bè, tạm biệt ngôi trường và tất cả buồn vui đời học trò để trở về căn gác buồn tênh ở phố Bình. Trong 60 ngày đó em phải làm gì hở Huỳnh. Năm đọc hết tủ sách kia ư! Ồ chắc em thành « con mọt » sách mất thôi. Hay xin phép Ba Mẹ đi nghỉ mát ở Vũng Tàu, Đà Lạt hoặc ở nhà viết hết quyển nhật ký chúng mình mà hôm nào em đã bỏ quên. Những chuỗi ngày hè ấy đối với em lúc chừ thật dài thật lâu kinh khủng. Em nghĩ đến căn gác ở phố Bình, buổi trưa nắng hạ sẽ nung nấu em trong đó. Em nhớ giòng sông BT chiều dần xuống trong thơ mộng tuyệt vời. Em nhớ chiếc thuyền nhỏ nằm cạnh hàng dừa xanh cao vút của bờ sông. Ngày xưa đó Huỳnh bảo rằng « Anh sẽ nhớ chiếc thuyền ấy đưa chúng mình đến tận thiên thai xây hạnh phúc ». Em véo nhẹ tay anh và nguyệt dài: « Anh chỉ khéo mơ mộng hão huyền, em không thích lên thiên thai ». Vẫn còn nhớ, nhớ hoài, nhiều lắm Huỳnh ạ!

Huỳnh,

Chừ là buổi sáng đó, anh có nghe và thấy gì không? Tiếng chim sẻ hót riu rít trên cành hoa sứ nở trắng xóa trước nhà. Em nghe nỗi buồn nào cứ mãi rung rức không thôi. Những đám cỏ xanh rêu ẩm ướt sương mù mọc lan tràn dưới mặt đất. Em đưa tay vuốt nhẹ từng cọng cỏ xanh mịn như nhung tơ, nghe những ngón tay mình buốt lạnh.

Huỳnh ơi! không chừng em muốn mình biến thành hạt cát bé nhỏ vô tri giác để ngàn đời không biết nhớ thương, mong đợi.

Nắng bắt đầu trải dài trên thảm cỏ xanh và xuyên qua kẽ lá cây rồi đó Huỳnh? Mặc dù hôm nay học buổi chiều nhưng sáng nay em bỗng nhiên muốn xuống trường ghé! Nói đúng hơn thì không phải em muốn xuống trường đâu. Em muốn nhìn thấy hàng Phượng vĩ ở đường Hòa Bình Huỳnh ạ! Cả một hàng cây sắc màu đỏ thắm, em thích màu ấy gì lạ! Màu đỏ như màu máu loang loang, em bảo với Thụy Vi rằng: mình chỉ yêu thích mỗi màu đỏ. Con bé tinh nghịch trả lời thế này: « Vàng, Vi biết Hương thích màu đỏ nhất vì Huỳnh nhà ta cùng một ý như thế ». « Không, Vi ạ. Huỳnh của ta chỉ yêu mỗi màu trắng mà thôi! ». Em muốn nói với Thụy Vi như thế nhưng... em chỉ muốn mình em biết sở thích của Huỳnh. Tuy bây chừ xa nhau nghìn trùng em chẳng biết Huỳnh có thay đổi gì không?

Huỳnh,

Chừ là ngày cuối tuần đó, thành phố nhỏ bé này như nhộn nhịp hẳn lên. Em thấy mình vô cùng lẻ loi, và đang đi tìm một nơi nào yên tĩnh thật hợp với tâm hồn lúc chừ. Chẳng hiểu bước chân vì vô tình hay cố ý em đã chọn được một nơi thật yên vắng ngoài bờ sông NK. Em ngồi xuống nơi đó, nơi mà ngày xưa chúng mình thường hẹn gặp nhau, còn nhớ không Huỳnh? và chừ thì em muốn sống lại chuỗi ngày kỷ niệm ấy. Những kỷ niệm càng lớn dần trong em thì càng nhớ nhạt trong anh. Em vẫn biết Huỳnh ạ!

Những giờ phút cuối tuần em chỉ dành riêng cho anh, bằng những lúc ngồi suy tư hàng giờ ngoài bờ sông vắng, tìm đến kỷ niệm chúng mình thuở xa xưa. Bao nhiêu ngàn thứ đó vẫn chưa đủ cho em níu kéo lại bóng dáng cũ trong tim anh sao Huỳnh?

Suốt đời em chỉ là cô học trò nhỏ vụng dại thua thiệt. Những tờ thư xanh có in hình mỏ neo và cánh buồm, em trả lại Huỳnh đó. Giòng nước kia sẽ mang những tờ thư đó trôi đến nơi nào có tàu anh đang cập bến.

Từ đây em xin trở lại với kiếp sống học trò trong tà áo trắng trinh nguyên. Với ngôi trường ngói đỏ với bè bạn thân yêu và con đường Hòa Bình ngập đầy xác phượng với tiếng ve sầu réo rất báo hiệu mùa chia tay.

nhớ người thời xưa • nguyệt ngữ

(Tiếp theo trang 24)

Chương trình chưa kịp thực hiện đã phải buông bỏ, nhòa mất: cô gái không còn nữa. Những buổi chiều lối phố trải sâu vắng ngắt giữa màu nắng quái sậm dần trước mắt của đám trai bẻm lan can bao lơn đứng trông. Người con gái đó đã đến và đã đi. Lặng lẽ, xa vời, không tiếng động, không dấu chân. Thói quen đến quán café ngồi tán gẫu để đợi nhau đủ mặt trước khi đến quán cơm của đám trai cùng xa xứ ghé gỏi bị bỏ trống một thời gian ngắn bây giờ lại được buồn bã gặp lại. Rồi mùa trở những cơn mưa chiều. Khí hậu ngày một gai lạnh thêm. Mùa hạ dần hết. Năm học khác đến, năm học qua, sang mùa hạ mới. Bây giờ mùa hạ mới này cũng đã gần tàn, không biết cô Phượng Xưa quàng khăn đỏ áo trắng của mùa hạ cũ nơi đâu.

Hà chăm chú theo dõi câu chuyện, chớp mắt hỏi khẽ khi lời kể của Khoáng vừa ngưng dứt:

— Sao vậy nhỉ, hay chị ấy không phải dân ở đây mà lại là người xứ khác tới nghỉ hè một mùa thôi.

— Tôi cũng nghĩ thế. Nhưng có là người xứ khác hay người xứ này gì rồi cũng như nhau, chắc rằng không bao giờ cô ấy về lại đây thêm một lần nào nữa đâu.

— Sao thế. Sao chú biết là chị ấy không về nữa đâu.

— Còn sao nữa, con gái mà.

Hà không hiểu;

— Con gái sao, chú?

— Thế đó, như Hà vậy, vài năm tới đây rồi Hà cũng thế. Không lẽ cứ trẻ dại mãi mà không có ngày già yếu à. Hết thời thơ ấu sang thời lớn khôn, tóc dài áo dài lang thang mơ mộng vui đùa với bạn bè trai gái, lớp học, cây trái mùa màng, rồi đến thời hạn nào đó cũng phải chấm dứt để còn nhường phần cho quê chồng quê con và tiếp theo, đến giai đoạn cuối cùng, là thời yếu già răng long tóc bạc. Vậy đó, như một thứ định luật khắc nghiệt không ai thoát khỏi cả. Năm nay chắc có Phượng Xưa cũng thế, đã dẫm chân sang giai đoạn thứ ba, hẳn chẳng còn dịp về đây, và nếu có về chẳng cũng lạ mất rồi.

Vấn cái giọng trầm ngâm bình thản pha vào một chút bỡ ngỡ cố hữu nhưng hình như câu nói của Khoáng bây giờ đang làm Hà xúc động. Hai bàn tay vòng giữ lại trước ngực, hai mũi giày khép chụm dưới gấu quần trắng rộng, tà áo và mái tóc hồ hững bay động, Hà lặng lẽ cắn môi ngược nhìn, mắt chốc chốc chớp nhanh. Chớp mắt nhìn Khoáng, nhìn đôi môi Khoáng nói, nhìn mắt Khoáng nhìn mình, nhìn những ngậm khói Khoáng thở ra, nhìn ngọn dừa xanh non từ giàn buồng xuống đong đưa nhẹ nhàng sát sau lưng Khoáng, nhìn những vết rêu bám lạnh thâm trên tường vôi, nhìn sâu vào màu vôi vàng ố; nhìn nhưng không thấy gì hết, không nhìn vào đâu cả: có phải người con gái tên Phượng Xưa của mùa hạ trước quàng khăn đỏ đi

lang thang rong chơi một mình sẽ không còn bao giờ trở về đây bởi đã hết thời con gái, đã mịt mù theo bao nhiêu vui buồn dọc, những đời xa?

Cơn xúc động như thoáng mơ nhỏ. Sự im lặng kéo dài một hồi ngắn. Rồi mơ tan khi que diêm Khoáng quẹt bùng cháy tít đốt vào điều thuốc, ngậm khói đầy thở thoát ra. Hà thở dài rất nhẹ, hơi cảm thấy ngượng, mỉm cười trở lại chuyện cũ.

— Sao chú không tìm hỏi thêm mấy người khác thử.

— Hỏi thêm ai?

— Chán gì người. Bộ chú không quen ai ở Phố Mới cả à?

— Có chứ, nhưng ít lắm. Hơn nữa có quen biết rất nhiều đi nữa để bây giờ tìm hỏi cũng bằng thừa. Hỏi làm gì. Có vừa hỏi vừa than khóc kể lể hay vừa hỏi vừa la hét kêu gào gì rồi cô ấy cũng không nghe thấy, chẳng còn trở về.

— Biết vậy sao chú lại hỏi Hà?

— Hỏi là hỏi cho vui thôi. Hà không nhớ tôi đã bảo rằng từ lâu tôi và đám bạn tôi đều ngỡ Hà là em ruột của cô ấy à. Đầu mùa hạ này cũng như suốt năm qua cả bọn đều tìm người để hỏi, đợi dịp gặp Hà để hỏi, nhưng đến gần hết mùa hạ, càng đợi càng chẳng thấy cô ấy, cả bọn đang dần quên sự đợi chờ nguội lạnh dần. Kể luôn tôi vào nữa. Và chắc chắn, với tôi, Hà là người cuối cùng bị hỏi thăm tông tích về cô. Quả tình Hà giống cô ấy quá. Mái tóc, dáng đi, vóc dáng, áo quần. Chỉ tiếc là thiếu mất cái khăn đỏ như màu hoa phượng, Hà biết màu đỏ đó rồi chứ.

Hà bàng quơ lặp lại:

— Như màu hoa phượng.

Không dừng Khoáng cười khẽ, đổi thế đứng.

— À, hình như ở thành phố này không nơi nào có trồng hoa phượng cả thì phải?

— Dạ, Hà cũng không rõ nữa.

— Thế. Hà có thấy màu hoa phượng vĩ đỏ như thế nào rồi chứ?

— Chưa, chú.

— Trời đất...

Từ cuối lối đi, một người đàn bà tóc vấn cao mặt trát đầy phấn vôi vàng bước tới, làm dấu cười chào hai đứa, vừa ngang qua vừa nói nhanh với Khoáng.

— Anh đứng đây mà trong kia người ta hỏi quanh hoài chẳng thấy.

— Ai hỏi vậy chị?

— Nhiều lắm, nhiều lắm. Cả Hà cũng vậy nữa. Nhưng chắc không quan trọng gì đâu.

Người đàn bà vừa đi qua vừa nói với lui, đã khuất hẳn vào đầu hiên trước nhưng Hà vẫn nhìn theo; và Khoáng, tựa như không để ý gì cả, bình thản tiếp lại câu nói vừa bị bỏ dở.

— Người ta thường bảo rằng phượng vĩ là hoa học trò. Trong mọi loại hoa, đó là loại hoa quan hệ mật thiết với đời sống học trò nhất. Ở các

xứ nóng, tất cả các trường học đều có trồng phượng vĩ. Trường già bao nhiêu năm, những gốc phượng vĩ già theo bấy nhiêu tuổi. Mỗi năm, tới mùa hạ, khi ve sầu bắt đầu kêu ran trong các tầng lá và phượng vĩ dâng từng khối hoa đỏ rực khắp sân trường là học trò nghỉ hè, trường đóng cửa; rồi mùa hạ hết, ve thôi kêu, phượng tàn, sang thu đông, trường mở cửa, học trò vào niên khóa mới. Tất cả mọi năm đều thế. Không một bài văn đoạn thơ nào nói đến sinh hoạt học trò lại có thể thiếu ve sầu và phượng vĩ, trong lúc ở đây, trong thành phố miền núi này, có một cô học trò tên Hà rông rãi mười mấy năm tan trường tựu trường từ bé xíu tới bây giờ vẫn chưa thấy hoa phượng ra sao, màu đen hay đỏ.

— Nhưng đâu phải chỉ một mình Hà, nhiều lắm. Không có, người ta không trông thì làm sao cho bọn Hà thấy.

— Bộ đất đai khí hậu ở đây không hợp hay sao nhỉ.

— Chắc vậy, Hà đâu biết.

— Thế mọi mùa hạ, nghỉ hè Hà không đi đâu cả sao?

— Dạ không.

— Suốt năm học ở đây, nghỉ hè cũng ở đây luôn?

— Dạ.

— Tuyệt đối không đi đâu cả thật sao?

— Dạ.

Khoảng lắc đầu cười:

— Lại một chuyện có thật, rất giản dị nhưng lại quá khó để tưởng tượng được nữa.

Khách dự tiệc mỗi lúc đến một đông hơn. Nhiều thứ tiếng máy xe từng lúc rú lên đầu ngõ trước và tiếng cười đùa huyền ảo triển miên vắng lại từ mái hiên sau. Chiều đã muộn nhưng vẫn chưa có triệu chứng làm mưa, tiệc vui dọn ngoài trời có thể sẽ kéo dài tới đêm luôn. Hơn 6 giờ, nắng hanh sáng mênh mang trên những khu vườn lá cây dày đặc xanh kín cả vùng lũng nhỏ dưới chân đồi bên hông thành phố, giòng sông êm đềm trải rộng, nhà cửa ở vùng phố cũ cam nín chen vây quanh những con đường đông người.

Phố cây xanh. Cây hàng trăm giống, hàng trăm loại, có cây là cây rừng từ thời cả miền đất bao la này chưa được khai phá vẫn còn được để lại tới giờ, có cây được dân khai phá đốn hạ cây rừng để dành đất trồng lên. Trời xanh xao, mây trắng thưa dài trên những đỉnh núi xa, cây quanh quanh ngút thẳm những hướng mắt.

Và gió, đầu từ biển khơi phương Đông Nam thổi lại, không ngưng nghỉ, hồ như một tiếng thở dài diu diu, ngàn năm.

Trong tiếng thở dài đó, dưới bóng rợp của giàn dưa tây, đám khách dự tiệc chốc chốc ra vào trò chuyện đọc lối đi, và sát chân tường, ngang bên lối đi, Khoáng và Hà vẫn đứng lại nguyên chỗ với câu chuyện riêng tư của họ, thỉnh thoảng làm dấu chào vài ba người quen. Khoáng nói, kể, hát thuộc, chum môi thở khói, hỏi. Hà hai tay vòng trước ngực, trả lời những

câu hỏi, chăm chú nghe từng lời kể, thả mặc trí tưởng lan man theo các mẩu chuyện. Cô gái tên Phượng Xưa, cái foulard màu đỏ, mái tóc, bao nhiêu buổi chiều lang thang một mình dọc phố này mùa hạ năm ngoài và hoa phượng ở các thành phố khác, phượng vĩ và ve sầu, phượng vĩ và học trò, phượng vĩ của thành phố quê quán Khoáng, của những thành phố mà Khoáng đã qua, trong các bài thơ học trò chép tay cho nhau đọc ngày khoảng còn nhỏ, trong các khúc hát Khoáng đã thuộc, trong những tờ lưu bút giấy xanh..

Thế đó, quả là không ngờ gì được cả.

Bởi ngạc nhiên khi nghe hỏi cái tên, tò mò nghe tổng tích người con gái kỳ lạ, Hà đã không còn chỗ cho sự ngỡ ngàng quen thuộc che chở. Bởi mãi hình dung, mơ tưởng về những phố xá hoa đỏ phượng xa, Hà đã bằng khung quên bằng mắt 2 con bạn nhỏ cùng đến dự tiệc với mình, quên mất chiều đang dần sẫm tối nơi đây, nhòa nhạt hết bao nhiêu ngày hôm qua hôm trước. Cùng lúc, với lòng bằng khung dịu ngọt Hà đâu hay rằng trong nàng cái bóng của cô Phượng Xưa đang thấp thoáng ẩn hiện mỗi lúc một rõ dần. Rõ dần, rõ dần, tiến gần tới, rõ thêm mãi trong nàng.

(...) Phượng Xưa, nhân vật của chuyện kể, thay vì thơ ngây nghe lời phù thủy đề phải đi vào rừng chó sói như cô bé quàng khăn đỏ trong cổ tích nàng đã quàng khăn đỏ để dắt dẫn Hà, một cô bé không quàng khăn, đi sâu vào rừng trần gian. Phượng Xưa đã mất hút cuối rừng và Hà vừa dẫm chân vào bia rừng. Hàng hà sa số chim chóc cây trái snối nguồn ghềnh thác của rừng đang reo mừng. Hàng hà sa số đời trước đời sau đang quay mắt nhìn lại. Hà đi, bước tới, bước thêm mãi, mãi mãi, không bao giờ trở về nữa đâu.

SẦU THIÊN CỎ • PHẠM CHU SA

Ta nằm dõi bóng trăng tan
Sầu lên âm điệu giọt vàng sương khuya
Hồn thu gõ nhẹ đôi tờ
Nghìn năm mộng tưởng dật dờ mây bay
Ướt tình xanh chút cỏ cây
Trắng nghiêng một đóa tàn phai ngậm ngùi
Đời phôi pha nửa trận cười
Sầu thiên thu với tiếng người chợt qua
Ô hay trời đất bao la
Chút tình sương khói, chút tà huy bay
Gửi người một chút men say
Đêm thênh thang bóng tối đầy tịch liêu
Hồn ghe nặng chút tàn xiêu
Nhớ người. Mưa trắng xóa chiều cỏ sơ.

truyện dài TỪ KỂ TƯỜNG

Một ông xích lô đạp xe ngược chiều đi tới. Nguyễn nảy ra ý định đi xe xích lô đạp. Đi một lần. Hình như lần đầu tiên trong đời. Thử xem. Và Nguyễn vẫy ông ta dừng lại.

- Đi không ông ?
- Đi chứ.
- Đi hơi xa một chút à ?

Ông xích lô cười :

— Tôi chưa già mà. Chân tôi còn khỏe lắm. Dư sức. Đưa cậu đi tới chân trời cũng được.

Nguyễn thấy ông xích lô vui tánh. Cười nói :

— Vậy thì đi.

Nguyễn leo lên ngồi. Cái va ly nhỏ để dưới chân. Ông xích lô quẹo xe lại. Nguyễn bất ngờ trông thấy một khoảng rào có hoa nở đỏ và bay hương thơm. Ở một ngã tư vắng, hai người con gái ở đâu thỉnh linh tông xe PC tới làm ông xích lô hốt hoảng nép xe sát vào lề. Hai người con gái cũng kêu ái ái, chiếc xe lao đao như sắp ngã. Nguyễn la lên :

- Cúp cua trễ giờ hay sao mà chạy nhắm mắt nhắm mũi vậy có bé ?
- Cô gái phía trước sượng sùng. Cô ngồi phái sau nói lớn :
- Tại ông đi ngược đường chứ bộ.
- Đồi khi người ta cần phải đi ngược chiều cho vui vẻ.
- Cô gái dòm Nguyễn, hỏi bạn chạy, và nói :
- Chắc ông ở bệnh viện mới ra.

Ông xích lô tiếp tục đạp xe đi, không quên than thở một câu dài thượt :

- Con gái bây giờ, quá sức.

Nguyễn âm thầm với nụ cười của mình. Buổi chiều đột nhiên quỳnh rũ như sau một cơn đau thập tử nhất sinh vừa khỏi đứng bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Mỗi người, mỗi tiếng nói, mỗi cành cây, mỗi chiếc lá đều đáng yêu, đáng hối tiếc nếu ta bị chết đi giữa trời đất âm thầm không ai hay. Nguyễn đã từng như thế. Từng hồi sinh trong những phút giây hạnh phúc choáng ngợp hồn như thế.

- Đi đâu đây cậu ?
- Về Dakao, Tân Định.
- Gần chứ đâu có xa.
- Tôi nghĩ là xa.

Ông xích lô cười nhỏ, chắc là cười cho sự ngây ngô của Nguyễn. Ông sẽ biết Nguyễn còn ngây ngô hơn thế nữa nếu ông hỏi Nguyễn tên đường và địa chỉ nhà. Một vài lần lên chơi nhà Phụng, ở lâu, đi ra đi vào môn con phố mà Nguyễn vẫn chưa nhớ được tên đường và số nhà. Nhưng rất may Nguyễn không đến nỗi nào tệ lắm, Nguyễn còn nhớ hương. Cứ nhắm hương mà tới. Con đường rẽ từ một ngã ba, bên cạnh rạp chiếu bóng, có nhiều nhà đẹp, có con hẻm dài, nhiều trẻ con. Quẹo vào đó, tới trụ điện thứ tám, nhà có căn gác gỗ, lan can sơn màu xám tro. Có cây trứng cá nhỏ trước sân, đó là nhà của Phụng.

Ông xích lô theo hương tay Nguyễn chỉ chạy miết. Cuối cùng quẹo vào con ngõ nhà Phụng. Buổi chiều trẻ con đông nghẹt con ngõ. Ông xích lô phải bóp chuông in ỏi để dẹp đường. Con ngõ rộng, xe hơi vào được, nhưng buổi chiều mát trẻ con bày những trò chơi, chạy giỡn, nghịch ngợm, thấy lon thấy đảo khiến chiếc xích lô cũng khó khăn mới tới được trước cửa nhà Phụng. Ông xích lô than thở :

- Gớm, trẻ con đâu mà chiều thế ?

Nguyễn đặt va ly xuống đất, trả tiền xe. Phụng từ trên gác ngó thấy chạy xuống la :

- Sao anh Nguyễn lại về ?

Nguyễn cảm ơn ông xích lô lúc ông quay xe lại ra ngõ. Nghe tiếng Phụng phía sau Nguyễn quay lại bắt gặp đôi mắt ngạc nhiên của Phụng. Nguyễn cười :

- Bộ không muốn cho anh về sao. Nằm hoài trong đó ai chịu nổi.
- Nhưng hết bệnh chưa mà về ?

- Dĩ nhiên là hết.

- Thật không ?

- Lại có chuyện hết bệnh giả vờ nữa sao ?

Phụng dài lưỡi :

- Biết đâu. Anh Nguyễn dám bỏ trốn về lắm à.

- Đừng có nói ầu. Chiều nay không đi chơi sao ?

— Anh làm như người ta đi chơi tối ngày vậy. Ở nhà học bài, nấu cơm, một lũ nhóc. Một giặt ngư con tàu đi.

- Có phước lắm mới được làm chị cả. Than nỗi gì.
- Nhưng cái phước lớn ba mươi đời lại cho anh đó.
- Anh là con trai, cô bé.

Phượng xách va ly của Nguyễn vào nhà. Mấy đứa em nhỏ của Phượng bu lấy Nguyễn hỏi tíu tít khiến Nguyễn trả lời không kịp. Thúy ngó Nguyễn từ đầu đến chân, thắc mắc hỏi :

— Anh Nguyễn đau màn óc hả ?

— Ủ.

Hiền nhanh nhẩu nói :

— Nhưng anh Nguyễn đã hết rồi. Phải không ?

— Ủ.

Tuấn hỏi :

— Ở trong đó vui không anh Nguyễn ?

— Vui.

— Sao anh không kêu em vô đó chơi với ?

— Ai biểu hôm trước em không theo chị Phượng.

— Chị Phượng đi đâu có cho em hay.

Kiệt, nhỏ nhất trong bọn rụt rè hỏi :

— Rồi bao giờ anh Nguyễn về dưới tỉnh ?

— Mai mất.

— Cho em đi theo với nhé, em nghỉ hè rồi.

Cả bọn nhao nhao lên :

— Cho Hiền theo nữa.

— Thúy nữa.

— Tuấn nữa nhé, anh Nguyễn nhé.

Nguyễn quơ tay nhiều vòng nói :

— Cho theo hết. Nhưng cấm không được đòi về nữa chừng nếu nhớ nhà.

Thúy xi một tiếng dài :

— Ai thèm nhớ. Ở dưới tỉnh vui hơn ở nhà. Mùa này vườn anh Nguyễn chắc có nhiều trái cây lắm phải không ?

— Có, nhưng chim nó ăn hết rồi.

— Chim gì ác quá vậy ?

— Đâu có ác, nó còn chừa cho Thúy chứ bộ.

Hiền vỗ tay hô :

— Chừa cho chị Thúy mấy cái hột với mấy cái vỏ, ngon ghê.

Mấy đứa con trai cũng về phe Hiền ngạo Thúy. Chúng rượt đuổi nhau chạy ra ngoài ngõ.

Phượng trở ra nói :

— Phượng dọn cho anh một chỗ, trên gác. Nhưng chỉ lên trên đó được buổi chiều và buổi tối thôi, Trưa anh ở dưới nhà.

— Sao vậy ?

— Vì trưa trên đó Phượng hấp bánh mì. Anh có muốn làm ổ bánh mì không ?

— Nóng lắm hả ?

— Sơ sơ mới có 45 độ.

— Sao Phượng... mát mẽ thế ?

Phượng lờm :

— Còn anh, chưa chui vô cái lò bánh mì lần nào mà ngó như cái cây trứng cá khô ngoài cửa.

Xã giao sơ sơ bao nhiêu đó xong. Phượng mới nhớ ra buổi chiều sắp tắt. Đồng hồ treo trên bức tường chỉ 6 giờ rưỡi. Phượng e ngại hỏi :

— Anh ăn cơm chưa ?

Nguyệt thở phào :

— Đợi chút nữa chắc anh thành con ma đói.

— Phượng dọn nhé.

Nhưng Nguyễn ngăn lại :

— Thôi. Bây giờ ra phố ăn cái gì đi. Phượng rảnh không ? Rảnh chứ đâu có làm cái gì.

— Vậy thì lấy xe, anh chở đi.

— Xe thẳng Hiền đi rồi.

— Đi taxi, cô bé.

— Nhưng bỏ cái nhà này lại cho ai. Ba Má đi ăn đám cưới tới tối mới về.

— Bắt tội nhóc coi.

— Tội nó có phá nhà chứ ở đó mà coi nhà. Có gì tối về bị nghe chửi.

— Không sao. Có anh. Phượng kêu tội nhóc về đi.

Phượng chạy ra ngõ một lúc dẫn hết tội nhóc về. Nguyễn cười hỏi

Thúy :

— Ở nhà Thúy ngoan nhất phải không ?

Con nhỏ mắc cỡ, cúi mặt cười cười. Hiền ba hoa :

— Ối « chời », chị Thúy ngoan phải biết. Hôm nào nấu thể cơm cho chị Phượng một bữa, y như bữa ấy cơm có ba mùi, như là kem ba mùi ở Hương Lan vậy.

Nguyễn xoa đầu Hiền :

— À, cả Hiền nữa. Chắc Hiền cũng ngoan lắm.

Tuấn nói :

— Ngoan cái dấu chấm than thì có.

Phượng nói :

— Anh Nguyễn nói tới nói lui hoài, bây giờ Phượng ra lệnh cho tội nó.

Này, tất cả coi nhà chị Phượng đi với anh Nguyễn ra phố một chút.

Tuấn vuốt mũi :

— Ngon lành.

Hiền nheo mắt :

— Chị Phượng chiều nay cừ ghê.

Thúy cũng hỉnh mũi :

— Nữ chúa rừng xanh.

Phượng tức cảnh hông, chạy đi tìm cây chổi lông gà. Kiệt sợ quá chạy vòng vòng quanh chỗ Nguyễn ngồi nói :

— Em bằng lòng coi nhà... em chỉ xin hai chục.
Phượng rượt, tụi nhóc chạy cùng nhà, có đứa leo lên gác. Phượng chả
túm được đứa nào, lại mệt thở phì phì. Nguyễn ngó Phượng cười :

— Cô bé đi sửa soạn, để đó anh lo.

Phượng ức quá đến rớm nước mắt. Nguyễn bỏ lên gác dụ tụi nhóc.
Nguyễn kêu chúng tụ lại, hứa đi ra phố mua kem về cho, và phát cho mỗi
đứa hai chục. Tụi nhóc hoan hỉ nhảy múa um sùm muốn sập căn gác. Tuấn
la to :

— Nữ chúa rừng xanh ăn bánh canh không chứa cặn.

Thúy hô to :

— Chị Phượng độc tài.

Nguyễn cười, bỏ xuống. Phượng mặc áo dài xong đứng cầm cây chổi
canh dưới chân cầu thang. Nguyễn nói :

— Thôi, kệ chúng, mình đi.

Phượng vẫn còn ấm ức :

— Không có anh tụi nó ăn đòn nút đít. Hồn như gi ấy.

— Trẻ con mà. Đi nữ chúa rừng xanh.

Phượng nguyệt Nguyễn. Đồi mắt Phượng long lên, có đuôi dài. Nguyễn
cười thầm, nghĩ tới anh chàng nào rở phải cô bé này chắc khó sống.

Ra đầu ngõ đón được chiếc Taxi. Nguyễn kêu tài xế chạy xuống phố rồi
quay qua hỏi Phượng :

— Hết tức chưa cô bé ?

— Tức anh thì có.

Nguyễn cười :

— Cho anh hỏi thăm..

— Bây giờ không thèm trả lời gì cả. Chút nữa hãy hay.

— Còn bây giờ ?

— Bây giờ người ta đang đói bụng. Phải cứu nguy bao tử trước chứ bộ.

— Bao tử Phượng sao mà cần phải cứu nguy. Bộ tụi nhóc tranh ăn cát
bữa của nữ chúa rồi à ?

Phượng đấm Nguyễn :

— Không có nữ chúa. Anh cũng về phe với tụi nhóc nữa sao ?

— Nếu Phượng làm khó anh.

— Làm khó anh hoài hoài, đời đời, cho bỏ ghét.

— Người đau man óc có thể điên lên bất tử, và hẳn ta không từ chối
một sự giết người.

— Phượng không sợ.

— Trời đất.

Phượng hóm hỉnh cười. Chiếc xe lao đi trong ánh đèn đường bật lên trên
các khóa lá trên đầu. Những cơn gió mát thổi lồng vào xe, những cọng tóc
Phượng bay dạt bên má. Nguyễn nhìn ra hai bên đường thấy loáng thoáng những
ngôi nhà đẹp, những cửa tiệm với bản hiệu chấp nhóa ánh đèn màu rực rỡ.

(Còn nữa)

truyện dài ĐINH TIẾN LUYỆN

— Em uống Bireley's phải không ?

Hạnh gật đầu « dạ ». Uy quay lại chú bồi :

— Tôi mới là kẻ thông minh, chú cho 2 đĩa bánh bèo và hai Bireley's.

Chú bồi đi vào, Uy và Hạnh nhìn nhau cười. Mẹ mà được nghe chú
bồi này thuật lại cũng đủ giật mình rồi. Có những nơi quen thuộc như một
quán ăn, một quán nước, cùng là những chiếc ghế, chiếc bàn những chai
nước uống, những đĩa, những muỗng, rồi khung ảnh bao hình ảnh của kỷ
niệm. Thành phố không sẵn những công viên, hoặc là còn sót lại những công
viên nhỏ nhoi, cỏ chẳng thêm mọc, ghế đá âm mốc chỉ dành cho những kẻ
ngủ hoang. Saigon hẹp như một bàn tay, chẳng biết đường, náo loạn xe cộ
và chen chúc nhà chen chúc người. Thành phố hiếm cả những bóng cây và
những bước chân đi bộ thông thả. Thành phố nắng gay gắt hay sương nước
mưa, lúc nào cũng ồn ào của tiếng động cơ, ngợp mắt biểu ngữ, quảng cáo
khắp nơi ngang dọc. Saigon, thành phố không chuộng những kẻ yêu nhau.
Những kẻ yêu nhau không là những kẻ tội tình, họ có quyền vươn ra ngoài
ánh sáng mặt trời như lá cần diệp lục tố để xanh thêm, lớn thêm. Họ phải
được nắm tay nhau dung dăng trên những con đường rợp bóng cây, cùng đầu
nhau trên những ghế đá công viên và tình tự, trò chuyện tự nhiên như thở,
như ăn uống. Saigon không có những nơi hẹn và ngoại ô Saigon cũng hắt hủi
những kẻ yêu nhau. Họ dặt nhau vào những quán nước, như một chỗ nghỉ
chân, ngồi nhìn nhau khe khẽ cười, khe khẽ trò chuyện và khe khẽ nhìn nhau
ăn uống. Trong một buổi sáng hay một buổi chiều nào đó, bằng một thời
gian nghỉ chân, rồi họ chia tay nhau.

Uy rót hai ly nước ngang nhau và chia cho Hạnh một. Hạnh không
chịu :

— Ly em phải đầy hơn, em đang khát.

Uy rót thêm cho Hạnh, tinh anh đầy như ly nước:

— Em uống nhiều rồi khóc nhiều cũng vậy.

— Bộ khóc là điều không thường được sao anh?

— Khóc là xấu.

— Em khóc cũng tự nhiên như ăn như ngủ.

— Anh phản đối.

— Bộ em... muốn khóc lắm sao, tự nhiên chứ bộ.

— Em có khuyh hướng đóng những vai đào thương tuyệt tình.

Hạnh nhìn Uy, đôi mắt nàng trách móc nhiều hơn câu nói:

— Đừng coi thường tôi chứ bạn.

— Tại em có vẻ khóc để dãi quá. Hẳn là phải có lúc mặn lúc ngọt chứ.

— Nước mắt khóc với anh là nước mắt đắng ngắt.

Uy xoay xoay ly nước, cười cười:

— Chưa đâu bạn ơi, đời còn thắm thía nhiều, cay đắng còn nhiều, để dành nước mắt sau này mà khóc.

Uy đã đưa ly nước ngọt lên miệng nhưng thấy Hạnh lặng yên, cúi gằm, Uy vội đặt ly nước xuống:

— Đừng, sáng nay trời đẹp, tôi có xem lịch rồi.

Chú bồi đã mang hai đĩa thức ăn ra, Uy vội nhờ chú lấy giùm cho chiếc ống hút và cắm vào ly nước ngọt còn đầy của Hạnh.

— Ly nước đã đầy, chỉ cần một giọt nước rót vào cũng làm tràn ly, phải coi chừng, hãy dùng ống hút.

Uy làm Hạnh cười được và đôi mắt nàng sâu thẳm nhìn Uy chứa nhiều điều muốn nói, anh hay làm em sợ.

— Nhìn em ngậm ống hút như con mèo nhà anh uống sữa.

Và Uy kêu chú bồi, chú cho tôi thêm chiếc ống hút nữa. Sáng nay chúng tôi làm hai con mèo. Rồi Uy cắm chiếc ống hút vào ly mình và bắt chước hệt như Hạnh, hai đĩa ở hai mép bàn ngó nhau cười. Ngụm nước ngọt như mật trong miệng. Hai con mèo ăn sáng xong và lau miệng. Hạnh mở ví lấy chiếc gương nhỏ soi lại tóc một tí, soi lại môi một tí. Hạnh nói, anh thấy tóc em dài rồi không, Uy gật đầu bảo anh có thấy.

— Em nhớ mái tóc ngắn kiểu con trai ngày trước của em ghê nơi.

— Em muốn cắt ngắn lại hở?

— Không có, tại bây giờ thấy các cô bé đua nhau cắt kiểu « gạc son » để đội nón sáu múi trông cũng hay hay.

— Em đi trước thiên hạ cả chục năm.

— Em sắp... già rồi đấy anh ạ.

Đôi mắt của họ giao nhau rất nhanh khi bước ra khỏi cửa tiệm. Họ im lặng như để mỗi người đủ nghĩ về mình một tí. Những điều như rất mềm mại, nhẹ nhàng và ấm áp, là đám nắng buổi sáng nay đang đi dạo với họ trên hè phố.

— Qua tiệm sách gần đây cho em mua cái ruột bút nguyên tử.

— Phải đấy, anh cũng đang cần một cái.

Hạnh hơi đi lùi lại khi Uy cứ cố tình đi song đôi với nàng:

— Có thật anh cần không hay chỉ là bắt chước?

— Bộ tôi thích nhìn bạn lắm sao.

— Chưa biết được. Có điều đáng nói là bọn mình ra hẹn nhau mà làm mọi thứ giống nhau, cùng hết sách vở một lượt, cùng hết ruột bút một lượt, cùng đi thay dây đồng hồ một lượt, đóng giày đóng dép một lượt.

— Không phải chuyện đùa đâu, ông tơ bà nguyệt bảo rằng đã hẹn nhau từ muôn kiếp trước rồi đấy.

Hạnh lườm Uy khi Uy khen cô đứng bán hàng đẹp. Hạnh thử hai cái ruột bút rồi lấy trong ví ra ngay chiếc bút để thay:

— Em ghét viết ruột bút mới lắm, phải cả nửa ống mới đều mực.

— Anh thì ngược lại, rất ghét viết nửa ống mực sau, đậm quá.

— Nếu vậy hai đứa đổi cho nhau.

Cô bán hàng cười chung với nụ cười của hai người. Uy nói:

— Hết hợp nhau rồi nhé, kẻ ngược người xuôi, tha hồ mà cãi nhau to.

Hạnh mở mắt to thích thú, đùa cợt, phân trần, giải thích. Đâu có, thế mới lại càng hợp nhau lớn. Khúc bánh mì phải một đĩa thích ăn ruột một đĩa thích ăn vỏ thì cái bánh mì mới hết ngon lành chứ cả hai đĩa cùng sở thích mới là điều đáng ngại. Trong gia đình có đứa xấu đứa xinh, đứa chăm đứa lười, đứa thông minh đứa chậm hiểu thì mới bù đắp được cho nhau, gia đình mới êm ấm.

Uy nhún vai:

— Có tí triết nào trong đó không đấy cô sinh viên Văn khoa?

Hạnh đá khế mũi giày vào chân Uy:

— Anh ưa ăn nói cái kiểu để bắt nạt người khác, em ức quá đi. May mà không có ý định đi tập sự đóng « áo thụng đen », chứ em đã « từ » anh sớm.

— Báo cáo trên báo đảng hoàng chứ?

— Hai cột báo có kèm ảnh và đóng khung lớn.

— Không tội nghiệp anh... mờ cõi sao?

— Bởi thế nên chưa.

Hè phố đã bắt đầu chen chúc người, Hạnh giật mình nhìn lại đồng hồ thì đã 10 giờ 10.

— Hồng rồi anh ơi, trễ học mất rồi.

— Trễ mất 10 phút. Về tới trường mất tối thiểu thêm 10 phút nữa là 20.

Hạnh vùng vằng:

— Tại anh đó, em đã nói trước...

— Chứ không phải là em lo... xì mặt ở trong tiệm hồi nãy.

— Tại ông tất cả.

Hạnh đứng giậm dỗi ngay ở giữa lối đi. Em đã nói trước là phải trở về trường học hai giờ cha Lãng mà anh cứ đùa đùa mãi.

— Nếu em sốt ruột quá thì trở về lớp trễ cũng được vậy.

— Thôi ông ơi, vào trễ cho thiên hạ ngó kỳ lắm.

— Chứ bây giờ làm sao ?

— Còn làm sao nữa.

Hai đứa ngó nhau cười. Uy nói khẽ vào tai Hạnh :

— Cha ơi, xin cha xá tội cho con, con lại lỡ quyển rữ học trò của cha trễ học, bỏ học nữa rồi.

Tuy đã cười xòa cho bay vù đi hai giờ học sau nhưng Hạnh vẫn chưa hết áy náy, hậm hực :

— Tôi ghét ông quá đi, tôi không ưa cái lối trốn học đi sóng đôi trên phố như thế này,

— Anh không về mách mẹ đâu mà sợ.

— Em vốn có cái khó chịu nhìn thấy học trò ôm sách vở đi dạo phố nên nãy giờ cảm thấy sách vở trên tay nặng quá.

— Đồng ý, ta về trường ngay bây giờ.

Uy đưa Hạnh về trường. Hạnh đòi xuống đi bộ từ cổng trường vào sân nhưng Uy cứ nhất định chở vào tận những bậc tam cấp leo lên hành lang. Làm gì mà sợ, bạn bè không chứ ai đâu mà phải giữ kỹ thế. Hay em sợ anh đụng đầu với một ông nào chẳng ?

— Bây giờ em vào thư viện ngồi học riêng một chút đợi giờ tan học hỏi mượn bài mấy nhỏ bạn để về nhà ghi lại.

— Còn anh bỏ đâu ?

— Anh về.

— Chứ anh không vào ngồi thư viện với em được à ?

— Thôi đi... ông nội ơi, học kếp có mà ngồi ngó nhau hết cả ngày.

— Thế mới chóng giời.

Hạnh làm ra vẻ ra lệnh :

— Tôi bảo ông về.

Uy làm ra vẻ sợ sệt, vâng lời. Uy quay đi khi Hạnh bước vào thư viện và Uy nhủ thầm là sẽ đợi chnóng tan học rồi đưa Hạnh về luôn. Vừa định bước vào câu lạc bộ để tìm vài đứa bạn quen ở đây rủ chơi ping pong thì Uy gặp Hiền.

Uy reo lên :

— Bạn ta tương tư sân trường này mất rồi.

Hiền hơi giật mình khi thấy Uy. Hiền nói :

— Trục mới đây mà hấn đã biến đâu mất. Tết sao không thấy cậu tới chơi, năm nhà đợi bạn bè mà chán ngán.

— Tớ đi Đà Lạt.

— Vui không ?

— Buồn tênh.

Buồn tênh. Buồn tênh. Nhưng Hiền nghĩ chắc cũng không buồn bằng Hiền trên căn gác trọ một mình trong những ngày thiên hạ ồn ào chung quanh. Tuy thế đôi khi Hiền vẫn tìm ra được trong cái cô đơn, lặng lẽ về phần mình có những cái gì thân thuộc, êm ả như là hạnh phúc, như là một

niềm vui, như là một điều gì quyến luyến, cần thiết mà khi đám bạn ăn tẻ với gia đình trở về căn gác trọ ồn ào, đầy tiếng nói tiếng cười đã không còn nữa. Trong bóng tối, trong cô đơn về phần Hiền làm như có một điều gì quyến rũ bắt đầu.

Trục từ phía phòng Học vụ lại với Dung và Chuyên. Trục nói với Uy :

— Chỉ có mình cậu mới có đủ tư cách đưa cả bọn vào uống nước.

— Rất lấy làm hân hạnh.

Và nháy mắt với Hiền, Uy nói :

— Trường này trước tết đã đẹp rồi sau tết cũng vẫn đẹp vậy.

Cả bọn cười đưa nhau vào câu lạc bộ. Hai cô con gái nép nép đi bên nhau. Dung vui tươi với màu áo lụa hồng và Chuyên nhỏ nhắn trong chiếc áo đầm trắng. Hiền thấy nàng vẫn có vẻ... tiểu học thế nào ấy, Chuyên và cặp kính cận, cô bé chờ bố của đêm hội tết. Bọn con trai đi kiếm đủ những chiếc ghế cho bàn mình :

— Uống gì ?

— Nước đá chanh nhé, cả bọn uống nước đá chanh đi, 5 cái đá chanh.

Uy trả tiền để nhận 5 ly đá chanh tự pha lấy, bưng lấy về bàn mình.

Những chiếc muỗng kêu lách cách chạm vào thành ly, cả năm cái một lượt, nghe rất vui :

— « Bào chế » một ly nước đá chanh với công thức này liệu viện Pasteur có kiện tụng gì mình không đây ?

— Cậu yên chí, người Văn khoa hiền, nước Văn khoa lành lắm.

— Đồng ý, tôi đã có kinh nghiệm.

Hiền liếc nhìn vẫn vẫn thấy « cô bé tiểu học lúng túng với chiếc ly đá, và nước nãy giờ, chỉ mới bỏ được cái muỗng vào ly mà khua với thiên hạ.

— Bỏ phải vắt chanh vào, miếng chanh ở dưới đĩa của bố đâu rồi ?

— Đâu có.

Dung báo động :

— Các anh chơi xấu dành hết phần, bạn tôi không có miếng chanh nào cả.

Hiền lật đật đứng lên, lại quầy bán lấy một miếng chanh đưa cho Dung, Dung vắt chanh vào ly nước đá cho bạn.

(Còn nữa)

nhà xuất bản **NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG** đang cho in

TRONG NHẬT KÝ CỦA QUỲNH

truyện dài của **ĐÌNH TIẾN LUYỆN**, như một tấm gương soi mặt gửi tặng tuổi mới lớn.

Nguyên tác : VACANCES ROMAINES của IAN HUNTER
và WILLIAM WYLER • Bản viết văn : HOÀNG HẢI THỦY

— Kính thưa quý bà, quý cô, quý ông, quý cậu... Quý vị đang đứng trước điện Colisée, di tích lịch sử vĩ đại nhất La Mã... Tòa kiến trúc này tượng trưng cho uy quyền La Mã cách đây 2.000 năm từng thống trị toàn cõi Âu Châu, từng xây dựng một đế quốc thịnh vượng, văn minh và tiến bộ. Tòa kiến trúc này cũng tượng trưng cho sự hiện diện vĩnh viễn trên trái đất này của kinh đô La Mã...

Hoàng Giang dơ tay làm một cử chỉ giới thiệu cổ điển :

— Kính thưa quý bà, quý ông... — Chàng bắt chước giọng nói và điệu bộ của những người hướng dẫn du khách nhà nghề ở La Mã — ... Quý bà quý ông đang đứng trước điện Colysée. Tòa kiến trúc vĩ đại và cổ kính nhất thế giới này còn có tên là Đại Hi Trường Flavien. Tòa kiến trúc này được coi là biểu tượng cho sự tồn tại vĩnh cửu của Roma trên trái đất. Sự vĩnh cửu và nguy nga, tráng lệ tuyệt vời của Roma. Nó đã có mặt trên trái đất này được 20 thế kỷ. Thưa vâng, chỉ còn vài chục năm nữa là nó tròn 2.000 tuổi. Được bắt đầu xây dựng năm thứ 72 sau Công nguyên Tây Lịch do Hoàng Đế Titus của Đế quốc La Mã giữa thời cực thịnh, huy hoàng. 10 năm xây dựng, tới năm 82 Hoàng Đế Domitien hoàn thành và khánh thành nơi này. Người ta tổ chức những cuộc đua xe ở đây, tất nhiên là xe ngựa, như những trận đua xe mà quý vị thấy trong những phim của nhà đạo diễn Cecil B. De Mille và phim Ben Hur. Ngoài những cuộc đua xe gay cấn, cũng ở nơi đây người ta còn tổ chức những trò giải trí hấp dẫn hơn. Đó là

những trận giác đấu... Những chàng dũng sĩ đa số là nô lệ hoặc những tử tù đánh nhau thực sự bằng dao mác ở đây cho tới chết. Kẻ thắng sẽ được giải trừ ách nô lệ sau khi đánh ngã được địch thủ không có thù hận gì với họ. Việc giết hay tha địch thủ bị thua là do khán giả. Cũng nơi đây, người ta tổ chức những trò giải trí khác như cho người đánh nhau với sư tử v.v. Tục truyền rằng trong nhiều thế kỷ, những tin đồn Gia Tô giáo bị bắt trong thời diệt đạo ở La Mã bị đưa tới đây cho sư tử ăn thịt trước mắt khán giả nhưng đó chỉ là những chuyện không có bằng chứng rõ rệt..

Người thiếu nữ bất giác rùng mình :

— Đừng. An không muốn nghe chuyện đó.

Chàng thanh niên dừng lại. Chàng nghĩ nàng phải đối đúng. Cảnh đêm trăng này đẹp quá, chàng không có quyền gọi lại cảnh người chết thê thảm máu đỏ, thịt rơi, tiếng kêu than trong khung cảnh này. Dù cho đó là những chuyện đã có thật. Chàng cũng phải nhận Vĩnh Xuân — người mà chàng thấy hay nói những lời vô lý nhất — đêm nay nói một câu có lý :

— Phải đấy. An không phải trốn khỏi trường ra đây để nghe giảng về lịch sử. An muốn đi thăm cảnh đẹp của La Mã và chúng mình đã hứa sẽ đưa nàng đi. La Mã còn nhiều nơi nên đến lắm và đêm có khuya ngày có rạng...

Người thiếu nữ xoay mình một vòng tròn trên những phiến đá từng ghi dấu chân không biết bao nhiêu triệu người trong 2.000 năm qua. Nàng cảm thấy người nàng nhẹ như cánh bướm và lâng lâng nhẹ như gió. Nàng muốn khiêu vũ. Nhưng là khiêu vũ với những người trẻ, yêu đời, vô tư lự như những người bạn mới này chứ không phải là khiêu vũ với những ông đại sứ già nua, cứng nhắc. Bèn tai nàng thoáng bay tiếng hỏi :

— An có muốn vào thăm bên trong Colysée không?

Nàng dừng lại :

— Bên trong có gì lạ không?

Câu hỏi của nàng cho Hoàng Giang biết rằng nàng không hào hứng vào bên trong tòa kiến trúc này lắm, tuy nếu chàng bảo nàng đi vào, nàng cũng bằng lòng. Sự xuất hiện của hai ông cảnh sát đạp xe máy ở đầu kia của vùng sân đá rộng làm chàng thấy cần đưa nàng đi khỏi nơi này gấp. Biết đâu hai ông cảnh sát đang đạp xe rất ung dung như hai vị nhân rồi đi chơi mát trước khi về ngủ đò lại chẳng được báo về vụ nàng công chúa thượng khách mất tích và có nhiệm vụ là để ý dò xét về nàng. Chàng không nên bao giờ đùa rồn với cảnh sát. Hoàng Giang quyết định thật nhanh và chàng nói cũng nhanh :

— Chẳng có gì lạ cả ngoài những bậc đá...

Anne cảm thấy là chàng không muốn đưa nàng vào đó. Họ thông cảm nhau và họ như biết trước được ý nghĩ của nhau :

— Nếu chỉ có đá thì An muốn đi nơi khác...

Trong thời gian đó, chàng nhiếp ảnh Vĩnh Xuân đã chụp được nhiều

tấm hình đẹp. Tuy là đêm trăng nhưng máy hình của chàng là thứ máy cực tốt. Những bức hình này tuy không được rõ lắm nhưng sẽ là những tấm hình nghệ thuật thành công của chàng.

Như một vị chỉ huy đầy đủ uy tín, Hoàng Giang ra lệnh :

— Tiến đến Capitole.

Chiếc Vespa rờ máy. Người thiếu nữ trở lại ngồi trên đệm sau chiếc xe, nàng đã quen, nàng không còn sợ lắm nữa. Lần này họ đi vòng núi Palatin, qua cổng vào gác xiệc Maxime, An đã có thể dơ một tay lên vẫy vẫy chào lại mấy anh lùn bận quần áo hề của gác xiệc đứng chào khách trước khung cổng sáng choang ánh đèn. Hoàng Giang cho xe chạy vào đường Cerchi với chiếc Topolino bỏ mui của Vĩnh Xuân chạy theo sau. Vào giờ này, đường Cerchi đã vắng xe. Kim đồng hồ chỉ tốc độ của chiếc Vespa lên tới 70 cây số, gió thổi mạnh hơn làm tóc An bay tung hơn. Hoàng Giang nhìn thấy nàng trong kiến chiếu hậu gắn bên tay lái. Đêm trăng cho chàng thấy đôi mắt nàng thật đen, làn môi nàng thật hồng. Khi thấy nàng nhắm hai mắt lại và ngả đầu vào vai chàng sát hơn, chàng hỏi :

— Sợ không ?

Nàng vẫn nhắm mắt nhưng làn môi nàng mỉm cười :

— Không sợ.

Tôi khúc đường vòng, bánh xe rít trên mặt nhựa và chàng cảm thấy vòng tay nàng xiết chặt. Chàng biết tuy nàng nói không sợ nhưng thật ra nàng vẫn sợ. Nếu xảy ra tai nạn để nàng bị thương...? Ý nghĩ đó chợt đến làm Hoàng Giang giảm bớt tốc độ. Sau đó nhiều ý nghĩ đen tối khác đến làm chàng bối rối.

Chàng hỏi hận như chưa từng bao giờ hỏi hận uhr thế. Việc chàng đang làm đây thật bất lương. Tội tày xấu xa nữa. Chàng đã lợi dụng lòng tin của một người thiếu nữ. Nàng coi chàng như một người bạn tốt trong lúc chàng coi nàng như một con mồi để khai thác thành phóng sự. Đến giây phút này, tuy cuộc đi chơi La Mã ban đêm mới chỉ thực hiện được một phần nhỏ, chàng cũng đã có thể tự coi là thành công. Sẽ không có gì ngăn cản phóng sự về Công Chúa Anne đi giảng hồ trong kính đô La Mã này, với những bức hình lạ làm bằng chứng được đăng trên các báo. Khi phóng sự đang lên, chàng sẽ nổi tiếng, sẽ có tiền, nhiều tiền nữa, quần đốc Văn Kỳ sẽ phải kính nể chàng, những hãng thông tấn khác sẽ tranh nhau mời chàng cộng tác, thiên hạ sẽ lấy làm hâm hạnh được quen biết với chàng trong khi Công Chúa Anne sẽ là nạn nhân. Một nạn nhân vương giả nhưng vẫn là nạn nhân. Chắc chắn nàng sẽ thất vọng ê chề khi nàng biết sự thực: nàng bị lừa, người thanh niên mà nàng tưởng là bạn ở La Mã chỉ là một anh nhà láo tinh khôn, khi hỏi tưởng lại nàng sẽ thấy là gã tìm đủ trăm phương ngàn kế để gần nàng và gã chỉ gần nàng vì nàng là một công chúa. Thiên phóng sự không những chỉ giải trí thiên hạ mà thôi, miệng lưỡi người đời còn thêu dệt ra nhiều chuyện tai hại nữa với nàng công chúa là đề tài chính.

Vĩnh Xuân vượt lên trước và ra hiệu cho Hoàng Giang dừng lại. Trong cơn bối rối, Hoàng Giang không nhận ra là chàng đã chạy ra khỏi điện Capitol. Khi chiếc vespa đã ngừng, An vẫn còn ép vào lưng Hoàng Giang. Nàng đang thả hồn mơ mộng và tâm trạng nàng thơ thới khác hẳn với tâm trạng nặng nề, âm đạm của chàng phóng viên. Đây mới thật là cuộc đi chơi kỳ thú của đời nàng. Phải nói là cuộc đi chơi đầu tiên trong đời nàng. Đây là lần thứ nhất nàng biết thế nào là tự do, tự do rất thường, tự do như tất cả mọi người khác. Hạnh phúc đến với nàng từ phút nàng quyết định đi thăm La Mã với người thanh niên này. Trước đó nàng vẫn khổ sở với chuyện trở về sứ quán. Từ chập tối xuống và trăng lên, nàng không nghĩ đến chuyện trở về nữa. Như một cô bé sống ở thành phố lần đầu được về chơi đồng quê, nàng nhắm mắt lại và thở mạnh làm không khí dịu mát của trời đêm.

Nàng không bận tâm chuyện gì hết, ngoại trừ việc thưởng thức hiện tại tự do.

Vĩnh Xuân đã xuống xe, chàng mời gọi :

— Các bạn vào thăm điện Capitol chứ ?

Một cầu thang cao và rộng bằng đá hoa có hai con sư tử đá ngồi cạnh dẫn lên một tòa kiến trúc làm bằng cẩm thạch. Mặt đá quý sáng lên như ngũ sắc dưới ánh nắng và như ngọc thạch dưới ánh trăng. Tòa kiến trúc tuyệt vời này được Michel-Ange, kiến trúc sư của muôn đời vẽ kiểu và gần hai ngàn năm trước là trụ sở của quốc hội La Mã cổ, trên diển đàn bằng đá của nơi đây cũng gần hai ngàn năm trước, nhà thông thái Marc Aurèle đã nói những lời khôn ngoan cho đến bây giờ vẫn còn giá trị.

Khu này còn có tòa cổ mộ của Đại đế Victor-Emmanuel. Khi ba người bạn và hai chiếc xe tới trước cổ mộ, họ gặp rắc rối với cảnh sát.

Nhưng may mắn cho Hoàng Giang và Vĩnh Xuân, họ chỉ bị cảnh sát công lộ gác đèn đỏ hỏi thăm. Người vi phạm luật lưu thông chạy xe qua đèn đỏ lại chính là Vĩnh Xuân. Tiếng tu-hít ré lên và chàng nhiếp ảnh bắt buộc phải ngừng xe lại.

Sau khi ngoái nhìn lại và biết chắc là Vĩnh Xuân chỉ bị cảnh sát gọi lại vì chạy qua đèn đỏ, Hoàng Giang ngừng Vespa bên vệ đường. Chàng cẩn thận ngừng xe ở xa ngã tư để ông cảnh sát không nhìn rõ được mặt Anne và khoan thai đi trở lại can thiệp cho Vĩnh Xuân. Chàng sợ Vĩnh Xuân ăn nói bừa bãi, quá tin thế nhà báo làm ông cảnh sát chạm tự ái bắt giữ chơi cho bõ ghét. Nhà báo và cảnh sát thường có tình giao thiệp thân mật, đa số những cảnh sát viên nhiều kinh nghiệm thường dễ dãi với nhà báo. Nhưng họ dễ dãi với điều kiện là anh nhà báo vô tình hay cố tình vi phạm phải biết điều, phải nhũn nhặn và nhất là phải nhận lỗi. Nếu anh nhà báo hách si sảng tự coi như có quyền vi phạm, họ sẵn sàng làm tới để chứng tỏ quyền hạn của họ.

Nếu là trường hợp khác, Hoàng Giang có thể nhẹ nhàng đề mặc cho Vĩnh Xuân bị rắc rối, nhưng đêm nay là đêm đặc biệt quan trọng, đêm nay

chàng và Vĩnh Xuân đang thực hiện một phóng sự lớn. Chàng cần có Vĩnh Xuân và cần thanh toán vụ này càng nhanh càng tốt, để có thể đưa nàng công chúa đi xa cảnh sát.

Tối gần, Hoàng Giang thấy Vĩnh Xuân đang cưỡi cầu tòi và móc ví xuất trình giấy tờ. Chàng cũng nở nụ cười thân thiện nhưng cùng lúc đó tiếng động cơ xe Vespa sau lưng chàng nổ lớn lên như có người rồ máy làm chàng dừng lại. Vĩnh Xuân và người cảnh sát cũng nhìn về phía sau lưng chàng. Hoàng Giang nhìn thấy nét sợ hãi hiện rõ trên khuôn mặt Vĩnh Xuân :

— Chết rồi... Cô ấy cho xe chạy...

Hoàng Giang quay phắt lại. Khi dựng xe, chàng không tắt máy và An nghịch ngợm như một nữ sinh không biết sợ là chi, ngồi lên ghế trên và rồ tay ga. Chiếc Vespa vọt đi khỏi vỉa hè...

Hoàng Giang chỉ kịp la lên một tiếng « An... » thảng thốt rồi chạy trở lại. Ngay cả khi còn đi học và đang say mê thể thao, chưa bao giờ Hoàng Giang chạy nước rút nhanh đến thế. Chàng cũng vọt theo chiếc Vespa và phi thân lên được ghế sau của chiếc xe. Bây giờ họ thay đổi ngôi vị, An cầm lái xe và Hoàng Giang ngồi bám đằng sau.

— Cần thận... Đụng thì chết...

Trong cơn hoảng loạn, thiếu chút nữa thì chàng kêu lên hai tiếng « công chúa ». Nếu lúc ấy chàng có gọi nàng bằng cái tên « công chúa » có lẽ An cũng không để ý. Vì nàng đang mãi lái xe, nàng đang thích thú :

— Đừng sợ...

— Dừng lại...

Hoàng Giang thò tay lên định nắm lấy tay lái nhưng hành động cứu nguy đó của chàng chỉ làm cho tình hình nghiêm trọng hơn, An giữ chặt tay lái và chiếc Vespa loạng choạng muốn nhào vào gốc cây.

— Đề yên... An lái được mà...

Hoàng Giang ngồi chết cứng sau xe. Chàng chưa từng cầu nguyện bao giờ nhưng trong giây phút đó, chàng vội vã và khẩn cấp cầu nguyện, van xin một đấng thiêng liêng nào đó ra tay phù trợ. Và chiếc Vespa bon bon lướt đi.

Nhưng xe đi như người say rượu, từ bên vỉa hè phải lạng tuốt sang vỉa hè trái, lạng trở lại rồi phẳng phẳng lăn đường của những chiếc xe hơi ngược chiều. Anne lái được xe nhưng nàng không biết làm sao cho xe giảm tốc lực chạy đúng đường và nguy tai nhất là nàng không biết cái thắng xe nằm ở đâu.

Lúc ấy tuy đường vắng nhưng không phải là không có xe, không có bộ hành. Chiếc Vespa đảo điên làm tiếng người ré lên. Hoàng Giang nhắm mắt lại để khỏi phải chứng kiến lúc chiếc xe đưa nàng công chúa và chàng lao thẳng vào những chiếc xe hơi ngược chiều. Nhưng quả thật là có một sức mạnh vô hình nào đó còn bảo vệ hữu hiệu nàng công chúa. Nhiều lúc tai nạn như chắc chắn phải xảy ra, không làm sao có thể tránh được nhưng chiếc Vespa lướt qua được, tránh sự đụng chạm trong đường tơ...

(Còn nữa)

tuổi ngọc

và bạn ngọc

● HUỖNH LÊ (Nha Trang).— Có những cuốn sách người ta « ươm » suốt đời mà không viết ra được Lê ạ. Nhưng anh hy vọng không lâu đâu, « Anh Chi yêu dấu » sẽ in và bay ra miền cát trắng trước tiên để gặp em.

● NGUYỄN ĐÌNH MIÊN DU (Gia Định).— Sao lại thấy mình « ngu » đi vì viết nhiều ấy nhỉ. Nếu thích thì cứ rần, thế thôi. Huyền Xưa đã in và phát hành khắp nơi. Trong Nhật Ký Cửa Quỳnh đang in và sẽ phát hành trong tháng bảy tới.

● TÔN NỮ THU DUNG (Nha Trang) Cảm ơn Dung nhiều. Tuổi Ngọc sẽ sống hoà với bạn Ngọc nếu còn được những lời khích lệ mãi như của Dung. « Vô đam mê bất thành đại sự », nhưng anh em TN sẵn đam mê chỉ mong được vài chuyện nhỏ mọn thôi. Như đề cho báo ra đều được, cũng vất vả chán rồi Dung ạ.

● NGUYỄN THỊ CHIỀU THU (Vĩnh Long).— Đọc thư em các anh cũng xúc động như khi em cầm tờ TN số Đặc biệt Đệ Nhất Chu Niên vậy. Hy vọng chúng ta sẽ có 20 lần, 30 lần, 50 lần... làm những số báo hàng năm như vậy, nếu chúng ta hiểu rằng, đờng lý tưởng quá. Anh tin TN sẽ sống hoà, sống 100 tuổi.

● HOA MÊ ĐẤT (Biên Hòa).— Đã nhận được « công điện » của « ngài »

có nhã ý « phân tru » cùng tôi ngày nhậm chức. Cảm động thay ! Ước gì nhìn thấy « ngài » bằng « bấm đèn pin » theo dõi mãi trên « đường đời Tuổi Ngọc ».

● THỦY (Sàigòn).— Anh không biết ông họa sĩ Thanh Trúc và ông họa sĩ ký chữ CH triển lãm tranh ở Hội Việt Mỹ là ai. Anh vẽ đã tệ, đã... bắt đắc dĩ nên anh không tin họ đã « cóp » tranh bìa TN để vẽ thành tranh minh. Thủy nói thế nhờ các ông ấy biết thì buồn chết.

● THẢO LINH (Vũng Đê).— Anh Nguyễn Thế chuyển lại Tòa Soạn đề giải đáp câu hỏi của Linh về vấn đề xuất bản sách đây. Tất cả các ấn loát phẩm phổ biến đều « được » kiểm duyệt. Người ta không cần biết em in để bán hay in để tặng. Vậy em hãy sẵn hai bản để vác tới Bộ Thông Tin chờ 15 ngày lấy cái giấy phép có những con số.

● HÀ NGỘ (Sàigòn).— Mừng quá khi gặp lại một người bạn xưa. Đang xem tranh của bạn. Dù sao cũng rất đỗi những mẫu bìa mới có tính cách « phổ thông » hơn. Tại sao không là 1 lại là 2 ?

● N.P.LƯƠNG (Sàigòn) : Em ghé tòa soạn, buổi sáng, để nhận mấy số báo em thiếu. May là mấy số đó còn « sót » lại. Cảm ơn lời chúc của em.

BAI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

thơ

Hương Nhật, Thy Duyên, Miên Viễn, Linh Dạ Uyên, Mạc Vũ, Đoàn Hồng, Ly Vũ, Mai Lương Quốc Khánh, Nguyễn Trương, Nguyễn Viết Trầm Mi, Nguyễn Ngọc Hoàng, Áo Trắng Thượng Hiền, Nguyễn Văn Gương, Nguyễn Ngoan, Nguyễn Sang Sông, Nguyễn Văn Gương, Kha Thụy Miên, Lợi, Nguyễn Bình Tuyên, Diệp Thị Phan Rang, Trầm Mặc, Nguyễn Hữu Đức, Tóc Tiên, Nguyễn Ngọc Mỹ Dung, Tôn Nữ Thu Dung, Bùi Tuấn, Cao Huyuh Đỗ Nguyễn, Toàn Triều, Phạm Trọng Hiệp, Huỳnh Kim Sơn, Thúy Quỳnh, Nguyễn Lê Ngọc, Linh Vũ Di, Nhôm, Nguyễn Vũ Nguyễn, Lương Công Phương Anh, Nhật Lệ Nguyên Thi, Đặng Diễm Tiêu Mai, Nguyễn Linh, Như Ý, Thông Xanh Thy Phy, Soan Phương, Vũ Bảo, Như Tùng, Khánh Tường, Lê Ngọc Di Nhân Mai Lăng Du, Trần Túy Phiến Ngà, Thanh Tặng Ngọc Quỳnh, Vũ Thiên Thu, Lê Thị Đoàn Huyền, Trầm Thụy Du, Bùi Tuấn Kiệt, Vương Hạ, Huyền, Chính Ngọc Lan, Sương Ngọc, Hương Kim, Ly Vũ, Nguyễn Thị Kim Hạnh Li Las, Trần Văn Nghĩa, Nguyễn Hoài Mỹ, Nguyễn Thị Lệ, Nguyễn Vũ Nguyễn Lâm Phương Thảo, Thương Thương, Vũ Hoàng, Phạm Mắt Nâu, Nguyễn Đình Thái Tượng, Ngô Chí Công, Đoàn Thị Thông Xanh, Vĩ Cầm, Nhôm, Mai Trọng Tâm, Trần Hà Tịnh Mai, Hoa Thực Dược, Hương Nhật, Nguyễn Tấn Long, H.T.K.T, Xuân Linh, Mắt Tím Ngày Xưa, Lê Thị Sương Ngọc, Lê Đức Đình Hồ, Nguyễn Thị Ngọc Vân, Nguyễn Thị Thu Trúc, Bùi Văn Tiếng, Đình Nguyễn, Phượng Như, Nguyễn Đăng Hà, Phan Tam Khôi, NCCCH, Hạc Trắng, Nguyễn Thị D. Phương, Sầu Đông, Lý Hồ Hải, Huỳnh Tấn Ngào, Nguyễn Hoà, Mỹ, Vũ Hàn Giang, Anh Việt Thi, Biền Nhớ, Pài Thừa, Diệp Song Phi, Đoàn Thụy, Nguyễn Linh, Trương Thị Ngọc Mai, Thuật Uyên, Ngô Việt Trường, Bùi Thị Thu Hà, Nguyễn Ngoan, Hạ Lý, Nguyễn Phạm Đan Tàn, Vũ Thị Hải Dương, Nguyễn Tịnh Yên, Phạm Hồ, Nguyễn Hà Nguyễn.

văn

Đặng Diễm Tiêu Mai, Lá Rừng, Vũ Thị Hải Dương, Trân Châu, Hát, Duy An, V.H.T, Võ Thực Giang, Xuân Ca, Trần Thu Nguyễn, Vi Kinh Thảo, Tường Vi, Trầm Thị Dế Thương, Hoa Me Đất, Quỳnh Trâm, Thất Huyền, Nguyễn Thị Phân Ly, Thi Xưa, Hoàng Thị, Cát Hồng, Vĩnh Thọ, Trường An, Trần Nguyễn Bảo Hạ Quyên, Nguyễn Thư, Thực Quỳnh, Nguyễn Đình Miêu Du, Vũ Ly, Chung Thị Ngọc Thủy, Chung Thủy, Huỳnh Lê, Mai Diên, Phan Lan Oanh, Dương Ngũ Muội, Hồ Thủy, Đỗ Phạm Sầu Mây, Uyên Oanh Vũ, Nguyễn Quân, Mắt Huyền, Vũ Mi, Mộng Thùy Dương.